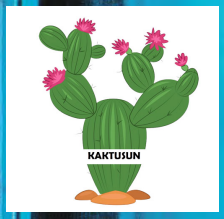
TESS GERRITSEN

Bir Rizzoli & Isles Macerası

DİNLE BENİ

Polisiye Gerilim

Anneler her şeyi bilir... Ama dinleyen kim?

Dedektif Jane Rizzoli ile adli tabip Maura Isles tuhaf bir cinayetle karşı karşıyadırlar. Çok sevilen, kendi halinde bir hemşire olan Sofia Suarez evinde vahşice öldürülmüştür. Sofia'nın son günlerinde bir araştırmaya giriştiğini öğrenen Jane, birkaç ay önce vurkaç mağduru olmuş Amy ile Sofia Suarez arasında bir bağlantı kurunca dava iyice içinden çıkılmaz bir hal alır.

Bu arada Jane'in annesi Angela Rizzoli mahallesinde garip şeyler döndüğünü düşünür. Komşunun kızı evden kaçmıştır ve sokağın karşısına taşınan çift başta Angela olmak üzere herkesten uzak duruyordur. Angela kızına kuşkularından bahsetse de Jane oralı olmaz.

Jane zorlu araştırmasına devam ederken, Angela'nın mahalle bekçiliği beklenmedik sonuçlara yol açacaktır.

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

Tess Gerritsen ABD'nin San Diego kentinde doğdu. Stanford Üniversitesi'nde antropoloji konusunda lisans yaptı, California Üniversitesi'nden tıp diploması aldı. *New York Times*'ın çok satanlar listesine giren *Hasat*'la dünya çapında başarı kazandı. Yazarın *Kemik Bahçesi*, *Mefisto Kulübü*, *Ruh Koleksiyoncusu*, *Sessiz Kız*, *Kayıp Kızlar*, *Çırak*, *Günahkâr*, *İkiz Bedenler*, *Bir Sırrım Var*, *Rehine*, *Gece Gelen*, *Gece Yarısından Sonra*, *Karanlığın Ayak İzleri*, *Asla Arkana Bakma*, *Bıçak Sırtı*, *Aşk Ölümden Uyanıştır*, *Proje: Ölümcül Virüs*, *Masumiyetin İçin Savaş*, *Gölgesizlerin Tutkulu Dansı*, *Yörünge* adlı romanları ve *Ucubeler* ile *İsimsiz Ceset* adlı öyküleri Doğan Kitap tarafından yayımlandı ve büyük okur kitlelerine ulaştı.

Çeviren: Algan Sezgintüredi

ISBN 978-625-8215-17-5
Sertifika no: 44919
9 786258 215175
Doğan Kitap

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Rizzoli & Isles serisi
Cerrah (#1)
Çırak (#2)
Günahkâr (#3)
İkiz Bedenler (#4)
Rehine (#5)
Mefisto Kulübü (#6)
Ruh Koleksiyoncusu (#7)
Buz Gibi Soğuk (#8)
Sessiz Kız (#9)
Bir Sırrım Var (#12)

Diğer kitaplar
Hasat
Kemik Bahçesi
Kayıp Kızlar
Ucubeler
İsimsiz Ceset
Gece Gelen
Gece Yarısından Sonra
Karanlığın Ayak İzleri
Asla Arkana Bakma
Bıçak Sırtı
Aşk Ölümden Uyanıştır
Proje: Ölümcül Virüs
Gölgesizlerin Tutkulu Dansı
Masumiyetin İçin Savaş
Yörünge
Beni Seç

DİNLE BENİ

Orijinal adı: Listen to Me
© 2022, Tess Gerritsen
Yazan: Tess Gerritsen
İngilizceden çeviren: Algan Sezgintüredi
Yayıma hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © 2022 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nuricihan Kesim Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

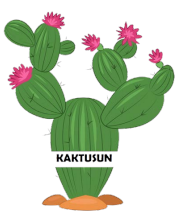
1. baskı / Eylül 2022 / ISBN 978-625-8215-17-5
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu
Sayfa uygulama: Yasemin Çatal
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Dinle Beni

Tess Gerritsen

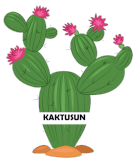

Çeviren: Algan Sezgintüredi

Doğan Kitap

1

Amy

Snell Kütüphanesi'nden çıkıp kampüsü kaplayan sulu kar tabakasını görür görmez, çizmelerimi giymeliymişim, diye düşündü. Sabah okula gitmek için çıkarken hava ılıktı, on derece civarındaydı. Birkaç gündür, kışın nihayet bittiğini düşündüren bahar gibi bir hava vardı ve kampüse kot pantolon, eşofman üstü ve ayağında yepyeni, yumuşak deriden pembe babetlerle gelmişti. Ama gün boyu içeride dizüstü bilgisayarıyla çalışırken, dışarıda kış tüm hışmıyla geri dönmüştü. Hava kararmıştı artık ve avluda esen dondurucu rüzgâr yüzünden kaldırım kısa sürede buz pateni pisti kadar kayganlaşacaktı.

İç geçirerek eşofman üstünün fermuarını çekti, dizüstü bilgisayarı ve kitaplarla iyice ağırlaşmış sırt çantasını omuzlarına aldı. *Kaçış yok. Haydi bakalım.* Kütüphanenin basamaklarını dikkatle indi ve ayak bileklerine ulaşan cıvık kar tabakasına vardı. Islanan ve acıyan ayaklarla Haydn Salonu ile Blackman Oditoryumu arasındaki patikaya ilerledi. *Eh, yeni ayakkabılar mahvoldu. Aptal. Aptal.* Sabah hava durumunu kontrol etmemenin ve Boston martının bir kızın kalbini kırabileceğini unutmanın sonucuydu bu.

Eli Salonu'na ulaştığında aniden durdu. Döndü. Ardından geldiğini duyduğu, ayak sesleri miydi? Bir anlığına iki binanın arasındaki dar sokağa baktı ama tek görebildiği, sokak lambasının altında parıldayan ıssız yoldu. Karanlık ve kötü hava kampüsü boşaltmıştı ve artık ayak sesleri duymuyordu; sadece yağan sulu

kar ile Huntington Caddesi'nde ilerleyen arabaların uzaklardan gelen hışırtılı sesleri vardı.

Eşofman üstüne biraz daha sarınıp yoluna devam etti.

Kampüsün avlusu kaygandı ve ince bir buz tabakasıyla kaplıydı; ne yazık ki uygunsuz ayakkabıları kırağıları ezerek su birikintilerine dönüştürüyor, buzlu suları kot pantolonuna sıçratıyordu. Ayak parmaklarını hissedemiyordu artık.

Hepsi Prof. Harthoorn'un hatasıydı. Bütün gününü kütüphanede harcamasının, şimdi evde anne babasıyla yemek yiyor olmamasının sebebi oydu. Ama işte, eşikte buz yanığının beklediği uyuşmuş ayak parmaklarıyla buradaydı çünkü Prof. Harthoorn, bitirme tezinin –aylardır uğraştığı otuz iki sayfalık tezinin– *eksik* olduğunu söylemişti. *Yetersiz*, demişti Prof. Harthoorn; çünkü tezinde Artemisia Gentileschi'nin hayatındaki en önemli olaya, resimlerini şiddetli ve derinden bir güçle dolduran, hayatını değiştiren sarsıntıya değinmemişti: Tecavüze uğramasına.

Kadınlar şekilsiz kil topaklarıymış ve büyük bir şeye dönüşmeleri için dövülüp taciz edilmeleri gerekiyormuş gibi. Artemisia'nın ressam olmak için şöyle eski usul bir cinsel saldırıya maruz kalması lazımmış gibi.

Avluda sulu karları sıçratarak ilerledikçe Harthoorn'un yorumlarına daha fazla sinirlendi. Kuruyup gitmiş ihtiyar bir adam, kadınlar ve katlanmaya mecbur kaldıkları onca bezdirici ve çileden çıkarıcı sıkıntıdan ne anlardı? *Ben daha iyi bilirim* vurgularıyla erkeklerin kadınlara dayattıkları onca faydalı tavsiyeden ne anlardı?

Yaya geçidine vardığında yaya lambası kırmızıya dönünce durdu. Tabii kırmızıya dönecekti; bugün hiçbir şey ondan yana değildi. Arabalar su sıçratarak geçtiler. Damlalar sırt çantasına çarptığında dizüstü bilgisayarını, ıslanıp ıslanmadığını ve bütün gün uğraştığı çalışmasını yitirebileceğini düşündü. Evet, bu böyle bir günün bitişine yakışırdı. Hava durumuna önceden bakmadığı için hak ettiği buydu. Şemsiyesini yanına almadığı için. Bu aptal ayakkabıları giydiği için.

Hâlâ kırmızı yanıyordu. Bozulmuş muydu lamba? Aldırmadan atılıp karşıya mı geçmeliydi?

Dikkatini trafik lambasına öyle vermişti ki arkasında dikilen adamı fark etmemişti. Derken bir şey dikkatini çekti. Belki adamın naylon ceketinin hışırtısı ya da belki nefesinden yayılan alkol kokusu. Birden arkasında birinin durduğunu anladı ve dönüp baktı.

Adam çenesine çıkan kaşkolü ve kaşlarına dek indirdiği yün beresiyle soğuğa karşı öyle sarmalanmıştı ki yüzünde tam olarak sadece gözlerini görebildi. Adam gözlerini kaçırmak yerine dimdik bakınca kendini tacize uğruyormuş, bakış en derinlerdeki sırlarını emiyormuş gibi hissetti. Adam kımıldamıyordu ama bakışları huzurunu kaçırmaya yetiyordu.

Huntington Caddesi'nde, karşıdaki işyerlerinde göz gezdirdi. *Taco* dükkânı açıktı; vitrini ışıklarıyla pırıl pırıldı ve içindeki yarım düzine müşteriyi görebiliyordu. Yardıma ihtiyaç duyarsa sığınabileceği, içi insan dolu, emin bir yer. Isınmak için içine dalabilir ve belki eve gitmek için bir *Uber* çağırabilirdi.

Nihayet yeşil yandı.

Kaldırımdan yola fazla hızlı indi ve deri ayakkabısının tabanı, buzlanmış yolda derhal kaydı. Kollarıyla debelenerek ayakta kalmaya çalıştı ama sırt çantası dengesini bozdu, sulu kar tabakasına kıçüstü oturuverdi. Sırılsıklam ve titreyerek, zor bela ayağa kalktı.

Üzerine hızla gelen farları görmedi.

2

Angela

İki ay sonra

Bir şey görürsen söyle. Bu öğüdü o kadar çok duymuşuzdur ki ne zaman olmaması gereken yerde bir paket görsek veya mahallemizde dolanan bir yabancıyı fark etsek otomatik dikkat kesiliriz. Ben kesinlikle öyle yaparım. Özellikle kızım Jane polis, sevgilim Vince emekli polis olduğundan. Anlattıkları tüm dehşet hikâyelerini dinledim ve emin olun, bir şey görürsem söylerim. Haliyle mahalleme göz kulak olmak benim için normal.

Boston'da değil, Boston'ın kuzeydeki daha az cep yakan kuzeni denebilecek Revere kentinde oturuyorum. Sokağım yan yana tıkıştırılmış orta halli müstakil evlerle dolu. Kırk sene önce buraya taşındığımızda Frank (yakında eski eşim olacak) buna *başlangıç evi*[1] demişti ama onca zamandan beri daha büyüğüne taşınmadık. Hâlâ yan komşum olan Agnes Kaminsky veya sokağın karşı tarafındaki evde hayatını kaybetmesiyle evi kendisi için başlangıç evinin tam zıddına dönüştüren Glen Druckmeyer da. Yıllar boyunca ailelerin bu sokağa ve bu sokaktan taşınmalarını izledim. Sağımdaki ev yine boş ve satılık; sıradaki aileyi bekliyor. Solumda Vince Korsak'la çıkmaya başlayana kadar en yakın arkadaşım olan Agnes oturuyor; Korsak'la çıkmam Agnes'ı feci utandırdı çünkü boşanma sürecim henüz tamamlanmadığından gözünde ahlaksız kadın konumuna düşmüştüm. Başka bir kadın için evliliğimizi bırakıp giden Frank olmasına rağmen hem de. Bir

1. Genellikle bir kişi veya ailenin satın almaya gücünün (ipotek ve tasarruf yoluyla) yeteceği ilk ev (ç.n.)

sarışın için. Agnes'ı esas aleyhime çeviren, Frank gittikten sonra hayatımdan bunca zevk almam oldu aslında. Hayatımda yeni bir erkeğin yer alması ve arka bahçemde öpüşmek *hoşuma gidiyor*. Agnes kocamın beni terk etmesinden sonra ne yapmam gerektiğini düşünüyordu yani? Erdemli karalara bürünüp aşağıdaki her şey kuruyup gidene dek bacaklarımı bitişik mi tutmalıydım? Artık pek konuşmuyoruz ama gerek de yok zaten. Yanımdaki evde ne yaptığını biliyorum. Hep yaptıklarını yapıyor: Virginia Slims içiyor, QVC[2] izliyor ve sebzelerini pişirirken yakıyor.

Tabii eleştirmek bana düşmez.

Karşı köşede, yirmi küsur senedir burada oturan Larry ve Lorelei Leopold'un mavi evleri var. Larry semtin lisesinde İngilizce öğretmeni ve yakınız diyemem ama her perşembe gecesi *Scrabble* oynadığımızdan, Larry'nin kelime haznesini gayet iyi bildiğimi söyleyebilirim. Leopold'ların yanında Glen Duckmeyer'ın öldüğü, eskiden kiralık olan ev var. Onun yanında ve tam karşımdaysa buraya altı sene önce taşınmış, altmış iki yaşındaki emekli deniz komandosu ve müzmin bekâr Jonas oturuyor. Lorelei geçenlerde Jonas'ı evimdeki *Scrabble* gecelerine davet etti ki aslında grup kararı alınmalıydı ama Jonas harika bir katılımcı çıktı. Her gelişinde bir şişe Ecco Domani cabernet getiriyor; kelime haznesi gayet iyi ve araya yabancı sözcükler sıkıştırmaya kalkışmıyor ki öyle bir şeye izin verilmemeli zaten. *Scrabble* sonuçta bir Amerikan oyunu. Jonas'ın gayet yakışıklı olduğunu da itiraf etmeliyim. Ne yazık ki kendisi de farkında ve ön bahçesinin çimlerini üstü çıplak, göğsü kabarık, pazıları şişkin biçmekten geri kalmıyor. Haliyle bakmadan edemiyorum ve o da bunu farkında. Beni penceremde gördüğünde hemen bana el sallayarak Agnes'ın aramızda bir şeyler geçtiğini düşünmesine yol açıyor ki bu doğru değil. Ben mahalledeki herkesin dost canlısı komşusuyum sadece ve yeni birileri taşındığında gülümsememle ve kabaklı kekimle kapılarını ilk ben çalarım. Hoşlanıyor insanlar bundan. Beni evlerine davet ediyor, çocuklarıyla tanıştırıyor, nereden geldiklerini ve neyle geçindiklerini anlatıyorlar. Sıhhi tesisatçı veya dişçi tavsiye etmemi istiyorlar. Telefon

2. Tele-alışveriş ağırlıklı bir TV kanalı (ç.n.)

numaralarımızı paylaşırız ve yakında tekrar görüşme dileklerimizi dile getiririz. Tüm komşularımla böyle olmuştur.

Green'ler taşınana kadar.

2533 numarayı, Glen Druckmeyer'ın öldüğü sarı evi kiraladılar. Ev bir senedir boş duruyordu ve nihayet birilerinin gelmesine sevindim. Bir evin bunca zaman boş kalması iyi değildir; sokağa yansır, istenmeyen bir yer havası verir.

Green'lerin taşınma kamyonu geldiği gün, buzluğumdaki meşhur kabaklı keklerimden birini buzluktan çıkarıyorum. Kek mikrodalgada çözülürken sundurmaya çıkıp yeni komşularımı görmeye çalışıyorum. Önce şoför mahallinden inen adamı görüyorum: uzun boylu, kaslı, sarışın. Gülümsemiyor. İlk dikkatimi çeken ayrıntı bu. Yeni evinize geldiğinizde gülümsemeniz gerekmez mi? Gülümsemek yerine aynalı gözlüğünün ardında saklı gözleriyle başını çevirerek mahalleyi süzüyor.

El sallıyorum ama selamıma hemen karşılık vermiyor. Bir an durup öylece bana bakıyor. Nihayet bilgisayar beynindeki çip durumu analiz edip doğru hareketin selama karşılık vermek olduğuna karar vermiş gibi mekanik bir hareketle elini kaldırıyor.

Eh, peki, diyorum içimden. Belki karısı daha dost canlısıdır.

Kadın yolcu tarafından iniyor. Otuzlarının başında, gümüşi sarı saçlı, kot pantolonlu, zayıf biri. O da sokağı süzüyor ama sincap misali kaçamak, hızlı bakışlarla. Ona da el sallıyorum, çekingen bir karşılık yolluyor.

Bu kadar davetiye yeterli bana. Karşıya geçip, "Mahallemize hoş geldiniz diyen ilk ben olayım" diyorum.

"Tanıştığımıza sevindim" diyor kadın. Daha fazlasını söylemek için izin istemişçesine kocasına bakış atıyor. Antenlerim dikiliyor çünkü bu çift arasında bir şeyler dönüyor. Birlikte rahat görünmüyorlar ve derhal aklıma evliliklerde ters gidebilecek ne varsa geliyor. İyi biliyorum öylelerini.

"Ben, Angela Rizzoli" diyorum. "Ya sizler?"

"Ben... eee... Carrie. Bu da Matt." Cevabı, her sözcüğü önceden düşünmesi gerekiyormuş gibi kesik kesik.

"Kırk yıldır burada oturuyorum, dolayısıyla buralar hakkında öğrenmek istediğiniz ne varsa soracağınız kişi belli."

"Komşularımız" diyor Matt. Yan taraftaki 2535 numaraya, mavi eve bakıyor. "Nasıl insanlar?"

"Ha, Leopold'lar. Larry ve Lorelei. Larry devlet lisesinde İngilizce öğretmeni, Lorelei ev hanımı. Ön bahçeleri nasıl düzenli, tertemiz, görüyor musunuz? Larry iyidir o konuda, bahçesinde yabani ota izin vermez. Çocukları yok; sakin, hoş komşulardır. Diğer tarafınızdaysa Jonas oturuyor. Emekli deniz komandosudur ve duysanız ne hikâyeleri var. Sokağın diğer tarafında, yanımdaki evde Agnes Kaminsky oturuyor. Kocası yıllar önce öldü, bir daha da evlenmedi. Her şeyin olduğu gibi kalmasından memnun herhalde. Eskiden yakın arkadaştık ama kocam..." Gevezeliğe daldığımı fark ederek duruyorum. Agnes'la nasıl küstüğümüzü bilmelerine gerek yok. Ondan duyacaklarına eminim. "Çocuğunuz var mı?" diye soruyorum.

Basit bir soru ama Carrie yine iznine muhtaçmış gibi kocasına bakıyor.

"Hayır" diyor Matt. "Henüz yok."

"O zaman bebek bakıcısı tavsiyesine gerek duymayacaksınız. İyisini bulmak gittikçe zorlaşıyor zaten." Carrie'ye dönüyorum. "Mutfağımda çözülen pek güzel kabaklı kekim var. Ayıptır söylemesi, tarifim meşhurdur. Hemen getireyim."

Matt ikisi adına cevap veriyor: "Çok teşekkürler ama hayır. Bizim alerjimiz var."

"Kabağa mı?"

"Glütene. Buğday mamulü yiyemiyoruz." Elini omzuna koyarak karısını eve yöneltiyor. "Yerleşmemiz lazım. Görüşmek üzere, hanımefendi." Birlikte evlerine girip kapıyı kapatıyorlar.

Henüz açmadıkları kamyonete bakıyorum. Başka herhangi bir çift eşyalarını bir an önce taşımak istemez mi? Benim ilk yapacağım, kahve makinemle çaydanlığımı çıkarmak olur. Ama hayır, Matt ve Carrie her şeylerini taşınma kamyonetinde bırakıyorlar.

Kamyonet öğleden sonra boyunca sokakta, sımsıkı kilitli kalıyor.

Metal tangırtılarını duyduğumda karanlık çökmüştü; karşıya göz attığımda aracın arka tarafında dikilen adamın siluetini görü-

yorum. Kamyonetin içine tırmanıyor ve birkaç saniye sonra rampadan kutularla dolu bir el arabasıyla iniyor. Neden kamyoneti boşaltmak için karanlığı bekledi? Komşularının görmesini istemediği ne? Tüm işi bitirmesi on dakika sürmediğine göre kamyonette fazla bir şey olmamalı. Aracı kilitleyip evine dönüyor. Evin ışıkları yanıyor ama jaluzileri kapadıkları için bir şey göremiyorum.

Bu sokakta geçen kırk yılımda alkolik, zinacı komşularım oldu ve karısını döven bir komşum bile var. Belki iki. Ama Carrie ve Matt Green kadar soğuk bir çift görmedim. Belki fazla girişken davrandım. Belki evliliklerinde sorun var ve meraklı bir komşuyla uğraşacak halde değiller. Hemen kaynaşamamamız tamamen benim hatam olabilir.

Kendi hallerine bırakmalıyım.

Ama ertesi gün ve sonraki gün ve sonraki gün 2533 numarayı gözlemekten alamıyorum kendimi. Larry Leopold'u görüyorum işe giderken. Jonas'ı üstü çıplak çim biçerken görüyorum. Baş düşmanım Agnes'ı ağzında sigarasıyla günde iki defa evimin önünden geçerek yaptığı onaylamama yürüyüşünde görüyorum.

Green'ler peki? Hayalet misali gözüme görünmemeyi başarıyorlar. Adamı bir defa siyah bir Toyota'nın direksiyonunda garajına girerken gördüm. Bir keresinde üst kat pencerelerine jaluzi takarken gördüm. FedEx'in eve bir kutu teslim edişini gördüm; şoför New York'taki BH Foto'dan geldiğini söyledi. (Mahallenize çalışan kuryenin kabaklı keke bayılması her zaman işe yarar.) Görmediğimse o ikisinin herhangi bir işte çalıştıklarına dair bir işaret. Düzensiz yaşıyor, görünürde bir programı olmayan saatlerde gidip geliyor, emekliymiş gibi hareket ediyorlar. Leopold'lara ve Jonas'a sordum, onlar da pek bir şey bilmiyorlar. Green'ler hepimiz için sır.

Tüm bunları telefonda, benim kadar meraklanacağını zannedeceğiniz kızım Jane'e anlatıyorum. Mahallenin meraklısından uzak durmak istemenin suç olmadığını söylüyor. Polis içgüdülerinden, bir şeylerin ters gittiğini sezebilmekten gurur duyuyor ama bir annenin içgüdülerine saygısı hiç yok. Green'ler konusunda üçüncü defa aradığımda sabrını yitiriyor.

"*Sahiden* bir şey olduğunda ara" diye tersliyor beni.

Bir hafta sonra on altı yaşındaki Tricia Talley kayboluyor.

3

Jane

Külkedisi pembesi bir şatoyu geçen kabarcıklar, ağzına kadar mücevher dolu bir korsan sandukasının bulunduğu plastik yosun ormanını hareket ettiriyordu. Etrafını kabuklu hayranlarının sardığı, kızıl saçları dalgalanan bir denizkızı, istiridye kabuğundan yatağına uzanmıştı. Bu sualtı harikalar diyarının sakinlerinden sadece biri sahiden canlıydı ve şu anda kan lekeli camın ardından Dedektif Jane Rizzoli'ye bakıyordu.

"Küçük bir Japon balığı için fazla şık bir akvaryum" dedi Jane. "*Küçük Denizkızı* filminin tüm kadrosu burada galiba. Bu kadar şey, sırf bir yıl içinde üstüne sifon çekilecek bir balık için."

"İlle de böyle olacak değil. Yelpaze kuyruklu Japon balığı bu" dedi Dr. Maura Isles. "Böyle bir balık teoride on, yirmi yıl yaşayabilir. Kayıtlara geçmiş en yaşlı vaka, kırk üç yıl yaşamıştı."

Jane, akvaryumun diğer tarafında çömelmiş, elli iki yaşındaki Sofia Suarez'in cesedini inceleyen Maura'yı bulanık görüyordu. Maura, cumartesi sabahı on kırk beşte bile zarif görünmeyi becerebiliyordu ki bu, Jane'in hiç beceremediği bir numaraydı. Mesele Maura'nın terzi elinden çıkma pantolon ve blazer ceketi ve geometrik kesimli siyah saçları değildi; hayır, Maura'nın kendisinde bir şeyler vardı. Boston Polis Teşkilatı'ndaki polislerin çoğunun gözünde kan kırmızısı rujuyla ürkütücü, zekâsını kalkan niyetine kullanan bir kadındı. O zekâ şu anda tümüyle ölümün yaralardaki ve kan lekelerindeki diline odaklanmıştı.

"Ciddi mi? Japon balıkları hakikaten kırk üç sene yaşayabiliyor mu?" dedi Jane.

"Araştır."

"Bu tümüyle faydasız bilgiyi sen niye biliyorsun?"

"Hiçbir bilgi faydasız değildir. Açacağı doğru kilidi bekleyen bir anahtardır."

"İyi, araştırırım. Çünkü aldığım her Japon balığı anca bir sene dayanıyor."

"Yorum yapmayacağım."

Jane doğruldu ve dönüp kadının yaşayıp öldüğü mütevazı evi incelemeye koyuldu. *Sofia Suarez; kimdin sen?* Jane raflardaki kitapların, ortadaki büyük sehpada özenle yan yana dizilmiş uzaktan kumandaların sunduğu ipuçlarını okuyordu. Küçük sehpadaki dergilere bakılırsa örgüye meraklı, titiz bir kadın. Rafları hemşirelik kitapları ve aşk romanlarıyla doluydu: İşinde ölüm gören ama yine de aşka inanmak isteyen bir kadının koleksiyonu. Bir köşedeki, parıltılı plastik çiçeklerle bezeli, türbeye dönmüş ufak bir masada siyah saçları pek hoş, gözleri ışıl ışıl, gülümseyen bir adamın fotoğrafı vardı. Evin tüm odalarında hayalet varlığını sürdüren bir adam.

Türbenin hemen üzerinde genç Sofia ile eşi Tony'nin nikâh fotoğrafı asılıydı. Evlendikleri gün, coşkuyla aydınlanmıştı yüzleri. O gün önlerinde mutlu yılların, birlikte yaşlanacakları yılların olduğuna inanmış olmalıydılar. Ama geçen sene ölüm, Tony'yi almıştı.

Dün geceyse bir katil karısı için gelmişti.

Jane yerde kan lekeleri içinde kıvrılmış yatan bir stetoskopun bulunduğu ön kapıya ilerledi.

Saldırı burada başlamış.

Dün gece içeri girdiğinde katil pusuda mı beklemişti? Yoksa kilitte anahtarın döndüğünü duyup yakalandığını anlayınca paniğe mi kapılmıştı?

İlk darbe almamış canını. Hayatta. Kendinde hâlâ.

Jane zemindeki, kurbanın saldırgandan çaresizce kurtulmaya çalıştığını gösteren kan izini takip etti. İz, giriş kapısından salona

uzanıyor, yumuşak kabarcıklar çıkaran akvaryumun yanından geçiyordu.

Ve burada bitmiş, dedi içinden, tepesine dikildiği cesede bakarak.

Sofia Suarez parke zeminde, bacakları ana rahmindeki bebekler gibi kıvrılmış, yan yatıyordu. Üzerinde mavi hemşire üniforması vardı ve hastane kimliği hâlâ gömleğine ilişikti: *S. Suarez, Hemşire*. Ezilmiş kafatasının çevresinde kandan bir hale vardı ve yüzü tanınmayacak ölçüde parçalanmıştı. Nikâh fotoğrafında coşkuyla gülümseyen yüzden geriye kalan hazin hatıra...

"Şu saçıntıda bir ayakkabının dış hatlarını görüyorum" dedi Maura. "Şurada da kısmi ayak izi var."

Jane çömelerek ayakkabı izini inceledi. "Bir çeşit bot gibi. Erkek kalıbı... kırk bir, kırk iki?" Ön kapıya döndü. "Stetoskobu kapıya yakın. Eve girer girmez saldırıya uğramış. Buraya kadar sürünmeyi başarmış. Cenin pozisyonu almış; belki kendini, kafasını korumak için. Katil bir daha vurmuş."

"Silahı buldunuz mu?"

"Hayır. Nasıl bir şey aramalıyız?"

Maura cesedin yanına diz çöktü ve eldivenli eliyle kadının saçını nazikçe ayırarak kafatasını ortaya çıkardı. "Bu yaralar gayet belirgin. Yuvarlak. Düz başlı bir çekiç aramalısınız, derim."

"Herhangi bir çekiç bulamadık. Kanlı ya da kansız."

Jane'in ortağı Barry Frost arka taraftaki yatak odasından çıktı. Genelde solgun yüzü, dünkü şapkasız plaj gezisi yüzünden fena halde kırmızıydı. Görmek bile Jane'in yüzünü buruşturmasına yetti. "Çantasını ya da cep telefonunu bulamadım" dedi Frost. "Ama bunu buldum. Yatak odasındaki prize takılıydı." Bir şarj kablosu vardı elinde. "Apple marka bir dizüstü bilgisayara ait görünüyor."

"Bilgisayar nerede?"

"Burada değil."

"Emin misin?"

"Kendin bak istersen."

Frost'tan beklenemeyecek ölçüde ters bir cevaptı ama belki Jane kaşınmıştı. Güneş yanığı canını sıkıyordu herhalde.

Jane evi zaten dolaşmıştı; galoşlarını hışırdatarak bir daha dolaştı. Yatağının üzeri katlanmış çamaşır ve çarşaflarla kaplı misafir odasına baktı. Ardından lavabosunun altındaki dolabı ebedi gençlik vaat eden ama asla sözünü tutmayan her zamanki krem ve merhemlerle ağzına dek dolu banyoya girdi. İlaç dolabında hipertansiyon ve alerji haplarıyla dolu şişelerin yanı sıra, son kullanım tarihi altı ay geçmiş, reçeteli bir şişe hidrokodon[3] vardı. Banyoda hiçbir şeyin ellenmiş görünmemesi Jane'in canını sıktı. İlaç dolapları, hırsızların normalde ilk daldıkları yerlerdendi ve hidrokodon çalmaya değer bir ödüldü.

Jane, komodininde Sofia ile kocasının mutlu günlerinden kalma bir diğer çerçeveli fotoğrafın bulunduğu yatak odasına geçti. Mutlu günler. Bir plajda kol kolaydılar ve nikâh fotoğrafından o güne geçen zaman, ikisine de kilo ve kırışıklıklar katmıştı. Belleri daha kalın, gülümsediklerinde yüz çizgileri daha derindi. Dolabı açtığında Sofia'nın giysilerinin yanında Tony'nin ceket ve pantolonlarının da hâlâ asılı durduklarını gördü. Her sabah dolabı açıp ölmüş kocasının giysilerini görmek kim bilir ne acı vericiydi. Yoksa giydiği kumaşa dokunabilmek, kokusunu içine çekebilmek teselli mi veriyordu?

Jane dolabı kapadı. Frost haklıydı: Sofia'nın bir Apple dizüstü bilgisayarı varsa bile bu evde değildi.

Tezgâhında, içleri kurumuş mısır kabuklarıyla dolu plastik ve keten torbaların yattığı mutfağa girdi. Bunlar haricinde mutfak düzenliydi; tüm yüzeyler tertemiz silinmişti. Sofia hemşireydi; yüzeyleri silip sterilize etmek gibi bir alışkanlığı olabilirdi. Jane kiler dolabını açtığında tanımadığı çeşni ve soslarla karşılaştı. Sofia'yı markette alışveriş arabasını itip pişireceklerini planlarken hayal etti. Yalnız yaşıyor ve akşam yemeklerini muhtemelen yalnız yiyordu ve her çeşitle tıka basa dolu baharat dolabına bakılırsa huzuru yemek yapmakta buluyor olabilirdi. Yemek yapmayı ve örgüyü¨ seven Sofia Suarez bilmecesinin yeni bir parçası. Ölmüş kocasını, kıyafetlerini dolapta saklayıp salonunda ufak bir

3. Ağrı ve öksürük kesici olarak kullanılan bir opioid (ç.n.)

türbesini kuracak denli özleyen bir kadın. Aşk romanlarını ve Japon balığını seven bir kadın. Yalnız yaşamış ama kesinlikle yalnız ölmemiş bir kadın. Biri, elinde onu öldürecek aletle dikilmişti tepesinde. Biri onun son nefeslerini izlemişti.

Mutfak kapısının, giriş noktasının kırılmış camına baktı. Katil mutfak kapısının camını kırmış, uzanıp sürgülü kilidi açmıştı. Jane dışarı, boş bir çöp kutusu ve birkaç yabani ot dışında ıssız, dar yan avluya çıktı. Cam kırıkları vardı ama mıcırda ayak izi kalmazdı ve bahçe kapısının kilidinin dili, dışarıdan kolayca kaldırılabilecek türdendi. Güvenlik kamerası veya alarm sistemi yoktu. Sofia bu mahallede kendini emniyette hissetmişti anlaşılan.

Jane'in cep telefonu keman gıcırtılarıyla çaldı. Zil sesi, *Sapık* filminin müziğiydi ve tüylerini ürpertiyordu. Çağrıyı, arayanın adına bakmadan reddedip tekrar içeri döndü.

Bir hemşire. Kim, bir hemşireyi öldürür ki?

Jane salona girdiğinde Maura, "Açmayacak mısın?" dedi.

"Yok."

"Ama arayan annen?"

"O yüzden açmayacağım." Maura'nın kalkan kaşını gördü. "Bugün üçüncü bu. Ne diyeceğini biliyorum zaten. *Ne biçim polissin sen? Bir kaçırılma vakası umurunda değil mi senin?*"

"Biri mi kaçırılmış?"

"Yok. Mahallesinden bir kız çekip gitmiş işte. İlk kaçışı değil."

"Sadece o kadar mı, emin misin?"

"Revere Polisi'yle konuştum; top onlarda. Burnumu sokmama ihtiyaçları yok." Bakışları cesede indi. "Yeterince derdim var zaten."

"Dedektif Rizzoli?" diye seslendi biri.

Jane döndüğünde eşikte bir devriye polisi gördü. "Efendim?"

"Komşunun torunu geldi. Gelirseniz size tercümanlık yapmaya hazır."

Jane ile Frost dışarı çıktılar; güneş öyle parıldıyordu ki Jane bir an durdu ve toplanan kalabalığa bakarken gözleri kamaştı. Sokaklarına park edilmiş resmi araçların cazibesine kapılan bir grup komşu kaldırıma toplanmıştı. Olay Yeri İnceleme'ye ait bir panelvan, devriye araçlarının arkasına park ederken ak saçlı iki

kadın, dehşet içinde elleriyle ağızlarını kapayarak kafalarını salladılar. Suç mahallerinin eğlenceden sayıldığı şehir merkezinde Jane'in karşılaştığı kalabalıklardan farklıydı bu. Sofia'nın ölümünün, onu tanıyanları sarstığı açıktı; Jane ile Frost komşu eve yürürlerken herkes hazin bir sessizlik içinde izliyordu.

Komşu evin kapısını cumartesi sabahı için tuhaf görünen bir iş kıyafeti, ince çizgili kumaş pantolon ve ütülü beyaz bir bluz giymiş, gençten bir Asyalı kadın açtı. "Hâlâ çok üzgün ama sizinle konuşmak istiyor."

"Torunu musunuz?" dedi Jane.

"Evet, Lena Leong. 911'i arayan bendim. Nenem panikle beni aradı ve İngilizceyi rahat konuşamadığı için polisi aramamı istedi. Tercüme için daha erken gelecektim ama kentte bir müşteriyle toplantım vardı."

"Cumartesi sabahı mı?"

"Bazı müşterilerime sadece böyle uygun oluyor. Ben göçmenlik avukatıyım ve pek çok lokanta çalışanı müvekkilim var. Cumartesi sabahları beni görebilecekleri tek boş vakitleri. Ne lazımsa onu yapıyor insan." Lena içeri girmelerini işaret etti. "Mutfakta."

Koltukların plastik streç örtü altında lekesiz göründüğü salondan geçtiler. Sehpadaki taştan oyma kâsede yeşim elmalar ve pembe kuartz üzümler vardı. Asla bozulmayacak, ebediyen ışıldayacak ürünler.

Lena'nın peşinden mutfağa yürürlerken Frost, "Neneniz kaç yaşında?" dedi.

"Yetmiş yedi."

"*Hiç* mi İngilizce konuşamıyor?"

"Belli ettiğinden çok daha iyi anlıyor ama konuşmaya çekiniyor." Lena koridorda durdu ve duvardaki fotoğrafa işaret etti. "Nenem, ebeveynim ve altı yaşındaki ben. Ebeveynim Plymouth'ta oturuyor ve nenemin yanlarına taşınmasını söyleyip duruyorlar ama nenem reddediyor. Kırk beş yıldır bu evde oturuyor ve bağımsızlığından vazgeçmeye hiç niyeti yok." Omuz silkti Lena. "İnatçı işte. Ne yapacaksınız?"

Mrs. Leong mutfak masasında, başını ellerinin arasına almış, oturuyordu; ak saçları karahindiba tüyleri kadar dağınıktı. Önünde bir fincan çay duruyor, yasemin kokusu buhara karışıyordu.

"*Nai nai*?" dedi Lena.

Mrs. Leong yavaşça başını kaldırıp konuklarına baktı. Gözleri kan çanağıydı. Diğer iskemleleri işaret etti, oturdular. Lena nenesinin yanındaki iskemleye oturdu.

Frost not defterini çıkararak, "Önce siz Lena; nenenizin telefonda ne söylediğini söyler misiniz?" dedi.

"Sofia'yla bu sabah buluşacaklarmış. Ama nenem gidip kapısını çalınca kimse açmamış. Kapı kilitli değilmiş, içeri girmiş. Kanı görmüş. Sonra da Sofia'yı."

"Saat kaçmış?"

Lena nenesine sordu ve Mrs. Leong saatten çok fazlasını içerdiği kesin, Mandarin dilinde upuzun bir cümle kurdu.

"Sabah sekizden biraz önce" dedi Lena. "Birlikte *tamale* yapacaklarmış. Genelde ocak ayında yaparlar ama o zaman Tony'nin ölümü çok yeniydi ve Sofia hâlâ fenaydı."

"Mr. Suarez mi?" dedi Jane. "Nasıl öldü?"

"Pıhtı kaynaklı inme. Ameliyata aldılar ama uyanamadı. Üç hafta komada kaldıktan sonra öldü." Kafasını salladı Lena. "Çok iyi biriydi, nenemle çok iyi geçinirdi. Aslında herkesle. Sofia'yla her yere el ele giderlerdi. Yeni evliler gibi."

Frost yazdığı defterden kafasını kaldırdı. "Nenenizin bu sabah Sofia'yla *tamale* yapacaklarını söylediniz. Nasıl konuşuyorlardı aralarında?"

Lena'nın kaşları çatıldı. "Pardon?"

"Neneniz İngilizce konuşmuyor. Sofia'nın da Çince bilmediğini varsayıyorum."

"Konuşmalarına gerek yoktu çünkü yemek yapmak kendi başına bir dildir. Birlikte bakıp tadıyorlardı. Her zaman birbirlerine yemek yaparlardı. Sofia'nın *tamale*leri. Nenemin müthiş öküz kuyruğu güveci."

Jane ocağın üzerindeki baharat rafına, Sofia'nınkilerden çok farklı çeşni ve soslara baktı. Ölen kadının mutfağındaki keten tor-

baları hatırladı ve bu iki kadının yan yana oturup mısır kabuklarını mısırlı yemekle dolduruşlarını, ayrı dillerden konuşsalar da birbirlerini rahatça anlamalarını hayal etti.

Ardından, yanaklarında ıslak izler bırakarak yüzünü silen Mrs. Leong'u izlerken onun gibi bağımsızlığına düşkün ve yalnız yaşayan annesini düşündü. Bu kentte gecelerini evlerinde yapayalnız geçiren diğer bütün kadınları da. Cam kırılmasına ve tanımadıkları ayak seslerine karşı tetikte kadınları.

"Dün gece" dedi, "alışılmadık bir şey duymuş mu neneniz? Herhangi bir ses, bir gürültü?"

Mrs. Leong, Lena tercüme edemeden kafasını salladı. Soruyu anladığı açıktı ve yine Mandarin dilinde, upuzun bir cevap verdi.

"Bir şey duymadığını ama zaten saat onda yattığını söylüyor" dedi Lena. "Sofia hastanenin akşam vardiyasında görevliymiş ve normalde eve on bir buçuk, on iki civarı dönermiş. Nenem o saatlerde çoktan uyumuş olur zaten." Mrs. Leong tekrar anlatmaya başlayınca Lena durdu. "O zaman mı olmuş, diyor. Eve gelir gelmez."

"O kanıdayız."

"Hırsızlık mıymış? Son zamanlarda mahallede birkaç hırsızlık vakası oldu çünkü."

"Ne zaman oldu bu hırsızlıklar?"

"Birkaç ay önce komşu blokta olmuştu. Hırsız girdiğinde ev sahipleri evde, uyuyorlarmış ve hiç uyanmamışlar. Ondan sonra babam nenemin kapılarına yeni kilitler taktı. Sofia taktırmamıştı galiba." Lena önce Jane'e, ardından Frost'a baktı. "Öyle mi olmuş? Eve geldiğinde hırsızla mı karşılaşmış?"

"Evinde kayıp bazı eşyalar var" dedi Jane. "Çantası, cep telefonu. Bir de belki dizüstü bilgisayarı. Sofia'nın dizüstü bilgisayarı var mıydı, neneniz biliyor mudur?"

Bir kez daha aceleci kelimelerle Mandarin dili konuşuldu. "Evet" dedi Lena. "Nenem Sofia'nın geçen hafta mutfakta bilgisayar kullandığını söylüyor."

"Tarif edebilir mi? Ne renk, hangi marka?"

"Markadan anlayacağını hiç sanmam."

Mrs. Leong, "Apple" diyerek tezgâhtaki meyve dolu kâseyi işaret etti.

Frost'la Jane şaşkınlıkla bakıştılar. Kadın sorularına cevap mı vermişti?

Frost cep telefonunu çıkardı ve arka tarafındaki amblemi gösterdi. "Bu türden mi? Apple bilgisayar mı?"

Kadın başıyla onayladı. "Apple."

Lena güldü. "Belli ettiğinden çok daha fazla anladığını söylemiştim."

"Daha fazlasını söyleyebilir mi? Rengini mesela? Eski miydi, yeni mi?"

"Jamal" dedi yaşlı kadın. "O yardım etmek almasına."

"Tamam" dedi Frost, ismi defterine kaydederek. "Hangi dükkânda çalışıyor bu Jamal?"

Mrs. Leong başını salladı. Kızarak döndü ve torununa bir şeyler söyledi.

"Ha, şu Jamal" dedi Lena. "Bu sokaktan. Jamal Bird. Mahalledeki yaşlı hanımlara çok yardımı dokunur. Televizyonu falan açmayı beceremeyenlere, öyle şeyler. Bilgisayar meselesini onunla konuşmalısınız."

"Konuşacağız" dedi Frost, not defterini kapatarak.

"Bir de size soğuk yeşil çay ve aynısefa öneriyor, dedektif."

"Ne?"

"Güneş yanığınız için."

Mrs. Leong parmağıyla Frost'un kıpkırmızı yüzünü işaret etti. "Çok iyi gelmek" dedi ve ilk defa gülümsedi. Bu mahzun kadından nihayet bir gülümseme koparmak elbette Frost'a düşecekti. Ak saçlı hanımlar hep ona yıllardır görmedikleri torunlarıymış gibi davranırlardı.

"Bir şey daha" dedi Lena. "Nenem, Jamal'la konuşurken dikkatli olmanız gerektiğini söylüyor."

"Niye?" dedi Jane.

"Polissiniz çünkü."

"Polisle bir alıp veremediği mi varmış?"

"Onun değil, ama annesinin varmış."

4

"Neden konuşmak istiyorsunuz oğlumla? Kötü bir şey mi yaptığını varsayıyorsunuz hemen?"

Beverly Bird eşikte, evini işgal cüretini gösterecek herhangi birinin önünde aşılmaz bir engel gibi dikiliyordu. Jane'den kısaydı ama bir ağaç gövdesi kadar sağlamdı; pembe terlikli ayaklarını yere sımsıkı basmıştı.

"Oğlunuzu herhangi bir şeyle suçlamaya gelmedik hanımefendi" dedi Frost usulca. İş tartışmalara geldiğinde Frost, Jane'in harareti dindirmekte bel bağladığı sesti, krizlere fısıldayan adamdı. "Sadece Jamal'ın bize yardım edeceğini umuyoruz."

"Daha on beş yaşında. Nasıl yardım edecekmiş bir cinayet soruşturmasına?"

"Sofia'yı tanıyor ve..."

"Mahallede herkes tanıyor Sofia'yı. Ama siz kalkıp derhal mahalledeki tek siyaha mı odaklanıyorsunuz?"

Kadına öyle görünmesi normaldi elbette, nasıl görünmesindi? Annelere tüm dünya tehlikelerle dolu görünürdü ve siyah bir oğlanın annesiyseniz tehlikeler daha da büyük görünürdü.

"Mrs. Bird" dedi Jane. "Ben de anneyim. Jamal'la konuşmamız fikrinin sizi neden kaygılandırdığını anlıyorum. Ama Mrs. Suarez'in bilgisayarını tespit etmemiz lazım ve oğlunuzun bilgisayarın alınmasına yardım ettiğini duyduk."

"Bir sürü insana bilgisayarları için yardım ediyor. Bazen para bile veriyorlar. Baksanıza mahalleye. Sizce bu ihtiyarların kaçı kendi telefonunu bile kullanabiliyor?"

"Öyleyse oğlunuz kayıp dizüstü bilgisayarı bulmamız için tam aradığımız kişi. Mrs. Suarez'in evine giren her kimse bilgisayarı almış ve bize bilgisayarın tarifi ve modeli lazım."

Mrs. Bird, gelenlerin yavrusuna bir tehdit oluşturup oluşturmadığını kestirmeye çalışan bir anne ayı misali süzdü Jane ve Frost'u. İsteksizce yana çekilip eve girmelerini işaret etti. "Yalnız aklınızda bulunsun, cep telefonum var ve konuşmanızı kaydetmekten hiç çekinmem."

"İçinizi rahat ettirecekse" dedi Jane. Bugünlerde kimin cep telefonu yoktu zaten? Polisin iş görmek zorunda olduğu dünya artık böyleydi; her hareketleri kaydediliyor ve sorgulanıyordu. Kadının yerinde olsa kendisi de aynısını yapardı.

Pembe terlikleri topuklarında şıpırdayan Mrs. Bird'ün ardından koridorda ilerlediler. Kadın, oğlunun eşiğinden seslendi. "Tatlım, polisler geldi. Sofia'yla ilgili konuşmak istiyorlar."

Oğlan konuşmalarını duymuş olmalıydı çünkü annesine tepki vermedi, dönüp gelenlere bakmadı bile. Bilgisayarının başında, gelişleri moralini bozmuşçasına düşük omuzlarla oturuyordu. Odasına tipik ergen oğlan malzemeleri saçılıydı: Yatağa fırlatılmış giysiler, yerde mavi Nike ayakkabılar, raflarda plastik kahraman oyuncakları. Thor. Kaptan Amerika. Kara Panter.

"Oturabilir miyim?" dedi Jane.

Oğlanın omuz silkişini onay saydı. Ya da belki sadece *neyse ne*, diyordu Jamal. Jane oğlanın yanına çektiği sandalyenin üzerindeki Ventolin'i fark etti. Astımlıydı demek. Soluma aygıtını oğlanın masasına koyarak oturdu.

"Ben Dedektif Rizzoli" dedi. "Bu da Dedektif Frost. Boston Emniyeti'ne bağlı Cinayet Büro'danız ve yardımına ihtiyacımız var."

"Sofia meselesi, değil mi?"

"Olanları duydun demek."

Jane'e bakmadan başıyla onayladı oğlan. "Polis arabalarını gördüm."

Mrs. Bird eşikten, "Dışarı çıkmadı; neler olup bittiğini görmeye ben gittim" dedi. "Çıkmamasını söyledim çünkü herhangi bir

hataya yer vermek istemedim. Siz polisler bazen bir şeyleri varsayıyorsunuz."

"Hiçbir şey varsaymamaya çalışıyorum, Mrs. Bird" dedi Jane.

"Buraya niye geldiniz öyleyse?" dedi Jamal. Nihayet dönüp yüz yüze geldiklerinde Jane, oğlanın inanılmaz uzun kirpikli, nemli gözlerini gördü. On beş yaş için ufak tefekti ve kırılgan görünüyordu. Astım yüzünden, diye düşündü.

"Sofia'nın evinde, dizüstü bilgisayarı dahil birkaç eşya eksik. Mrs. Leong Sofia'ya bilgisayarını alması için yardım ettiğini söyledi."

Jamal gözlerini kırpıştırdı, kirpikleri parıldadı. "İyi bir hanımdı. Hep yaptığıma karşılık para vermeye çalışırdı."

"Neler yapardın onun için?"

"Bir şeyler işte. Televizyonunu kurmasına yardım etmek gibi. Yeni bilgisayarını kurmak... Kocası öldükten sonra üzülmüştüm haline."

"Hepimiz üzüldük" dedi Mrs. Bird. "En kötü şeyler hep iyilerin başına geliyor sanki."

Frost, "Sofia'nın bilgisayarından bahset biraz" dedi Jamal'a. "Ne zaman yardım etmiştin almasına?"

"Belki iki ay önceydi. Eskisi bozuktu ve internette bir şeylere bakmak için yenisini almak istiyordu. Çok parası yoktu; ne alması gerektiğini bana sordu."

Mrs. Bird, gururlu bir vurguyla, "Pek çok hanım yardımını ister" dedi. "Mahallenin teknoloji adamıdır benim oğlum."

"Nereden aldı peki bilgisayarı?" dedi Frost.

"eBay'de buldum bir tane. Gayet uygundu. Yüz elli dolara 2012 model bir MacBook Air. Sofia grafiklere aldırmıyordu ve dört gigabayt hafızanın ona yeteceğini düşündüm. Sadece araştırmalar için kullanacaktı."

Frost defterine yazamaya koyuldu. "2012 model bir MacBook Air..."

"Çaprazlama 13,3 inch ekran. 1,8 gigahertz Intel Core..."

"Dur, yavaş git biraz. Yazıyorum."

"Teknik özelliklerini bassam?" Jamal bilgisayarına döndü, klavyeye bir şeyler yazdı. Birkaç saniye sonra yazıcısı tıkırdayarak canlandı ve bir sayfa çıktı. "Gümüş rengiydi" diye ekledi Jamal.

"Ve sadece yüz elli dolardı, öyle mi?" dedi Jane.

"Evet, açık artırmayı kazandı. Satıcının puanları yüksekti. Aldığında evine gidip Wi-Fi kurulumuna da yardım ettim."

"Vay" dedi Jane. "Hızlı aramalarımda senin gibi birinin numarası olmalı."

Jamal ilk defa gülümsedi ama gülümsemesi çekingendi. Henüz güvenmiyordu onlara. Belki hiç güvenmeyecekti.

Mrs. Bird, "Hanımların bazıları para da ödüyor" dedi. "Bedavaya yardım etmiş olmasın diye."

"Ama Sofia'dan para istemedim hiç" dedi Jamal. "Para yerine *tamale* verecekti."

"Müthiş *tamale* yapardı" dedi Mrs. Bird.

Yapılamayan *tamale*ler, diye geçirdi içinden Jane. Bazen bir mahalleyi birbirine *tamale* gibi ufak şeyler bağlardı.

"Ya Sofia'nın cep telefonu, Jamal?" dedi Frost. "Hatırlıyor musun onu?"

Jamal kaş çattı. "O da mı kayıp?"

"Evet."

"Garip. Çünkü çok eski Android sistemlilerdendi. Gözleri bozulduğundan artık onda gezinemiyordu. Araştırması için dizüstü bilgisayara bu yüzden ihtiyacı vardı."

"Ne tür bir araştırma?"

"Birtakım eski gazete haberlerini bulmaya çalışıyordu. Gözleriniz bozulduktan sonra telefonda öyle şeyler yapmak zor oluyor."

Frost defterinde yeni bir sayfa çevirdi ve yazmaya devam etti. "Eski bir Android telefon. Rengi?"

"Üzerinde tropik balıklar bulunan mavi bir kabı vardı. Sofia balıkları severdi."

"Tropik balıklı mavi kap. Peki" dedi Frost ve not defterini kapadı. "Teşekkür ederiz."

Jamal sorgunun bitişiyle rahatladığını gizlemeyen bir nefes verdi. Ama bitmemişti. Jane'in sorması gereken bir soru daha vardı.

"Yanlış anlamanı istemiyorum, Jamal" dedi. "Ama titiz davranmak zorundayım. Dün gece, gece yarısı civarında neredeydin, söyleyebilir misin?"

Oğlanın yüzünden bir anlığına bir bulut geçti sanki. Jane tek bir soruyla aralarında kurulan güveni yerle bir etmişti.

"Biliyordum" dedi Mrs. Bird öfkeyle. "Nereden çıktı şimdi bu soru? Esas niyetiniz buydu, değil mi? Oğlumu suçlamak."

"Hayır, hanımefendi. Tamamen rutin bir soru bu."

"Asla rutin değil. Oğlumu suçlayacak yer arıyorsunuz. Jamal asla Sofia'ya zarar vermezdi. Severdi onu. Hepimiz severdik."

"Anlıyorum ama..."

"Madem sordunuz, doğrudan söyleyeyim. Dün gece hava sıcaktı ve sıcak, oğluma iyi gelmiyor. Astım krizi geçirdi. Sokağa çıkıp birine zarar vermek, aklına gelecek en son şeydi."

Annesi öfkeyle konuşurken Jamal sessiz bir vakarla omuzları dik, sırtı kaskatı oturdu. Jane soruyu, hırsızlık vakaları yaşanan bir semtte herhangi bir ergen oğlana soracağı soruyu geri alamazdı artık. Kaldı ki oğlan kurbanı tanıyordu ve evinde bulunmuştu.

Sıradaki sorusu daha da can yakacaktı.

"Jamal" dedi usulca, "daha önce Sofia'nın evinde bulunduğun için orada parmak izlerin kalmış olabilir. Parmak izlerini, bulabileceğimiz diğer izler arasından elememiz gerekecek."

"Parmak izimi istiyorsunuz" dedi Jamal, boğuk bir tonla.

"Hangilerini eleyebileceğimizi bilmemiz için."

Gönülsüzce iç çekti oğlan. "Peki. Anlıyorum."

"Delil teknisyenlerinden biri almaya gelecek." Anneye baktı. "Oğlunuz şüpheli değil Mrs. Bird. Aksine bize çok yardımı dokundu, müteşekkiriz. İkinize de."

"Hı-hı" diye terslendi kadın. "Kesin öylesinizdir."

Jane kalkarken, Jamal, "Henry ne olacak?" dedi.

Jane kafa salladı. "Henry?"

"Balığı. Sofia'nın akrabası yoktu, kim bakacak Henry'ye?"

Jane, Frost'a baktı, Frost kafasını iki yana salladı. Jamal'a döndü: "Japon balıklarından anlar mısın?"

5

Jane'in nazarında hastaneler, kötü şeylerin olduğu yerlerdi. Dört sene önce kızı Regina'nın doğumu, neşeli olması gerekirken, kan ve silahlı çatışmayla sonuçlanan acılı ve dehşet dolu bir olaya dönüşmüştü. Frost'la Pilgrim Hastanesi'ne girip asansörle altıncı kattaki Cerrahi Yoğun Bakım Birimi'ne çıkarlarken, burası insanların ölmeye geldikleri yer, diye düşünüp durdu. Pandemi sırasında, COVID-19 kenti kasıp kavururken burası sahiden ölmeye gelinen bir yere dönüşmüştü ama bu pazar akşamında Yoğun Bakım'a ürkütücü bir sessizlik hâkimdi. Monitörlerde altı kalbin ritimlerinin izlendiği resepsiyon bankosunda tek bir birim görevlisi vardı.

"Dedektif Rizzoli ve Dedektif Frost, Boston polisi" dedi Jane, görevliye rozetini göstererek. "Sofia Suarez'in mesai arkadaşlarıyla görüşmemiz gerekiyor. Onunla çalışmış herkesle."

Görevli başıyla onayladı. "Gelebileceğinizi düşünmüştük. Herkes sizinle konuşmak istiyor." Telefona uzandı. "Dr. Antrim'e de çağrı yollayacağım."

"Dr. Antrim kim?"

"Yoğun Bakım direktörümüz. Çıkmamıştır henüz." Kafasını kaldırdığında hasta bölmelerinden bir hemşire çıktı. "Mary Beth, polis geldi."

Hemşire derhal yanlarına geldi. Kızıl saçlı ve çilliydi; kirpiklerinde minik rimel topakları kalmıştı. "Ben Mary Beth Neal, sorumlu hemşireyim. Sofia konusunda şoktayız hepimiz. Yapanı yakaladınız mı?"

"Daha işin başındayız" dedi Jane.

Diğer hemşireler birer birer bankoya gelip hüzünlü yüzlerden kurulu bir çember oluşturdular. Frost hızla isimlerini yazdı: Erkeklerinki kadar kısa, kara saçlı, cevval Fran Souza; atkuyruklu, sarışın, ince ve L. L. Bean modelleri kadar formunda Paula Doyle ve narin yüzünde kocaman gözlükleriyle Alma Aquino.

"Dün gece haberi duyduğumuzda kulaklarımıza inanamadık" dedi Mary Beth. "Sofia'ya zarar verebilecek bir kişi dahi tanımıyoruz."

"Biri vermiş maalesef" dedi Jane.

"Öyleyse mutlaka onu tanımayan biridir. Tanrım, iyice zıvanadan çıktı bu dünya."

Hemşire çemberi hüzünle onay verdi. Hayatlarını hayat kurtarmaya adamışlar için bir canın alınışı, özellikle içlerinden birinin başına geldiğinde gerçekten de çılgınlık gibi görünüyordu anlaşılan.

Birim kapısı tıslayarak açıldı ve beyaz önlüğü uzun bacaklarına çarpan bir doktor içeri girdi. El sıkmaya kalkışmadı; pandemi sonrası dünyada mesafeyi korumak yeni ölçüttü ama Jane'in yanına, rozetini okuyacak kadar yaklaştı. Kemik saplı gözlükleri ve ciddi ifadesiyle ellilerinin ortasında bir adamdı. Jane'in en çok dikkatini çeken ciddiyetiydi. Bunu adamın çizgilerle bezeli alnında, kaygılı bakışlarında görüyordu.

"Mike Antrim" dedi adam. "Yoğun Bakım direktörüyüm."

Jane, "Dedektif Rizzoli ve Dedektif Frost" dedi.

"İsmi yanlış yazdıklarını umup durduk... Başka biri çıkmasını" dedi Mary Beth Neal. "Başka bir Sofia..."

Bir anlığına kimse konuşmadı; tek duyulan, hasta bölmelerinden birindeki ventilatörün sesiydi.

"Nasıl yardım edebileceğimizi söyleyin" dedi Dr. Antrim.

"Cuma günü yaşananların zaman çizelgesini çıkarmaya çalışıyoruz." Jane personele baktı. "Onu en son ne zaman görmüştünüz?"

"Akşam vardiyasının sonuydu" dedi Fran Souza. "Gece on birde hastalarımızı gece vardiyasına devrederiz. On biri çeyrek geçe gibi işimiz biter."

"Sonra?"

"Sonra eve gittim."

Diğer hemşireler, "Evet, ben de" mırıltıları eşliğinde onay verdiler.

"Ya siz, Dr. Antrim?" dedi Jane.

"Cuma buradaydım, nöbetçiydim."

"Sofia'nın hastaneden kaçta çıktığını gördünüz?"

"Açıkçası gittiğini görmedim. Yedi numaralı yataktaki hastayla uğraşıyordum. Fenalaşıp duruyordu. Stabil konuma getirmek için saatlerce uğraştık ama maalesef sabaha kaybettik." Duraksadı, bakışları yedi numaralı bölmeye kaydı.

"Uğursuz yatak" diye mırıldandı Mary Beth. "Tony'nin öldüğü yer."

Frost not defterinden başını kaldırdı. "Tony mi?"

"Sofia'nın kocası" dedi Dr. Antrim. "Ameliyatından sonra bir ay kadar bu birimde yattı. Zavallı Sofia, Tony o yatakta bitkisel hayattayken burada çalışıyordu. Tony ailemizden biri gibiydi."

"İkisi de öyleydi" dedi Mary Beth.

Bir sessizlik daha çöktü, bir tur daha iç çekildi.

"Doğru, biz bir aileyiz burada" dedi Dr. Antrim. "Kızım birkaç ay önce hastaneye yatırıldığında hemşiresi Sofia'ydı ve kızıma kendi kızı gibi bakmıştı. Daha iyi bakım bulamazdık."

"Kızınız... İyi mi?" dedi Jane. Cevaptan hafifçe korkuyordu.

"Ha, Amy iyi şimdi. Manyağın biri yaya geçidinde çarpmıştı. Bacağı üç yerinden kırılmıştı ve yırtılan dalağı için ameliyata alınması gerekiyordu. Karım ve ben dehşete kapılmıştık ama hemşirelerimiz her şeyi halletti. Özellikle Sofia..." Sustu, bakışlarını uzaklara çevirdi.

"Ona zarar vermek isteyebilecek biri geliyor mu aklınıza? Eski bir hastası belki? Bir hasta yakını?"

Hemşireler aynı anda, "Hayır" dediler.

"Kimse ona zarar vermek istemezdi" dedi Antrim.

"Herkes öyle deyip duruyor" dedi Jane.

"E, öyle ama" dedi Mary Beth. "Biri tehdit etse bize söylerdi ayrıca."

"Romantik bir ilişkisi var mıydı?" dedi Frost. "Hayatında yeni bir erkek?"

Soruya gücendiği belli olan Mary Beth sertçe çıkıştı: "Tony öleli daha altı ay oldu. Cidden başka bir adamla görüşeceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Son zamanlarda herhangi bir konuda endişeli görünüyor muydu?" dedi Jane.

"Sessizdi sadece. Tony'yi kaybettikten sonra öyle olacaktı elbette. Herhalde o yüzden aylık yemeklerimize gelmemeye başlamıştı."

Jane, Antrim'in kaşlarının çatıldığını fark etti. "Doktor?" dedi.

"Bir anlamı var mı, emin değilim. O zaman tuhaf gelmişti ve şimdi merak ediyorum..."

"Neyi?"

"Geçen çarşamba, hastaneden çıkarken... Sofia'yı otoparkta, cep telefonuyla konuşurken gördüm. Vardiyasından hemen önceydi; yani öğleden sonra iki buçuk civarı."

"Nesi tuhaf bunun?"

"Üzgün görünüyordu. Kötü haber almış gibi. Sadece, 'Emin misiniz? Öyle mi, emin misiniz?' dediğini duydum."

"Başka bir şey duymadınız mı?"

"Hayır. Beni görünce telefonu kapadı. Konuştuklarını kimse duymasın istermiş gibi."

"Kiminle konuşuyordu, biliyor musunuz?"

Kafa salladı doktor. "Telefon kayıtlarına ulaşmanız gerekecek. Siz bulamaz mısınız?"

"Mobil hizmet sağlayıcısından arama listesini bekliyoruz hâlâ. Ama evet, buluruz."

"Bana tuhaf geldi, anlatabiliyor muyum? Hepimiz Sofia'yı on, on beş senedir, Pilgrim'de çalışmaya başladığından beri tanırız ve şahsen neden öyle gizli kapaklı davrandığına dair hiçbir fikrim yok."

Elli iki yaşındaki bir hemşire nasıl bir sır saklıyor olabilirdi, merak ediyordu Jane. Sofia'nın sabıka kaydı, hatta ödenmemiş park cezası bile yoktu. Evindeki aramada yasadışı kimyasallar

yahut para tomarları bulunmamıştı ve banka hesabı gayet mütevazıydı.

Belki sır onunla ilgili değildi.

"Kocası Tony" dedi Jane, "ne iş yapardı?"

"Postacıydı" dedi Mary Beth. "Otuz yıllık postacıydı ve işini severdi. Rotasındaki insanlarla sohbete bayılırdı. Köpekleri bile severdi ve köpekler de onu severdi."

Fran Souza mahzun bir gülümsemeyle, "Hayır" dedi, "köpek bisküvilerini severlerdi. Tony posta arabasında her daim bir torba köpek bisküvisi bulundururdu."

"Ama köpekleri severdi cidden. İkisi de severdi. Tony öldükten sonra Sofia bir köpek, belki koca bir golden retriever almaktan bahsediyordu. Sonra kendisi işteyken evde yalnız kalmasının köpeğe haksızlık olacağına karar verdi." Mary Beth durakladı. "Köpek almaması kötü oldu. Belki bunlar olmazdı."

Fran usulca, "Çabuk mu olmuş? Acı çekmiş mi?" diye sordu.

Jane, Sofia'nın çaresizce kaçmaya çalışmasını gösteren, zeminde uzayıp giden kan izini düşündü. *Evet, acı çekmiş*. Sofia dehşete kapılacak kadar yaşamıştı. Ölmek üzere olduğunu anlayacak kadar. "Otopsi raporunu bekliyoruz" demekle yetindi.

"Maura Isles mı yapıyor?" dedi Dr. Antrim.

Jane adama baktı. "Dr. Isles'ı tanıyor musunuz?"

"A, evet. Aynı orkestradayız."

"Orkestrada mı?"

"Doktorlar orkestrası. Haftada bir Brookline Lisesi'nde prova yapıyoruz. Maura piyanistimiz ve çok da iyi."

"Piyano çaldığını biliyorum ama orkestradan haberim yoktu."

"Amatörüz sadece ama iyi vakit geçiriyoruz. Birkaç hafta sonraki konserimize gelmelisiniz. Ben anca ikinci kemanım ama Maura... Maura gerçek bir müzisyen ve konserde solistimiz olacak."

Ve bana hiç söylemedi.

Jane Frost'la asansörde girişe inerken, otoparkta arabasına yürürken Maura'nın kendisinden başka neler sakladığını merak etti. Ufak bir şeydi bu ama yine de canını sıkmıştı. Maura'nın kendinden bahsetmeyi sevmediğini biliyordu ama yıllardır arka-

daştılar; en feci şeylerle yüzleşmişlerdi ve ölümle omuz omuza yüzleşmekten daha derin bağ yaratacak bir deneyim yoktu.

Direksiyona geçti ve Frost'a baktı. "Neden söylemedi bize?"

"Kim?"

"Maura. Neden bir orkestrada yer aldığından bahsetmedi?"

Frost omuz silkti. "Sen *ona* her şeyini anlatıyor musun?"

"Hayır ama bu farklı. Konser büyük olay sayılır."

"Utanmıştır belki."

"Yapamadığım *bir şeyi daha* yapabildiği için mi?"

Frost güldü. "Gördün mü? Öyle olması canını sıkıyor, değil mi?"

"Bana anlatmaması daha çok canımı sıkıyor." Telefonu tüyler ürperten keman sesiyle çaldı. "Canımı sıkacak bir şey daha."

"Açmayacak mısın? Gene arayacak çünkü."

Jane gönülsüzce açtı. "Alo, anne. Meşgulüm şu anda."

"Hep meşgulsün zaten. Ne zaman konuşabiliriz?"

"Gene Tricia Talley konusu mu?"

"Revere polisindeki dedektif ne demiş, biliyor musun? Jackie'ye Tricia'nın parası bitince eve döneceğini söylemiş. Polis işi ciddiye almıyor diyorum sana."

"Tricia'nın önceki üç evden kaçışının aksine mi?"

"Jackie berbat durumda. Seninle konuşmak istiyor."

"İşi Revere polisinin halletmesi lazım, anne. Burnumu sokmam hoşlarına gitmeyecektir."

"Neye burnunu sokacaksın? Görevlerini ihmal etmelerine mi? Jane, Talleyleri küçüklüğünden beri tanıyorsun. O kıza bakıcılık yaptın sen. Elinde daha büyük balıklar var diye bir kayıp vakasını görmezden gelemezsin."

"Ceset balık değildir, anne."

"Tricia da ceset olabilir. O zaman çeker mi ilgini?"

Jane başlamaya hazırlanan baş ağrısını durdurma çabasıyla şakağını ovuşturdu. "Tamam, tamam. Yarın uğrarım."

"Ne zaman?"

"Öğleden sonra. Bir otopsi izlemem gerekiyor. Ayrıca takip etmem gereken bin tane şey var."

"Ha, bir de hani şu karşıda oturanlar var ya? Green'ler?"

"Hâlâ gözetliyor musun onları?"

"Evlerinden birtakım tuhaf tadilat sesleri geliyor. İç Güvenlik ne diyor, biliyorsun. 'Bir şey görürsen söyle'. Söylüyorum işte."

Evet, anne. Hep söylüyorsun.

6

Maura

"Bir orkestrada çaldığını nasıl söylemezsin bize?" dedi Jane. "Bahsetmiş olman *gereken* bir şey sanki."

Maura, Jane'in sesindeki suçlayıcı tonu duydu ve hemen cevap vermek yerine önündeki otopsi masasına uzanmış cesede odaklandı. Sofia Suarez'in giysileri –mavi hastane üniforması, 46-B ölçüsünde bir sutyen, beyaz pamuklu külot– çıkarılmıştı ve parlak morg ışıkları altında tüm kusurları, elli iki yıllık hayatı boyunca edindiği her yara ortaya çıkmıştı. Maura henüz parçalanmış kafatası veya ezilmiş yüze odaklanmamıştı; dikkatini sol elin tersindeki yanık izine ve sağ başparmaktaki artrit yumrusuna vermişti. Mutfakta kesme, kızartma ve yoğurmayla geçen saatlerin hatıraları herhalde. Yaşlanmak zalim bir süreçti. Bir zamanların ince ve pürüzsüz uyluklarında şimdi selülit gamzeleri vardı. Karnın alt tarafında bir apandisit ameliyatı izi. Boynunda ve göğsünde çiller, cilt lekeleri ve vücuttaki en büyük organın yıllar içinde sıklıkla edindiği kaba siyah seboreik keratozlar vardı. Maura'nın kendi cildinde de bulmaya başladığı, şansınız yaver giderse yaşlılığın herkese geldiğinin bunaltıcı hatırlatıcıları...

Sofia Suarez'in şansı yaver gitmemişti.

Maura neşteri alıp kesmeye başladı.

"Duyduğumuza göre konseriniz de varmış" dedi Frost. "Alice'le gelmek isteriz. Klasik müziğe bayılıyor."

Maura nihayet kafasını kaldırıp otopsi masasının diğer tarafından izleyen Jane'le Frost'a baktı. Frost'un güneş yanığı sevimsiz

soyulma evresine girmişti ve maskesinin üzerindeki alnında ölü deriler pul puldu. "İnanın, önemli bir konser olmayacak. O yüzden size söyleme zahmetine girmedim. Siz nereden duydunuz hem?"

"Dr. Antrim söyledi" dedi Jane. "Pilgrim Hastanesi'nde, Sofia'nın servisinde çalışıyormuş."

"Haberim yoktu."

"Yoğun bakımda meslektaşlarıyla görüştük. Doktor konserlerinde yıldız solist olacağını söyledi bize."

"Mozart sadece." Maura kaburga makasını aldı ve kemiği kesti. "Yirmi bir numaralı piyano konçertosu."

"Epey havalı görünüyor."

"Zor bir parça değil."

"Alice, Mozart'a bayılır" dedi Frost. "Kesinlikle gelmek isteyecek."

"Lang Lang[4] değilim sonuçta." Maura son kaburgayı keserek göğüs kemiğini serbest bıraktı. "Amatörüz biz. Eğlenmek için çalan bir grup doktor işte."

"Gene de bize söylemeliydin" dedi Jane.

"Aralarına katılalı daha birkaç ay oldu. Piyanistleri düşüp omzunu çatlattıktan sonra."

"Ve sen de karmaşık bir parçayı çalmak üzere öylece araya giriverdin yani?"

"Dedim ya, önemli bir şey değil."

Alaycı bir ifadeyle güldü Jane. "Hep öyle deyip duruyorsun. Hiç inanmıyorum."

"Baksana, belki biz de bir grup falan kurmalıyız" dedi Frost, Jane'e. "Polis grubu. Eskiden trompet çalmıyor muydun sen?"

"Trompet çalışımı duysan kaçarsın."

Maura, Sofia Suarez'in göğsüne eğildi ve kaşlarını çattı. "Sağ akciğerin yüzeyi normal gelmiyor. Fibrozis var burada."

"Yani?" dedi Jane.

"İpucu göğüs filmlerinde." Maura göğüs röntgenini gösteren bilgisayar ekranına başıyla işaret etti. "Tıbbi kayıtlarında da

4. Çağımızın en başarılı klasik müzikçilerinden sayılan Çinli piyanist (ç.n.)

vardı. COVID-19 kalıntısı. Yoğun bakım hemşiresiydi bu kadın; haliyle hastalığı kapmasında şaşılacak bir yan yok. Entübe edilmesi gerekmemiş ama dört gün oksijene bağlı yatırmışlar. Röntgenleri böyle çıkacağından haberi bile olmayan epey insan var artık etrafta."

Maura bir neşter alıp tekrar göğüs boşluğuna uzandı. Bir süre boyunca sadece göğüs boşluğundan çekip alarak leğene bıraktığı ıslak organların şapırtıları duyuldu. Kasap tezgâhı sesleri.

Maura karın boşluğuna geçti ve art arda bağırsakları, mideyi, karaciğeri, pankreası ve dalağı çıkardı. Mideyi yararak açtı ve az miktardaki muhteviyatını leğene boşalttı. "Son yemeği ölümden en az dört saat önce" diye belirtti. "Vardiya saatlerine denk düşüyor."

"Yani eve dönerken bir yerlerde durup yemek yememiş" dedi Jane. "Dört saat. Eve aç gelmiş olmalı."

Maura mide muhteviyatından bir numune alıp analiz için fermuar mühürlü bir poşete yerleştirdi. "AFIS'te[5] eşleşme çıktı mı?"

"Alınan parmak izlerinden hiçbirinde eşleşme yok" dedi Frost. "Saptayabildiklerimiz, komşusu Mrs. Leong ve mahallenin bilgisayar kurdu Jamal Bird'e ait. Onların yapmadıklarını varsayarsak katilimiz eldiven takmış görünüyor."

"Ayakkabılar?"

"Standart bahçe çizmesi, kırk iki numara. Herhangi bir Walmart'tan alınabilecek türden. Hâlâ telefon kayıtlarını bekliyoruz ama tanımadığı biriyse o da işimizi görmeyecek."

"Semtte yaşanan diğer hırsızlık vakaları? Onların ayrıntılarında eşleşme var mı?" Maura başını kaldırıp Jane'e baktı, beriki kafa salladı.

"O hırsız kırk dört numara Nike giyiyor ve Sofia'nın evinde parmak izlerine rastlanmadı. Aynı semt hırsızı çıksa çok kolay olurdu işimiz."

Maura pelvik bölgeye geçti, neşteri uterusu açtı ve bir başka hazin sırrı ortaya çıkardı. "Endometriozis skarı. Duvarın neredeyse tamamında."

5. Otomatik Parmak İzi Tanımlama Sistemi. (ç.n.)

"Çocuğu yokmuş" dedi Jane.

"Sebebi bu olabilir."

Maura çıkardığı uterusu leğene bırakırken kurbanın evinde, duvarda asılı, gelin ve damadı neşeyle gülümserken gösteren fotoğrafı hatırladı. Sofia'yla Tony kırklarında evlenmişlerdi, genç değillerdi artık; belki evlilikleri bu yüzden, birbirlerini geç yaşta buldukları için daha hoş geçmişti. Ama çocuk yapmak için çok geç kalmışlardı.

Sonunda Sofia Suarez'i bu otopsi masasına getiren yaralara geçti. Maura şu ana dek kalbi, akciğerleri, mideyi ve karaciğeri incelemişti ama onlar bir yüze sahip olmayan, bir kasap dükkânındaki sakatat kadar gayri şahsi organlardı. Şimdiyse Sofia'nın, çarpık bir Picasso tablosuna acımasızca çevrilmiş yüzüne bakmak zorundaydı. Kafatası röntgenlerini incelemiş, kafa ve yüz kemiklerindeki kırıkları görmüştü ve içeride bulacağı hasarı, kafa derisini kaldırıp kafatasını açmadan önce bile biliyordu.

"Parietotemporal kemiğin depresif bir kırığı var" dedi. "Alın lezyonunun şekli, kafatasının dış tablosundaki keskince düzgün kenarlarıyla gayet belirgin ve yuvarlak. İç tablodaki müteakip kırılmayla dış tablodaki yırtıktan gelen kemik çökmesi röntgende açıkça görülüyor. Bunların hepsi bir çekiçten kaynaklanan kunt kuvvet travmasıyla örtüşüyor. İlk darbe, saldırganın kurbana açılı savurmasıyla ve büyük ihtimalle arkadan gelmiş."

"Sağ elini mi kullanıyormuş katil?" dedi Frost.

"Büyük ihtimalle. Sağ omuz üzerinden savurma. Aynı darbe ayrıca temporal kemikte eğimli ilerleyen bir çatlaklı kırılma oluşturmuş. Kadını bayıltmaya yetecek kadar kuvvetli bir darbe ama derhal ölüme yol açmadığını biliyoruz. Yerdeki kan izleri salona kadar belli bir mesafede sürünebildiğini gösteriyor..."

"Beş metreden biraz fazla" dedi Frost. "Kadıncağıza kilometreler gibi gelmiş olsa gerek."

Maura saç ve deriyi kemikten ayırarak kafa derisini geri çekerken Sofia'nın dehşet dolu son anlarını hayal etti. Muazzam acı, damlayan kan... Kendini giriş kapısından uzağa, katilden uzağa çekmeye çalışırken ellerinin altında kandan kayganlaşan zemin...

Ama yeterince hızlı sürünememişti. Katil peşinden gitmiş, cafcaflı pembe şatosundaki denizkızlı akvaryumun yanından geçmişti. Aşk kitaplarıyla dolu kitaplığın yanından geçmişti. O sırada Sofia'nın görüşü bulanıklaşmaya, uzuvları uyuşmaya başlamış olmalıydı. Kaçamayacağını, saldırıyı savuşturamayacağını anlamıştı; sonunda daha fazla ilerleyememiş ve son gelmişti. Yan dönüp cenin konumunda büzüşmüş, son darbenin inişini beklemişti.

Son darbe şakağına, kemiğin en ince olduğu yere inmişti. Elmacıkkemiğini ezmiş, kemikli göz çukurunu çökertmişti. Hepsi röntgen filmlerinde ve bu açık kafatası yüzeyinde görülüyordu. Maura iletilen kuvvetin kemik kırıklarını yerlerinden oynattığını, kan damarlarını biçtiğini ve gri maddeyi yırttığını, kemik testeresini alıp kafatasını açmadan önce bile anlamıştı. Kan beyni yerinden ettiğinde ve aksonlar gerilip ezildiğinde doğacak feci sonuçların farkındaydı.

Bilmediğiyse kurbanın son anlarında neler düşündüğüydü. Sofia'nın feci korktuğu kesindi ama şaşırmış mıydı peki? İhanete uğradığını düşünmüş müydü mesela? Tepesine dikilen yüzü tanıyor muydu? Patolog bıçağının sınırıydı bu. Maura bir cesedi kesip açabilir, dokularını hücre seviyesine kadar inceleyebilirdi ama ölenin ışıklar kararırken ne bildiği ve ne hissettiği sır kalırdı.

Aynı akşam eve dönerken Maura'nın içine bir tatminsizlik hissi oturdu. Evinin kapısına ilerlerken daha birkaç gün önce kendi evinin kapısına, bekleyen ölümle karşılaşmak üzere ilerleyen Sofia'yı düşünmeden edemedi. Gerçekte ölüm herkesi bekliyordu; tek mesele randevunun zamanı ve yeriydi.

Maura doğrudan mutfağa dalıp bir kadeh şarap koydu, kadehi alıp salonuna, piyanosunun başına geçti. Mozart'ın 21 numaralı konçertosunun notaları yerinde açık, onu bekliyordu; üstlendiği bir diğer, başarmazsa utanç riski taşıyan sorumluluğun hatırlatması...

Şaraptan bir yudum aldı, kadehi yanındaki ufak sehpaya bıraktı ve çalmaya başladı.

Andante solo sakin ve karmaşıklıktan uzaktı; daha çılgın bölümlerin gerektirdiği beceriyi istemiyordu ve başlamak için tes-

kin edici bir noktaydı. Sofia Suarez'in ölümü yerine tempo ve melodiye odaklanmanın bir yoluydu. Gerginliğinin azaldığını ve kara bulutların uzaklaştığını hissetti. Müzik Maura'nın, ölümün müdahale etmediği güvenli alanıydı, neşter ve kemik testeresinden uzak bir evrendi. İki evren arasındaki mesafeyi korumak için orkestradan Jane'e bahsetmemiş, diğer hayatının müziği kirletmesini istememişti.

Andantenin sonuna geldi ve artık ısınan parmakları tuşlarda hızla gezinirken doğrudan allegroya geçti. Giriş kapısının açıldığını duymasına rağmen çalmaya devam etti. Peder Daniel Brophy salona girdiğinde de durmadı. Peder bir şey demeden yakasını, aralarında herhangi bir yakın ilişkinin varlığına izin vermeyen mesleğinin üniformasını çıkarırken tek kelime etmeden dinlemekle yetindi.

Gülümsüyordu ama.

Maura konçertonun sonuna geldi. Tuşlardan ellerini çektiğinde Daniel omuzlarına sarıldı ve ensesine sıcacık bir öpücük kondurdu.

"Harikaydı" dedi.

"En azından geçen haftaki kadar sarsak değildi."

"İltifat kabul edemez misin sen hiç?"

"Sadece hak ettiğimde."

Daniel yanına oturdu ve bu sefer dudaklarından öptü. "Müthiş çalacaksın, Maura. Hatalarından falan bahsetme, hiçbirini duyamıyorum nasılsa. Seyirciler de duyamayacak."

"Jane gelecek. Frost, dediğine göre klasik müzik uzmanı olan karısıyla gelecek."

"Konsere mi? Onlara söylemeyeceğini sanıyordum."

"Öğrenmişler. Dedektifler sonuçta."

"Neden söylemediğini anlamamıştım zaten. Arkadaşın onlar. Bu orkestra işinden utanıyormuşsun gibi."

"Beceremeyeceğimden çekiniyorum."

"Mükemmeliyetçi konuşuyor yine. Kimse mükemmel olmamana aldırmıyor, biliyorsun."

"Biliyorum."

"Ne ağır bir yük." Gülümsedi Daniel. "Şimdiye dek hepimizi kandırmayı başardın."

"Konsere katılmayı kabul ettiğime pişman olacağım neredeyse."

"Bittikten sonraysa şükredeceksin."

Birbirlerini hiç bulmaması gereken, birliktelikleri ihtimal dışı iki âşık, karşılıklı gülümsedi. Ayrı kalmaya, birbirlerine duydukları ihtiyacı reddetmeye çalışmış, başaramamışlardı.

Daniel sehpadaki boş kadehe baktı. "Doldurayım mı tekrar?"

"Kesinlikle. Çalışmam bitti zaten."

Maura, Daniel'ın peşinden mutfağa girdi ve kadehine şarap koyuşunu izledi. Pahalı zevklerinden biri olan Cabernet zengin ve dolgundu ama Daniel'ın kendine de bir kadeh koymadığını görünce birden ikinci kadehi içme arzusunu yitirdi ve ilk yudumdan sonra kadehi bıraktı. "İçmiyorsun" dedi.

"Keşke içebilsem ama bu gece kalamayacağım. Sekizde cemaatin finans konseyi toplantısı var. Ardından da mülteci yardım komitesi; o da ona kadar sürer herhalde." Kafa salladı. "Günün saatleri yetmiyor."

"Eh, peki. Daha fazla piyano çalışacağım demek ki."

"Ama yarın akşam buradayım." Öpmek için eğildi. "Bozulmadın, değil mi?"

"Yapacak bir şey yok."

Uzanıp Maura'nın yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Seni seviyorum, Maura."

Yıllar içinde Daniel'ın saçlarına düşen akların artışını, gözlerinin etrafındaki çizgilerin derinleşmesini izlemişti; aynı değişimleri kendi yüzünde de görüyordu. Daniel ebediyen sevdiği adam olacaktı ama bu sevginin yanında üzüntü de geliyordu. Hiçbir zaman normal bir çift gibi yaşayamayacaklar veya aynı çatı altında uyuyamayacaklardı. Hiçbir zaman insan içinde el ele yürüyemeyecek, aşklarını dünyaya gösteremeyeceklerdi. Aralarında ve Daniel'ın tanrısıyla yaptıkları anlaşma böyleydi. Daniel'ın çıktığını duyduğunda, bu da yeterli olmalı, diye düşündü.

Piyanosuna döndü ve konçertonun notalarına baktı. Ustalaşması gereken pek çok bölüm, parmaklarının altından

kolayca kaymayan pek çok pasaj vardı hâlâ. Evet, bir mücadeleydi bu ama aynı zamanda sürekli Daniel'ı ve neşterinden geçen, sonu gelmez ceset dizisini düşünmemesini de sağlıyordu.

Bir kez daha ilk sayfayı açtı ve çalmaya başladı.

7

Amy

Annem ne güzel.

Amy, Julianne hakkında sıklıkla böyle düşünürdü ama şimdiye kadar hiç annesini şu anda, *fettucine* hamurunu yoğururken izlediğindeki kadar güzel bulmamıştı. Julianne öne arkaya sallanıyor, un ve suyu sihirle yoğuruyor, simsiyah granit tezgâha minik beyaz tutamlar saçıyordu. Kırk bir yaşındaydı ve kolları, onca yılın yoğurması, çırpması ve kesmesi sayesinde hâlâ ince ve kaslıydı. Yüzü harcadığı çabayla parlıyordu ve alnına un bulaşmıştı. *Fırıncının savaş boyası*, derdi annesi ve fırıncı Julianne bu gece kolları sıvamış, en sevdiği önlüğünü takmış, mutluluk içinde savaşıyordu. Amy'nin babası bu gece hastanede gece nöbetindeydi; akşam yemeğini anne kız yiyeceklerdi. Kızlar gecesi, canları ne çekerse onu yiyebilmeleri demekti.

Bu gecenin yemeği, taze kuşkonmazlı *fettucine*ydi. Julianne makarna merdanesine art arda hamur ekliyor, katmanları incecik çıkartıyordu. Amy limon kabuğu rendeliyor, havaya keskin bir koku yayıyordu. Ekip çalışması, derdi annesi hep. Sen ve ben, dünyaya karşı.

Bir saat sonrasında emeklerinin tadını çıkarıyorlardı: limon ve parmesan aromalarıyla lezzetlenen, pırıl pırıl *fettucine* lokmaları. Yemek odasını es geçip tepsileriyle doğrudan oturma odasına dalmışlardı. TV'nin karşısına. Bu gece kural yok, demişti Julianne. Kız kızayız.

İzlemek için de bir kız filmi seçmişlerdi. *Gurur ve Önyargı* Amy'nin babasını sıkıntıdan patlatırdı ama babası bu gece evde değildi. Bu gece gecelikleriyle TV'nin karşısında oturup ağızlarında makarnayla Keira Knightley'nin sıkılgan Mr. Darcy'yi tavlamasını izleyebilirlerdi. Keşke kadınlar bugün de böyle harika elbiseler giyseydi! Keşke erkekler aslında sadece kadınların keskin nüktedanlığına ve zekâlarına tutulabilseydi!

"Bazı erkekler öyledir" dedi Julianne. "İyileri. Baban gibi."

"Nerede o iyiler peki?"

"Sabretmeli ve razı olmamalısın. Asla razı olma. En iyisine layıksın sen." Julianne uzanıp kızının bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırdı, yanağını okşadı. "Mutluluğu hak ediyorsun."

"Mutluyum ben."

Julianne gülümsedi. "Bacağına biraz krem süreyim mi? Aksatmamak lazım."

Amy geceliğini kalçasına kadar çekerek ameliyattan kalan çirkin izi açığa çıkardı. Cerrahlar parçalanan uyluk kemiğini toparlayıp birleştireli aylar olmuştu. Soğuklarda bacağı hâlâ ağrıyordu ve iyileşmiş yara izi, öfkeli bir kırmızıydı. İzi etek altında saklayabilirdi ama bir plaj gezisinde veya samimi bir anda ortaya çıkmayı bekleyen kusur hep orada olacaktı. Julianne'in her gece sürdüğü krem yok eder miydi izi? Amy bilmiyordu ama annesinin kremi sürmesi, yara izine yedirmesi artık her geceki ritüelleriydi. TV'de Keira Knightley nihayet Mr. Darcy'sini öperken Amy koltukta gözleri kapalı, masajla mayışıyordu. Telefon çaldığında ve Julianne açmak için kalktığında bile Amy yerinden kımıldamadı, aynı ılık ve akışkan ruh halinde yatmaya devam etti. *Mr. Darcy. Mr. Darcy.*

"Kimsiniz?" dedi Julianne.

Amy gözlerini açtı ve tembelce dönüp ahizeyi kulağına bastırmış, ayakta duran annesine baktı.

"Kimsiniz?"

Julianne'in sesindeki gerginlik Amy'nin dikkatini çekti. Annesinin telefonu kapamasını izledi. Julianne bir an kımıldamadan baktı telefona.

"Anne? Kimdi arayan?"

"Yanlış numara sadece."

Amy annesinin yanına gelip *Gurur ve Önyargı*'nın kapanış yazılarını onunla beraber izlemesini bekliyordu ama Julianne ön tarafa bakan pencereye gitti. Bir an duraklayıp sokağa baktı, ardından perdeyi kapadı. Diğer pencereye gidip onun perdesini de kapadı. Amy'ye döndü ve gülümsedi. "Ne dersin? Bir film daha?"

"Yok." Esnedi Amy. "Yatacağım galiba."

"Evet, yorgun görünüyorsun. Yukarı çıkmana yardım edeyim mi?"

"Gerek yok." Amy koltuktan kalktı ve bastonuna uzandı. "Bu şeyden kurtulmak için sabırsızlanıyorum."

"Törenle yapalım! Baston yakma partisi... Pasta da yaparım."

Amy güldü. "Yaparsın illa."

Bir elinde bastonu, diğer eli tırabzanda, sekerek merdivene yöneldi. Annesinin izlediğini hissediyordu. Annesi hep izler, göz kulak olurdu. Merdivenleri güvenle bitirdiğinde dönüp el salladı; Julianne'in karşılık vermesini bekliyordu ama annesi ona bakmıyordu bile. Alarm paneline şifreyi giriyordu: 5429. Alarm devredeydi şimdi.

"İyi geceler" diye seslendi Amy.

Julianne, "İyi geceler, tatlım" dedi ve pencereye yöneldi. Amy sekerek yatağına giderken hâlâ oradaydı, hâlâ sokağa bakıyordu.

8

Angela

Kızım onun vaktini harcadığımı düşünüyor. Mutfağıma girer, çantasını tezgâha öylesine fırlatırken yüzünde gördüm. Jane bildim bileli sabırsızdır. Büyürken yürümeyi öğrenmek, büyük kız çamaşırları giymek, oğlanlarla basket oynamak için hep acele etti. Akıllı, sert, yılmaz kızım her daim düşmanla yüzleşmeye hazırdır.

Bu geceyse benimle yüzleşiyordu ve mutfağımda dikilip kendine kahve koyarken çarpışma hatları çiziliyordu.

"Kötü bir gün müydü?" diye soruyorum, havadan sudan konuşmak için. Cinayet Büro'da çalışıyor; her günü kötü esasen.

"Rosalinde'de ölü bir hanım. Bir hemşire."

"Cinayet mi?"

"Hı-hı. Sürpriz." Kahvesini yudumluyor. "Vince'ten haber aldın mı yakınlarda?"

"Aradı bu sabah. Ablasının ıstırabı hâlâ çokmuş; haliyle iki hafta daha kalacakmış. Kalça protezi hiç dert değil zannederdim. Öyle çıkmadı. Vince etrafında dört dönüyor."

"Söyle, bir punduna getirip tüysün, buraya gelsin. O zaman Tricia'nın izini sürmene yardım edebilir."

"Burası eski mahallen, Janie. Kızın teki kaybolursa ilgilenmen gerekir."

"İstediğini yaptım. Dedektif Saldana'yla konuştum, ne safhada olduklarını öğrendim."

"Jackie kızı bulmak için uğraşmadığını söylüyor."

"İhtimaller üzerinden gidiyor. Tricia daha önce üç defa kaçmış evden. Üçünde de geri gelmiş."

"Bu seferki farklı olabilir. Takipçi sapık çıkabilir. Pis bir ihtiyar kızı kandırıp evine çekmiş, bodruma kapatıp seks kölesi yapmış olabilir. Cleveland'da üç kızı yıllarca hapis tutan o adam gibi. Polisleri aptala çevirmişti."

People dergisinin kapağına çıkan Cleveland vakasının lafı geçer geçmez suskunlaşıyor Jane. Söylediklerimin durumu yeniden değerlendirmesine yol açacağını biliyordum. Öylesi kamuya mal olmuş bir vakada çuvallamayı hiçbir dedektif istemez.

Jane iç çekerek, "Peki" diyor. "Gidip konuşalım Jackie'yle."

Arabaya binmemize gerek yok, Talley'lerin evi anca bir buçuk blok mesafede ve havada yemek kokuları, pencerelerde televizyon parıltılarıyla akşamın bu saatinde yürümek hoş oldu. Talley'lere vardığımızda Rick'in lacivert Camaro'sunu girişte görüyorum ve Jackie'yle ikisinin bugünlerde daha mı iyi geçindiklerini merak ediyorum. Yirmi yıllık evlilikten sonra ya sorunlarını hallederler ya da ayrılırlar diye düşünüyor insan. Jackie tartışmalarından birinde Rick'in onu buzdolabına doğru ittiğini ve Tricia'nın olayı gördüğünü anlatmıştı. Laf geldiğinde pek çok şeyinden, özellikle başka bir kadınla kaçmasından yakınırım ama Frank en azından bana el kaldırmadı. Belki kaldırsa Jane'in kelepçeyi takıvereceğini bildiğinden.

Kapı, çaldığım anda açılıyor ve saçı darmadağın, rimeli yanaklarına bulaşmış Jackie karşımıza çıkıyor. Her zaman çekici bir kadın olduğunu –belki fazla çekici– düşünmüşümdür ama bugün gördüğüm, korkmuş bir anne. "Ah, Angela! Getirdin onu! Teşekkür ederim. Janie, dedektif olduğuna inanmıyorum! Tricia'ya bakıcılık yaptığın ve oyun kafesine yerleştirip hapiste olduğunu söylediğin günü hatırlıyorum. O zamanlarda bile milleti tutuklama provaları yapıyordun."

Önümüze düşüp Rick'in oturmuş, gazetenin spor sayfasını okuduğu mutfağa giderken Jackie gergin konuşmasına devam ediyor. Kırk beşinde hâlâ ak düşmemiş saçıyla Rick'e yakışıklı denebilir ama bildim bileli tipinden hoşlanmadım ve bu gece

daha da hoşlanmadım. Saçını arkaya tarayıp yapıştırmış ve kol ağzından altın künyesi görünüyor. Künye takan adamlara katlanamam ben. Jane'i görünce doğrulup dik oturuyor. Jane belinde tabanca taşıdığından belki. Bazen bir kadının bir erkekten saygı görmesinin tek yolu, yanına silahlı gitmesidir.

Jackie, bir tencerenin fokurdadığı ocağa gidiyor ve altını kapatıyor. Masaya iki tabak konulmuş, çatal bıçak gelişigüzel yerleştirilmiş. Mutfak yanık yemek kokuyor; tezgâh yağ ve kahverengi döküntülerle kaplı. Hazin manzara, kızlarının kayboluşunun bu aileyi nasıl mahvettiğini gösteriyor bana.

"Kusura bakmayın, Mrs. Talley" diyor Jane. "Yemek saatinde geldik."

"Hayır, hayır, önemi yok. Gelmeniz çok daha önemli." Jackie bir iskemle çekiyor. "Otur, lütfen. Janie'miz artık suçlu avlıyor... Bize yardım edebilecek biri varsa o da sensin."

"Açıkçası vaka Revere polisinin ama yardım etmeye çalışacağım." Jane kollarını kırıntı kaplı masaya dikkatle yerleştirerek oturuyor. "Annem Tricia'nın geçen çarşamba kaybolduğunu söyledi."

"Uyandığımda odasında değildi. Kapının zinciri çıkarılmıştı, o yüzden oradan çıktığını biliyorum. Arkadaşlarına gittiğini düşündüm ve haliyle iyice geç olana dek kaygılanmadım. Ondan sonra polisi aradım."

"Dedektif Saldana, Tricia'nın çantanızdan para çaldığını söyledi. Ne kadar?"

Jackie huzursuzca kımıldanıyor. "Bilmiyorum. Elli dolar belki."

"Neden gittiğine dair bir fikriniz var mı?"

"Son zamanlarda pek konuşmuyordu benimle. Birkaç kere tartışmıştık."

"Ne konuda?"

"Her konuda" diye araya giriyor Rick, bezgin bir sesle. "Notları. Sigara içmesi. Sözde arkadaşları. On dördüne girdiğinden beri ev cehennem gibi."

"O konularda söylenip duran sensin, ben değil" diyor Jackie.

"Bana şimdiki öfkesi sanaymış gibi geliyor."

"Öyle olacak tabii, annesiyim ben. Ergen kızlar daima hırslarını annelerinden çıkarır. Normal."

"Normalse her çocuğun doğduğu gün boğulmaması mucize demektir." Rick kalkıyor, tezgâhtaki araba anahtarını alıyor.

"Nereye?"

"Quincy'deki proje konusunda Ben'le buluşmam lazım. Söylemiştim."

"Yemek?"

"Yolda bir şeyler yerim." Jane'e isteksizce bakarak başıyla selam veriyor. "Uğradığınız için sağ olun ama karışmanıza gerek yok bence. Son zamanlarda kızın aklına neler girdi bilmiyorum ama parası bitince eve dönecektir. Hep döner."

Rick mutfaktan çıkarken hepimiz susuyoruz. Adeta gidişini geciktirebilecek bir şey söylemeye çekiniyoruz. Arabasının uzaklaşan sesini duyunca Jackie'nin vücudunun gevşeyiverdiğini görüyorum. Jane bana, ne demeye hâlâ evli bunlar, diyen bir bakış yolluyor. Aynısı benim aklımdan da birkaç defa geçti. Araları hep böyle değildi. Mahalleye taşındıklarında, Tricia doğmadan önce sarmaş dolaş gezdiklerini, öpüşüp durduklarını hatırlıyorum. Çocuklar evlilikleri zorlayabiliyor.

"Facebook sayfasına gittim ama beni blokladı. İnanabiliyor musunuz?" diyor Jackie. "Arkadaşlarına sordum, Tricia'nın nerede olduğunu bilmediklerini söylediler. Ama bu ergenler birbirlerinin sırlarını saklar. Bana yalan söylemelerini mi söylüyor arkadaşlarına, bilmiyorum." Jackie başını ellerine eğiyor. "Neden böyle oldu, bir bilsem... Bana neden bu kadar öfkeli olduğunu... Sanki bir düğmeye basıldı. Salı günü okuldan geldi, bana çok pis bir laf edip odasına kapandı. Ertesi sabah gitmişti."

"Son kaçışında nereye gitmişti?" diye soruyor Jane.

"Kız arkadaşlarından birinin evinde saklanmıştı. Kızın ailesi bile orada kaldığını, kızlarının odasında yattığını fark etmemişti. Bir diğerinde otobüsle New York'a gitmişti. Anca arayıp dönüş bileti için para yollamamı istediğinde öğrenmiştim durumu."

Jane, nelerin söylenmediğini kestirmeye çalışırcasına süzüyor Jackie'yi. Sakin bir sesle, "Neden size kızgın olduğunu düşünüyorsunuz, Mrs. Talley?" diyor.

Jackie iç çekerek kafa sallıyor. "Nasıl biri, biliyorsun. Oldum olası kolay alev alır."

"Evde başına bir şey mi geldi acaba? Mesela babasıyla arasında..."

"Rick'le mi? Hayır, söylerdi bana."

"Emin misiniz?"

Jackie, "Eminim" diyor ama ardından bakışlarını kaçırarak söylediğinin inanılırlığını azaltıyor. Altın künyesi ve arkaya yapıştırılmış saçıyla Rick Talley'yi düşünüyorum. Ergen kızları kovalayacak türden biri değil. Hayır, Rick'i zihnimde daha gösterişli, daha koca memeli, kocaman kahkahalı biriyle canlandırabiliyorum. Jackie'nin eskiden olduğu türden bir kadınla.

Jackie bakışlarını kırıntı ve donmuş yağ lekeleriyle kaplı masaya indiriyor ve yüzünü aşağı çekecek gıdı başlangıçlarını görüyorum. Bu kadın, on sekiz sene önce buraya taşınıp lisede işe giren kadın değil. Mahallenin yeni sakini olduğu zamanlarda pek hoşlanmazdım ondan. Hatta karşılaşmamaya çalışırdım çünkü Frank'im dahil, mahalledeki tüm erkeklerin gözünü aldığını bilirdim. Ama şimdi sadece korkmuş, mutsuzluğu apaçık bir evliliğe kısılıp kalmış bir anne ve zaten başka bir kaltak pençelerini Frank'e geçirdiğinden, artık evliliğimi tehdit etmiyor.

Evime dönerken Jane'le pek konuşmuyoruz. Ilık bir akşam; pencereler açık ve evlerden yayılan konuşmaların, tabak çanağın ve televizyonların seslerini duyuyorum. Kentin en güzel mahallesi olmayabilir ama benim mahallem ve bu mütevazı evlerde tanıdığım, kimi arkadaşım, kimi değil, insanlar oturuyor. Leopold'ların evinin önünden geçerken pencereden Larry ile Lorelei'ın, beyaz koltuklarında yan yana oturmuş, önlerindeki sehpalarda yemekleriyle televizyon izlediklerini görüyorum. Böylesine evimde asla izin vermem çünkü akşam yemeği gereğince, yemek masasında yenmelidir.

Herkesin yaptığı kendine. Yanlış olsa bile.

Evime vardığımızda sokağın karşısındaki evde bizim ihtiyar delikanlı Jonas, kendi salonunda, üstü çıplak ağırlık çalışıyor. Pencereler, izleme zahmetine giren herkes için gerçek dramaların

gösterildiği TV ekranlarıdır. *Kanal 2531: Emekli deniz komandosu Jonas, ilerleyen yaşın getirdiklerine karşı! Kanal 2535: Leopold'lar koltukta: orta yaşlı çift aşklarını canlı tutmaya çalışıyor! Kanal 2533: Green'ler...*

Green'ler için ne demeli, bilmiyorum.

Jaluzileri her zamanki gibi kapalı ve arada pencerede belirip yiten gölgeler haricinde evin içinde ne döndüğünü kestiremiyorum.

"Evleri şu işte" diyorum Jane'e.

"Kimin?"

"Bahsetmiştim. Casuslar. Ya da belki kanun kaçağıdırlar."

Jane iç çekiyor. "Eh be, anne. Fazla sonuç çıkarmak değil mi bu şimdi?"

"Bir tuhaflık var onlarda."

"Kabaklı kekini yemedikleri için mi?"

"Kimseyle yakınlaşmadıkları için. Mahalleli olmak için hiç çaba göstermiyorlar."

"Dışa açılmamak suç değil."

Siyah dört çekerleri evin giriş yoluna park edilmiş. Garajları tek arabalık ve Mr. Green'in cipi daima dışarıda, gelip geçenin rahatlıkla inceleyebileceği yerde duruyor.

Yolun karşısına yöneliyorum.

"Anne" diye sesleniyor Jane. "Ne yapıyorsun?"

"Bir bakacağım."

Peşimden geliyor. "Başkasının mülküne giriyorsun."

"Garaj yolu sadece. Kaldırımın uzantısı sayılır." Yüzümü doğrudan şoför mahallinin camına dayıyorum ama hava, içerisinin görünmeyeceği denli karanlık. "Fenerini ver. Haydi, hep yanında taşıdığını biliyorum."

Jane iç çekerek elini cebine atıyor ve fenerini uzatıyor. Yakmak için birkaç saniye uğraşıyorum. Mavi-beyazlı ışığı kör edici ve tam aradığım şey. Dört çekerin içine doğrulttuğumda tertemiz, lekesiz döşemeleri görüyorum. Çöp, kâğıt parçası, düşmüş bozuk para falan yok.

"Rahatladın mı?" diyor Jane.

"Bu kadar temiz olmak doğal değil."

"Bir Rizzoli için belki." Fenerini elimden alıp söndürüyor. "Yeter artık, anne."

Salonun jaluzileri aniden açılıverince donakalıyoruz. Ardından gelen ışığı geniş omuzlarıyla neredeyse tümden kapatan Matthew Green beliriyor pencerede. Garaj yolunda, dört çekerinin yanında suçüstü yakalanmamıza rağmen ne bir şey yapıyor ne de pencerenin ardından bağırıyor. Sessizce, avını süzen bir avcı gibi bakmakla yetiniyor. Ürperiyorum.

Jane sıradan, sanki oradan geçiyormuşuz gibi, komşu işi el sallıyor ama adamın yutmadığının farkındayız. Ne yaptığımızı anladı. Jane kolumdan çekiştirerek beni kaldırıma çekiyor, karşıya geçiyoruz. Giriş basamaklarını çıkarken dönüp bakıyorum.

Hâlâ izliyor bizi.

"Operasyon harika gitti" diye mırıldanıyor Jane, eve girerken.

Kapıyı kapayıp nefes nefese yaslanıyorum. "Gözetlediğimi biliyor artık."

"Çoktan biliyordur bence."

Derin bir nefes alıyorum. "Korkutuyor beni, Jane."

Jane salon penceresine gidiyor ve sokağın karşısında hâlâ izlemeye devam eden Mr. Green'e bakıyor. Düellodaymışçasına bakışıyorlar bir süre. Ardından adam jaluzilerini kapayıp gözden yitiyor.

"Janie?"

Bana döndüğünde bakışları dalgın. "Uzak dursan olmuyor mu bu insanlardan? Sevineceklerdir. Ben de."

"Ama ne demek istediğimi anladın şimdi, değil mi? Bir tuhaflık var onlarda. Neden benden uzak duruyorlar?"

"*Kim bilir* neden?" Saatine bakıyor.

"Tricia peki? Ne yapacaksın o konuda?"

"Revere polisini arayacağım; yeni bir bilgi var mı, bakalım. Ama şimdilik hâlâ evden kaçtığı görüşüne yakınım. Annesine kızdığı açık; çantasından para almış ve bunu daha önce de defalarca yapmış."

"Ergen bir kız evden kaçıp duruyorsa babaya bakmak lazım, derim hep."

"Tricia'nın derdi annesiyle gibi ama."

"Nasıl bulacağız peki?"

Jane kafa sallıyor. "Kolay olmayacak. Kız bulunmak istemiyorsa."

Jonas, dördümüz salonumda otururken, masadaki *Scrabble* taşlarını karıştırarak, "Rick Talley'den oldum olası hoşlanmadım ben" diyor. "Jackie gibi hoş bir hanım çok daha iyisini bulabilirdi. İşten işe geçiyor, bir yerde tutunamıyor. Eve en çok parayı getiren Jackie'dir muhtemelen. Lise maaşı iyidir herhalde. Ha, Larry?"

Larry Leopold homurdanmakla yetinip yeni yedi taş almak için uzanıyor. Her zamanki gibi üç katı puan getiren yere, bu sefer "zimosis" yazarak son eli kazanıyor. Sahici bir kelime olup olmadığını görmek için sözlüğe bakıyorum ve evet, öyle. Bizlere geldiğinde Z ile zam, zaman gibi şeyler yazarız. Denk gelirse en fazla zambak mesela. Ama Larry dil öğretmeni ve illa havasını atar. Jonas bu durumlara fena bozuluyor çünkü herhangi bir konuda herhangi bir erkeğe yenilmeye tahammülü yok. Larry'yi *Scrabble* tahtasında yenemeyeceğini bildiğinden hıncını, yanımızda bulunmadığı için kendini savunamayan Rick Talley'den çıkarıyor.

"Mahalleye taşındığımda Jackie derhal uğrayıp kendini tanıtmıştı" diyor Jonas. "Çok tatlıydı, evine, kahveye çağırmıştı. Gitmiştim, bir saat muhabbet etmiştik. Derken Rick eve gelmişti ve ne diyorum, eğer böyle irikıyım olmasaydım yumruğu savururdu."

"Ciddi olamazsın, Jonas" diyor Lorelei. "Cidden Jackie'ye asıldığını mı sandı yani?"

Jonas göğsünü kabartıyor. Madalyaları takılı olsaydı epey şangırtı duyardık o an. "Bazı hanımlar, kabadayı erkekten hoşlanır. O Rick'in kabadayı bir tarafı yok. Daha çok kaymak gibi, kaygan..." Jonas duraklayıp bana göz kırpıyor. "Hanımlar hatırına ötesini söylemeyeyim."

Yeni taşlarımıza bakıyoruz. Bana yine kötü el gelmiş. İki tane A, iki tane T, bir İ, bir L, bir de Ç. Aklıma *tatil*den başka şey gelmiyor. Bir de *çatal*.

"O evde nahoş bir şeyler döndüğü kesin" diyor Lorelei.

"E, tabii, kızları evden kaçtı" diyor kocası.

"Yok, başka bir şey. Dün böcek ilaçlarına karşı imza meselesi için uğramıştım. Kapılarının önüne geldiğimde bağrışmalarını duydum. Jackie, evden taşınması gerektiğini söylüyor, Rick de *esas onun* defolup gitmesi gerektiğini söylüyordu. Tricia'nın kaçmasına şaşmamak gerek. Kim katlanır o kadar bağrışmaya?"

"Buraya taşındıklarında" diyorum, "gayet mutlu görünüyorlardı. Normal çiftler gibi."

"Mutluluk normal yani?" diye mırıldanıyor Larry.

Jonas tahtaya kelimesini diziyor. *Meme.*

"Geçen oyunda da göğüs yazmıştın" diyor Lorelei. "Aklından başka şey geçmiyor mu senin?"

"Harf yetse *memeli* yazacaktım, *hayvan* manasında" diyerek sırıtıyor Jonas. "Aklı kötüye çalışan sensin, Lorelei."

"Aklından geçeni biliyorum çünkü."

"Hah. Nerede o günler?"

Larry yedi harfli kelimesini yerleştirirken zevkle homurdanıyor. Kelimeyi Jonas'ın harflerinden birini kullanarak iki katı puan getiren yere denk getirmişti. Hepimiz homurdanıyoruz.

"Sıra sende, Angie."

Ne yazacağıma karar vermeye uğraşırken salonumun penceresine kırmızı stop lambalarının ışığı vuruyor. Dönüp baktığımda Matthew Green'in siyah cipini garaj yoluna girerken görüyorum. Araç duruyor, adam iniyor ve durup doğrudan bana doğru bakıyor. Evi inceliyor.

Jonas elini yüzüme doğru sallayarak, "Alo, Angie, burada mısın?" diyor.

Taşlarıma bakıyorum ve birden bir kelime yüzüme bağırıyor, yüzüme soğuk su misali çarpıyor. Larry'nin yazdığı kelimenin son harfini kullanarak yazarken yutkunuyorum.

KATİL.

Sokağın karşı tarafında Mr. Green evine giriyor.

Silueti penceresinden geçerken, "Tuhaf tipler" diye mırıldanıyorum. "Aranızda evlerine giden var mı?"

"Green'lerin mi?" Kafasını iki yana sallıyor Lorelei. "Bizi bir kere bile davet etmediler. Kapı komşumuzlar halbuki."

"Ben Jonas'ın evine de gitmedim hiç" diyor Larry. "Tek gördüğüm, arka bahçesi."

Jonas gülüyor. "Bodruma gömdüğüm cesetleri görmeni istemiyorum çünkü."

"Hiç arkadaş canlısı değil bu insanlar. Bodrumlarından ceset çıksa şaşırmam." Lorelei, gözünde komplocu bir ışıltıyla bana doğru eğiliyor. "Geçen gün ne gördüm dersin?"

"Ne?" diye soruyorum.

"Üst kat balkonundaydım ve o yana bakacağım tuttu. Kendi arka balkonundaydı adam; tırabzana kamera yerleştiriyordu."

"Arka bahçesine bakan kamera mı yani? Niye?"

"Ne bileyim? Beni görünce içeri girdi. O evin içini görememek de tuhaf. Tüm pencereleri örtülü; gündüz saatlerinde bile. Kadın neredeyse hiç görünmüyor. Evde saklanıyor sanki. Yahut çıkmasına müsaade yok."

Scrabble tahtasına, yazdığım kelimeye, katile bakıyorum ve birden içim titriyor. Kalkıyorum. "Jonas'ın getirdiği şarabı açacağım."

Jonas peşimden mutfağa geliyor. "Dur, ben halledeyim" diyor. "Eski şişe açıcılardanım ben."

"Ben değil miyim yani?"

"Sen hiçbir şeyde eski değilsin, tatlım."

Tirbuşonu almak için çekmeceye uzanıyorum ve birden Jonas'ın elini popomda hissediyorum. "Hey! *Hey!*"

"Ah, Angie... Alt tarafı azıcık sevgi şeyi..."

Dönüyorum ve tıraş losyonu burnuma doluyor. Çam kokusu öyle sert ki bir Noel ağacına çarpmak üzereymişim gibi geliyor. Bronz teni, düzgün dişleri ve gür gümüş saçıyla Jonas kuşkusuz yakışıklı adam. Ve o kaslar... Ama çok ileri gitti.

"Sevgilim var, biliyorsun" diyorum.

"Korsak denen herif mi? Epeydir görünmüyor ortalıkta."

"Kaliforniya'da, ablasının yanında. Kalça ameliyatının nekahet süresi biter bitmez dönecek."

"Ama ben buradayım. Şu anda." Beni öpmek için öne eğiliyor.

Tirbuşonu yüzüne doğru kaldırıveriyorum. "Peki, sen aç şişeyi."

Bir tirbuşona, bir bana bakıp hüsranla iç çekiyor. "Ah, Angie... Senin gibi muhteşem bir kadın, karşımdaki evde... Hem yakınımda hem uzağımda."

"Çok *ama çok* uzağında."

Neşeli bir kahkaha atınca rahatlıyorum. Göz kırparak, "Denedim işte" diyor ve şişeyi açıyor. "Haydi, gidip Larry'ye bir daha yenilelim."

O gece herkes gittikten çok sonra bile Jonas'ın asılmasına kızgınlığım geçmiyor. Gururumun epey okşandığını da itiraf etmeliyim. Jonas, Vince'ten birkaç yaş büyük ama hem daha derli toplu hem de daha zinde ve kadınların başını döndürecek bir şeyi var sahiden, kabul ediyorum. Kirli tabakları bulaşık makinesine yerleştiriyorum, mutfağın ışıklarını söndürüp yatak odama gidiyorum. Aynamda kendime bakıyorum: Yüzüm kızarmış, saçım biraz kontrolden çıkmış. Kendimi de öyle hissediyorum: azıcık kontrolden çıkmış. Ama neyin eşiğinde? Flört? İlişki?

Kapı çalıyor. Aynanın karşısında Jonas'ın geldiğini düşünerek donakalıyorum. Dengemi bozduğunun farkında ve kucağına düşebileceğimi düşünmüş olmalı.

Kapıya giderken yüzüm yanıyor, karıncalanıyor. Ama kapımın önündeki Jonas değil, Rick Talley ve bitkin görünüyor. Hol penceresinden beni gördü, evde yok numarası yapamam. Kapı açmayı kibarca reddedemem ayrıca. Biz kadınlar fazla naziğiz; sonunda boğazlanmak anlamına gelse bile kimseyi incitmek istemeyiz.

"Angie" diyor Rick, kapı açılır açılmaz. "Eve gidiyordum, ışıklarını gördüm. Uğrayıp şahsen söyleyeyim, dedim."

"Neyi?"

"Tricia'dan mesaj geldi. Bir arkadaşında bir süre kalacakmış. Yani Jane'e zahmete girmesine gerek kalmadığını söyleyebilirsin."

"Jackie'nin haberi var mı?"

"Var tabii! Mesaj gelir gelmez aradım. İkimiz de rahatladık."

"Annesine değil de sana mı mesaj atmış?" Kuşkumu sesime yansıtmadan edemiyorum.

Rick telefonunu çıkarıyor ve yüzüme öyle yakın tutuyor ki geriliyorum. "Gördün mü?"

Gördüğüm, Tricia'nın telefonundan herhangi birinin yazmış olabileceği sözcükler. *Ev berbat. Arkadaşımdayım. Sonra konuşuruz. Öpücük.*"

"Endişelenecek bir şey yok yani" diyor Rick.

"Ergenler söz konusuysa illa endişelenecek bir şey vardır."

"Ama polisin endişelenmesine gerek yok. Jane'e söylersin." Kaldırım kenarında, çalışır vaziyette bıraktığı Camaro'suna binip evine doğru gazlıyor.

Eşikte dikilip kaş çatarak uzaklaşan kırmızı farlara bakıyorum. Jackie'yi arayıp Rick'in hikâyesini doğrulatmalı mıyım? Gerçi ona da aynı şeyleri anlatacak, Tricia'dan gelen aynı mesajı gösterecek.

Mesaj sahiden Tricia'dan geldiyse tabii.

Sokağın karşısında, pencerede hafif bir ışık parıldıyor. Green'lerden biri jaluzinin arasından bakıyor ve aralıktan dikilen gözlerin beni izlediği hissine kapılıyorum. Derhal evime giriyorum.

Karanlık salonumun penceresinden bakarken kırk senedir oturduğum mahalleyi, bildim bileli aynı yerde duran evleri görüyorum. Ama bu gece her şey paralel bir dünyaya geçmişim ve mahallemin kötü ikizine bakıyormuşum gibi. Her evin, her ailenin bir sır sakladığı bir mahalleye.

Sürgülü kilidi de itiyorum. Neme lazım.

9

Jane

Dört ayda üç soygun semt için suç dalgası sayılmazdı ama bir örüntü kurduğu açıktı. Jane masasına yerleşmiş, söz konusu hırsızlık olaylarıyla ilgili üç polis raporuyla Sofia Suarez vakası arasında benzerlik arıyordu. Biri, Lena Leong'un bahsettiği, ev sakinleri uykudayken tam kapatılmamış bir pencereden girilerek gerçekleştirilmiş cüretkâr soygundu. Hırsız içinde para ve kredi kartları bulunan bir çanta ve bir Lenovo dizüstü bilgisayar çalmış ama ev sahiplerinin uyuduğu yatak odasındaki cep telefonları ve mücevherata dokunmamıştı. Öylesi onun için bile fazla pervasızlıktı belki. Giriş noktasının altındaki toprakta kırk üç numara bir Nike ayakkabının izi bulunmuştu. Pervazda bulunan parmak izlerindeyse eşleşme çıkmamıştı.

Aynı parmak izleri, dört hafta sonraki ikinci hırsızlık vakasında, köşenin ardındaki evde de bulunmuştu. Bu seferkinde ev sahipleri evde değildi. Giriş yine kilitlenmemiş bir penceredendi. Nakit, mücevherat ve bir MacBook Pro çalınmıştı.

Bir dizüstü daha. Bir önemi var mıydı yoksa dizüstü bilgisayarlar artık her evde bulunabilen, yükte hafif, pahada ağır eşyalardan oldukları için miydi?

Jane altı hafta sonra, Dolan ailesinin evinde gerçekleşen üçüncü hırsızlığa geçti. Bunda da ev sahipleri evde değildi. Bu sefer hırsız, içeri girmek için mutfak penceresini kırmıştı ve ev sahibinin çektiği, dosyaya eklenmiş fotoğrafta, yere ve mutfak

tezgâhına saçılmış cam kırıkları görülüyordu. Nakit para ve birkaç saat çalınmıştı ama kayıp bir dizüstü söz konusu değildi çünkü evin sahibi, seyahate çıkarken bilgisayarını yanına almıştı. Arka bahçede yine kırk üç numara bir Nike ayakkabıya ait iz bulunmuştu. Bu seferkinde parmak izi yoktu; hırsız işi ilerletip eldiven takmaya başlamış olabilirdi.

Jane kırık mutfak penceresinin fotoğrafını inceledi ve Sofia Suarez'in mutfağındaki cam kırıklarını düşündü. Suarez olay yeri fotoğraflarını açtı, imgelere tıkladı. Bir miktar cam kırığının zemininde yattığı mutfak ile mutfak kapısının parçalanmış penceresinin fotoğraflarını buldu ama cam kırıklarının parladığı mıcırlı yoluyla yan bahçenin sadece iki fotoğrafı vardı. Tekrar Dolan'ların mutfak fotoğrafına döndü ve kaş çatarak mutfak zeminine yayılmış kırık miktarını inceledi.

Tekrar gitmeliyim oraya, dedi içinden.

Frost çoktan çıktığından, Suarez'in evine tek başına gitti. Evin önüne park edip arabadan indiğinde saat altıyı yeni geçiyordu. Olay yeri şeritleri günler önce kaldırılmış, biyolojik tehlike temizlik ekipleri evi çoktan silip süpürmüşlerdi ama tahta silme bezleri ve çamaşır suyu, Jane'in belleğindeki görüntüleri silmeye yetmezdi. Sundurmanın basamaklarını tırmanıp ön kapıyı açtığında hâlâ gözlerinin önündeydi hepsi.

Hava kimyasal temizlik maddelerinin keskin kokusuyla doluydu; Jane evin havalanması için kapıyı açık bıraktı. Salonda, ilk gelişinden kalma kan izleri ve lekelerinin görüntüleri, tertemiz zeminin görüntüsüyle karışırken durakladı. Düşmüş stetoskop ve saldırganından sürünerek kaçmaya çalışan Sofia'nın bıraktığı izler hâlâ gözlerinin önündeydi. Hatırladığı izi takip ederek akvaryumun eskiden durduğu yeri geçti ve yemek odasına girdi. Burada, kanın cesedin altında biriktiği noktada bile zemin tertemizdi.

Aferin, temizlikçiler.

Jane mutfağa geçti. Temizlikçilerin bu kadar titiz davranmamış olduklarını dilediği yer burasıydı ama burada da zemin temizlenmiş, yüzeylerdeki parmak izi tozları silinmişti.

Kapıdaki kırık pencere tahta çakılarak kapatılmıştı; tahta günün son ışıklarını engelliyor, odaya kapalı kutu havası veriyordu. Havasızdı içerisi.

Mutfak kapısını açıp dışarı çıktı. Mıcırlar ayaklarının altında gıcırdadı. Katilin eve buradan girdiğini varsaymışlardı. Mutfak kapısının camını kırmış ve içeri uzanarak kilidi açmıştı. Mutfak zemininin yanı sıra, burada da cam kırıkları gördüğünü hatırlıyordu ama hepsi toplanmıştı. O gece daha çok dikkat etmeliydi ama salondaki cesede, damlalara ve sürüklenme izine odaklanmıştı. İlk darbenin nerede indiğini, saldırının nasıl başlayıp nasıl bittiğini kestirmeye çalışmıştı.

Çömelip mıcırları aradı ama temizlikçiler sahiden titiz çalışmış, cam kırıklarını toplamışlardı. Bakışlarını daha geniş çevreye çevirdi, taramaya başladı; yansımayı gördüğünde çitlere kadar gelmişti. Çit kapısına saplı cam kırığını dikkatle alıp bir delil torbasına yerleştirdi. Döndü ve rahat iki metre mesafedeki mutfak kapısına baktı. Cam kırığı buraya öylece düşmemiş, savrulmuştu.

Doğrulup böceklerin cırıltılarına, trafiğin uğultusuna kulak verdi. Burada, etrafında evler, arabalar ve başka bir sürü kişi daha varken bile insan yalnız olabilirdi. Kırık pencereleri, saçılmış cam kırıklarını ve çalınan dizüstü bilgisayarları düşünürken kalbinin hızlandığını, kanın kulaklarında *vınlamaya* başladığını hissetti.

Bir de örüntüleri düşündü... Belki vardı, belki yok...

Sert bir gürültüyle irkildi. Ön kapı. İçeri biri mi girmişti?

Mutfağa girip kulak kabarttı. Buzdolabının mırıltısını, duvar saatinin tıkırtılarını duydu. Sessiz ev diye bir şey yoktu. Yemek odasına girdi ve yine durakladı. Sofia'nın son nefesini verdiği noktada durduğunu fark etti. Bakışlarını yere indirip ayaklarını bastığı yerde yatan cesedi hatırlamadan edemedi.

Salona girdi, akvaryumun önceden kabarcıklı suları ve patlak gözlü Japon balığıyla bulunduğu yerin hemen yanında durdu. Açık bıraktığı ön kapı kapanmıştı. Cereyan yüzünden, diye düşündü, heyecanlanmaya gerek yok.

Emin olmak için evi dolaştı. Yatak odalarına, dolaplara, banyoya göz attı. Kimse yoktu ama gene de burada yaşayanların yankı-

larını duyduğunu, duvarlardaki fotoğraflardan baktıklarını hissetti. Bir zamanlar mutlu bir evdi burası. Bitene kadar.

Dışarı çıktığında derin bir nefes aldı. Burada kimyasal temizlik maddelerinin kokuları yoktu; sadece tanıdık biçilmiş çim ve egzoz kokuları... Ziyareti herhangi bir soruyu yanıtlamamış, yenilerini ortaya atmıştı. Cebindeki, temizlikçilerin kaçırdığı serseri cam kırığının bulunduğu delil torbasını yokladı. Mutfak kapısı penceresinden gelmiş olabilecek veya olmayabilecek bir cam parçası. Pencere içeriden kırılmışsa o kadar uzağa fırlamış olabilecek cam parçası.

Her şeyi değiştirirdi bu.

10

Angela

Yolun ta karşısından bile duyabiliyorum çekiç seslerini. Green'lerin evinde bir şeyler, pencerelerdeki her daim kapalı jaluziler yüzünden gittikçe daha uğursuz bir havaya bürünen bir şeyler dönüyor. Salonumda, elimde dürbünle dikilmiş, Green'lerden birini yakalamaya çalışıyorum ama artık garajda duran siyah dört çekerleri gibi inatla ortaya çıkmıyorlar. Taşınma kamyonetini kiraladıkları şirkete geri yolladılar herhalde; artık evin önünde durmuyor. Kamyonette ne var göremedim çünkü Matthew Green eşyasını gece karanlığında boşalttı. Şüphelenmeme yol açan bir ayrıntı daha. Ama görünüşe göre tek aldıran benim.

Dürbünü indirip telefonu alıyorum. Vince otuz beş senesini polislikle geçirdi; ne yapılması gerektiğini bilir. Kaliforniya üç saat gerimizde ama şimdiye muhtemelen kahvaltısını bitirmiştir; haliyle konuşmak için uygun zaman.

Beşinci çalıştan sonra açıyor: "Alo, bebeğim?" Neşeli bir selam ama sesindeki yorgunluğu duyabilecek kadar tanıyorum onu. Yaşadığı baskıyı benden saklamaya çalışıyor sanki. Vince'im böyle; daima endişeden uzak tutmaya çalışır beni. Onu sevmemin sebeplerinden biri bu.

"İyi misin, tatlım?" diye soruyorum.

Bir anlık sessizliğin ardından iç çekiyor. "Uğraşılması en kolay hasta değil ablam, onu söyleyeyim. İstedikleri için bir aşağı bir yukarı koşturup duruyorum ama gene de yaranamıyorum. Çok kötü yemek yapıyormuşum."

Ablası o konuda haklı bence ama "Sen iyi bir kardeşsin, Vince. En iyisi" demekle yetiniyorum.

"E, uğraşıyorum işte. Ama çok özledim seni."

"Ben de seni. Eve gelmeni istiyorum."

"Uslu duruyor musun bakalım?"

Ne acayip soru. "Niye sordun?" diyorum.

"Jane'le konuştum..."

"Seni mi aradı?"

"E, aradı. Belli konulardan haberdar olmam gerektiğini düşünmüş. Karışmaman gereken şeyleri kurcalaman gibi."

"Onu diyecektim, Vince. Jane beni ciddiye almıyor ve hakikaten görüşüne ihtiyacım var."

"Gene şu kayıp kız meselesi mi?"

"Hayır, o konuyu şimdilik rafa kaldırdım. Mesele yeni komşularım. Green'ler. Henüz tanışmadıkların."

"Eve kapalı yaşayanlar mı?"

"Evet. Bir tuhaflık var. Neden eşyalarını boşaltmak için havanın kararmasını beklediler mesela? Neden jaluzileri hep kapalı? Neden benden uzak duruyorlar?"

"Kim bilir niye, Angie" diyor. Sesindeki alaycılığı duydum sanki ama emin değilim. "Jane ne diyor?"

"Burnunu sokma, diyor. Duymak bile istemiyor çünkü annesiyim ve anlaşılan artık kimse annesini dinlemiyor. Keşke burada olsan ve çözmeme yardım etsen."

"Keşke ama belki kızına kulak versen daha iyi edersin. Bu konularda sezgileri iyidir."

"Benimkiler de öyle."

"Onun rozeti var ama. Senin yok."

Zaten o yüzden kimse dinlemiyor beni. Rozet yüzünden. Rozetler polislerin bela kokusunu sırf kendilerinin alabildiğini sanmalarına yol açıyor. Kızıma ve sevgilime bozuk, kapatıyorum telefonu. Pencereye dönüp karşıdaki eve bakıyorum.

Jaluziler hâlâ kapalı ve çekiç sesleri yine başladı. Ne çakıyor bu adam içeride? Bakışlarım birden yanlarındaki eve kayıyor. Green'lerin aksine Jonas perdelerini sonuna dek açmış ve mahal-

leye karşı yine üstü çıplak, ağırlık çalışıyor. Yaşına göre vücudu gayet iyi olduğundan değil, geçen ağustosta mahalleye verdiği mangal partisini düşündüğüm için bir süre izliyorum onu. Arka sundurmasında, elimde buzlu margaritayla dikilmiş, çitin diğer tarafındaki eski komşusuna, mide kanseri yüzünden bir deri bir kemik kalmış ve iki aya ölecek olan Glen'e baktığımı hatırlıyorum. Jonas'la birlikte hayatın gaddarlıklarına, biz hamburger kızartırken yan evde Ensure içmek zorunda kalan zavallı Glen'e kafa salladığımızı hatırlıyorum.

Green'lerin arka bahçesini göremem ama Jonas görebilir.

Mutfağa gidip buzluktan bir kabaklı kek çıkarıyorum. Öylece, eli boş gidemem; altın bilete ihtiyacım var ve erkekler söz konusuysa unlu mamullerden daha iyi altın bilet yoktur.

Jonas kapıyı açtığında üstünde sadece yanları kırmızı çizgili, lacivert bir streç şort var. Sırıtarak bana bakıyor ve şortunun üzerine bunca yapışması yüzünden bir an ağzımı açamıyorum.

"Nihayet karizmama teslim mi oluyorsun?" diyor.

"Ne? Hayır! Buzluğumdaydı bu. Yer açmam lazımdı ve dedim ki sen... e..."

"Buzluğunu boşaltmana mı yardım edeceğim?"

Bu lafıyla hediyemin tüm havasını kaçırıyor. Elimde buzları çözülmeye başlayan kabaklı kekim, konuşmayı nasıl toparlayacağımı düşünerek kalakalıyorum.

Jonas bir kahkahayla yetişiyor imdadıma. "Angie, azıcık şaka yapıyorum yahu! Donmuş veya değil, hediyelerin bana şeref verir. Gelmek ister misin? Birer dilim keseyim, viskiyle yuvarlarız."

"E... Viski kalsın. Ama gelirim."

Eve adım atar atmaz ziyaretimin kötüye gidebileceği hissine kapılıyorum. Yanlış anlarsa ne yaparım? Birkaç gece önceki asılmasına karşılık vermeye geldiğimi zannederse? Göz kırpışı, beni boydan boya süzüşü, esas geliş sebebim konusunda sağlam durmam gerektiğini söylüyor.

"Mutfağa götüreyim bunu" diyor. "Sonra azıcık öğle sonrası keyfi çatarız, olur mu?"

Jonas mutfağa gidince salonunda tek başıma kalıyorum. Yan bahçesine bakan pencereye gidiyorum ama Green'lerin evinin içini buradan da görmek mümkün değil çünkü bu taraftaki jaluziler de kapalı. Gerileyince az daha Jonas'ın dambıllarından birine takılıyordum. Ağırlıklar her yanda ve salon, tere karışmış losyon kokuyor. Duvarlarda resim, herhangi bir yerde sanatsal bir parça yok; sadece koca ekran bir TV, elektronik aygıtlarla dolu bir büfe ile DVD ve askeri kitap dolu bir kitaplık var.

Jonas salona yalınayak girerek, "Al bakalım, komşu!" diyor. Ayakları kocaman ve ebatları bir anlığına dikkatimi dağıtınca buzlu viski koyduğu iki kadehle geldiğini ilkin fark edemiyorum.

"Almayayım, sağ ol" diyorum.

"Ama iyisi bu, dosdoğru İskoçya'dan. Komşun Agnes'ı bile alıştırdım."

"Agnes'la içiyor musunuz siz?"

"Yaş ayrımı yapmam, her hanım makbuldür." Kadehi uzatıp göz kırpıyor.

"Daha çok erken, Jonas."

"Bir yerlerde saat beş."

"Burada değil."

İç çekerek bana getirdiği kadehi sehpaya bırakıyor. "Bendenizle eğlenmeyecekseniz niye geldiniz, Angie?"

"Dürüst cevabı mı istiyorsun?"

"Daima."

"Green'lerin arka bahçesini görebiliyorsun."

"Yani?"

"Ne çevirdiklerini öğrenmem gerek."

"Niye?"

"Çünkü içimde bir his var ve iyi bir his değil. Sabahtan beri matkap ve çekiç sesleri geliyor. Çitin oradan bir bakıp ne çevirdiklerini görmek istiyorum."

"Sonra bir kadeh atar mısın benimle?"

"Tabii, tabii" diyorum ama o içkinin sonuçlarını pek düşünmüyorum; komşuda ne döndüğünü görme derdindeyim.

Jonas'ın peşinden mutfağına girip arka sundurmasına çıkıyorum. Evi satın aldığından beri arka bahçeye pek bir şey yapma-

mış; yaban otları, beton sundurması, gazlı mangalı ve kenarlarında birkaç kırpılmamış çalısıyla bahçe, Daly'ler burada otururken olduğu halde. Tek ilave, alet edevat kulübesi. Daly'ler köpekleri kaçmasın diye bahçeyi çitle çevirtmişlerdi ama o hayvan her türlü kaçıp dururdu. Sekoya çitler hâlâ iyi durumda ve üzerlerine, Green'lerin bahçesini görmemi engelleyen, sıkışık aralıklı yeni bir ahşap çit eklenmiş.

"Bu çiti sen mi eklettin?" diyorum.

"Yok. Komşu dün taktırmış. Marketten geldim, bir baktım, yeni çit. Bayağı klas görünüyor, değil mi?"

Komşudan matkap sesi yükseldi, ardından çekiç sesleri başladı.

"Hiçbir şey göremiyorum" diye mırıldanıyorum.

"Bakmak mı istiyorsun? Hallederiz." Jonas eğilerek edevat kulübesine girip bir merdivenle çıkıyor. Merdiveni yeni çite dayıyor. "Hanımım."

Tam kıçımı dikizleyecek konumda durmaya özen göstermesine aldırmadan tırmanıyorum ve bakmak için kafamı yavaşça, dikkatle uzatıyorum. İlk anda sadece açık bir kiler kapağı ve duvara yaslanmış bir çuval çimento görüyorum. Derken arka bahçeye bakan pencerelere bakınca matkap ve çekiç seslerinin nedenini anlıyorum.

Parmaklıklar. Matthew Green pencerelerine parmaklık takıyor.

Giriş katındakileri çoktan takmış, alet kutusunun balkonunda durduğu üst kata geçmiş. Parmaklıklara bakarken neden böyle bir şey yaptığını merak ediyorum. Kimin evine gizlice girmesinden korkuyor? Evde, evi Fort Knox'a[6] çevirme ihtiyacı duymasına neden olacak ne var?

Derken buz gibi bir düşünce saplanıyor aklıma. Ya parmaklıklar içeri girilmesini değil, içerideki birinin *çıkmasını* engellemek içinse? Neden karısını hiç görmüyoruz hem?

Birden balkon kapısı açılıyor ve Matthew Green dışarı çıkıyor. Beni göremeden eğiliyorum.

"Ne? Ne oldu?" diye fısıldıyor Jonas.

---

6. ABD altın rezervinin büyük bölümünün bulunduğu, muazzam güvenliğiyle ünlü depo (ç.n.)

"İnanmayacaksın."

"Dur, bakayım."

Jonas irikıyım ama benden çok daha uzun değil; tırmanması için inmem gerek. Bir bakış atıp hemen eğiliyor.

"Beni gördü galiba" diyor Jonas

"Hay..."

Çitin dibinde toplanıp kulak kabartıyoruz. Yan tarafta çıt çıkmıyor ve kalbim gümbürdüyor. Birkaç dakikalık sessizliğin ardından matkap sesi tekrar başlıyor.

Jonas'ı iteleyip bir daha bakmak için merdivene tırmanıyorum. Neyse ki Matthew arkası dönük çalışıyor; balkon penceresine yeni ferforje parmaklıkları yerleştirirken beni göremiyor. Gözüme, anca Matthew öne, bir şey almak için alet çantasına eğildiğinde görebildiğim bir şey takılıyor. Birden yalpalayıp dengemi bulmak için çite tutunuyorum ve Matthew aniden dönüp baktığında saklanacak kadar hızlı davranamıyorum.

Dosdoğru bakıyor bana.

Suçüstü yakalanıyorum, saniyeler akıp giderken bakışlarına karşılık vermekten ötesi elimden gelmiyor. O dönüp eve girerken hâlâ bakıyorum.

Merdivenden dizlerim titreyerek iniyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor Jonas kaş çatarak. "Ne gördün?"

"Kızımı aramam lazım."

11

Jane

Cep telefonu sahibi bir Amerikalının ayda ortalama 250 arama kaydı olurdu ve Sofia Suarez, önceki yılın kayıtlarına bakılırsa bu açıdan gayet ortalamaydı. Jane masasında bir yıllık kayıtları tarıyor, sıra dışı görünen bir arama, kafasında uyarı şimşeği çakacak bir isim arıyordu ama dikkatini çeken hiçbir şey yoktu. Çalıştığı Pilgrim Hastanesi'ne, bir kuaföre, bir kredi kartı şirketine, bir sıhhi tesisatçıya ve bir oto tamircisine ait kayıtlar vardı. Bir de geçen kasım öncesine kadar kocası Tony'nin numarasına ait pek çok kayıt. Saçını ayda bir yaptıran, arabası arada yağ değişimi isteyen, lavabosu arada tıkanan sıradan bir kadın resmi vardı karşısında.

Jane listeyi tararken Frost kendi masasında aynı işle meşguldü. Sofia'nın telefon kayıtlarını tarayan ikinci bir çift göz.

Kasımda kayıtların ritmi aniden değişerek çılgınca artıyordu ve aramaların çoğu aynı numarayaydı: Kocasının yoğun bakım servisinde yattığı Pilgrim Hastanesi. Bu kayıtlar, Sofia'nın, Tony'nin durumunu öğrenmek için art arda aradıkça büyüyen çaresizliğinin kayıtlarıydı.

14 Aralık'ta hastane numarasına yapılan aramalar aniden kesilmişti. Kocasının öldüğü gündü bu.

Jane bu tarihe uzanan günleri hayal etti; her telefon çalışında Sofia'nın yüreği ağzına gelmiş olmalıydı. Sofia hemşireydi; kocasının kötüye giden durumuna dair işaretleri görmüştü mutlaka. Sonun geldiğini anlamıştı. Jane'in aklına bir kez daha nikâh fotoğ-

raflarında gülen yüzleri geldi; fotoğraf, en mutlu anlarda bile trajedinin eşikte beklediğini hatırlatıyordu adeta.

Hüzünlü ayı bırakıp ocak ayının kayıtlarına geçti. Şubat. Mart. Pilgrim Hastanesi, bir dişçi ve Jamal Bird'e ait aramalar. Şaşırtıcı bir şey yoktu. Jane nisana geçtiğinde durakladı. Yeni numaraların bulunduğu ani bir düzen değişikliği vardı burada. Sofia Suarez hayatının son haftalarında daha önce aramadığı kişi ve yerleri aramıştı.

Frost'a döndürdü sandalyesini. "Nisan" dedi. "Baktın mı?"

"Geliyordum. Niye?"

"Yirmisine bak. Gregory Bouchard adlı birine ait, Sacramento'da kayıtlı bir numarayı aramış. Kaliforniya."

Frost tarihi bulana dek kayıtları taradı. "Gördüm. Elli beş saniye sürmüş. Sohbet denemez. Kimmiş bu Bouchard?"

"Bulalım, bakalım." Masasındaki telefonu açtı, numarayı tuşladı. Üçüncü çalıştan sonra neşeli bir erkek sesi, "Alo?" dedi.

Jane, Frost'un dinleyebilmesi için telefonu hoparlöre aldı. "Ben, Boston Emniyeti'nden Dedektif Jane Rizzoli. Gregory Bouchard'la mı görüşüyorum?"

Bir anlık sessizliğin ardından adam, temkinli bir sesle, "Benim" dedi. "Konu neydi?"

"Sofia Suarez adlı bir kadının ölümünü soruşturuyoruz. Telefon kayıtlarına göre nisanın yirmisinde numaranızı aramış. Neydi konu, söyleyebilir misiniz?"

Uzun bir duraklama oldu. "Sofia *öldü* mü dediniz?"

"Evet, beyefendi."

"Ne oldu? Kaza mı geçirdi?"

"Maalesef, hayır. Bu bir cinayet soruşturması."

"Tanrım... Katie fena olacak."

"Katie kim?"

"Eşim... Sofia ona ulaşmaya çalışıyordu."

"Konuşabildiler mi?"

"Hayır. Sofia telesekreterine not bıraktığında Katie iş gezisindeydi. Döndüğünde aramaya çalıştı ama hiç konuşamadılar."

"Eşinizle konuşabilir miyim?"

"Evde değil. Katie National Geographic turlarında hemşirelik yapıyor... Zenginlere göz kulak oluyor işte... Programına bakayım ama galiba şu anda Güney Pasifik'te bir yerdeler."

"Sofia'nın telesekreterinize bıraktığı mesaj peki? Duruyor mu hâlâ?"

"Yok, kusura bakmayın. Silmiştik."

"Mesajda ne demişti, biliyor musunuz?"

"E... Biraz. Katie dinlerken duymuştum ben de..." Jane adamın derin bir nefes aldığını duydu. "Özür dilerim, biraz sarsıldım... Hiç tanıdığım biri cinayete kurban gitmemişti."

"Telesekreter mesajı, Mr. Bouchard..."

"Ha, evet. Galiba yoğun bakımda çalıştıkları günlerle ilgiliydi."

"Birlikte mi çalışmışlardı? Eşiniz ve Sofia?"

"On beş, yirmi sene önce, Maine'deki bir hastanede. Sonra Kaliforniya'da iş buldum, buraya taşındık. Sofia'nın Boston'daki nikâhına gitmiştik ama o seneler önceydi."

"Neden eşinizi aramıştı, biliyor musunuz?"

"Bilmem. Eski günleri yâd etmek içindir belki." Durakladı adam. "Öldürülmesiyle ne ilgisi var bunların?"

"Bilmiyorum, beyefendi. Sadece her ipucunu takip ediyorum. Bildiği bir şey varsa lütfen eşiniz beni arasın." Jane telefonu kapayıp Frost'a baktı. "Eh, bir şey çıkmadı bundan."

"Belki diğer aramalarla bağlantısı vardır" dedi Frost. "Hepsi 207 alan kodlu. Maine."

"Sofia ile Bouchard'ın karısının birlikte çalıştıkları şehir."

"Epey garip yerleri aramış. Augusta'daki Gas and Go. Bangor Lisesi. Güney Portland'daki Buffalo Wings Lokantası. Doğu Maine Tıp Merkezi. Bu numaralar arasında bir bağlantı var mıdır?"

Jane tekrar masasındaki telefona uzandı. "Öğrenmenin yolu tek. İlk numarayı arıyorum."

Frost kendi telefonuna dönerken Jane numarayı tuşladı. İkinci çalıştan sonra sert bir kadın sesi, "Gas and Go" dedi. Oyalanmaya vakti olmayan birinin sesiydi bu.

"Boston Emniyeti'nden Dedektif Rizzoli. Sofia Suarez adlı bir kadının cinayetini soruşturuyoruz. Telefon kayıtlarına göre 21 Nisan Pazartesi, sabah onda Gas and Go'yu aramış. Siz mi görüştünüz onunla?"

"Pazartesi mi? Evet, o gün muhtemelen ben açmışımdır telefonu. O isimde bir müşteriyle konuştuğumu hatırlamıyorum."

"Boston'dan aramış."

"Boston'dan biri bizi neden arasın, bilemiyorum. Bize bir şey satmak istemiyorsa tabii. Öyle tonla telefon geliyor. Yanlış numara çevirmiştir belki?"

"Onunla konuştuğunuzu hatırlamadığınıza emin misiniz?"

"Maalesef. Piyango ve otobüs bileti de satıyoruz, o konularda da çok arayan oluyor. Nisanın yirmi biri, neredeyse bir ay öncesi. Her ne için aradıysa aklımda kalacak bir konu değildi herhalde."

Gas and Go'dan bu kadardı.

Jane'in listesinde sıra Güney Portland'daki Buffalo Wings Lokantası'ndaydı. Arama 24 Nisan'da, öğleden sonra iki buçukta yapılmış ve ancak otuz saniye sürmüştü. Öğle saatiydi, bir lokantayı aramak için en uygusuz saatti ama Jane gene de numarayı tuşladı.

Bir erkek açtı telefonu: "Buffalo Wings, buyurun."

Gas and Go'daki kadın gibi, bu adam da Sofia'nın aradığını hatırlamıyor ve o isimde birini de tanımıyordu.

Sofia'nın bu numaraları neden aradığını kestiremeyen Jane telefonu kapadı. Sesindeki sönüklükten aramalarda Frost'un da şansının yaver gitmediğini anladı. Jane kayıtları Sofia'nın öldüğü çarşamba gününün öğleden sonrasına kadar taradı. Dr. Antrim otoparkta, garipsediği, kaçamak geldiği bir konuşma yaparken görmüştü Sofia'yı ama Sofia'nın o gün yaptığı tek arama, kayıtlara göre 14:46'daydı ve Pilgrim Hastanesi'nin santralineydi. Sonunda bağlandığı dahili numarayı bulmak mümkün değildi.

"Buldun mu bir şey?" dedi Frost.

"Yok. Sen?"

"Bangor Lisesi'nin sekreteriyle konuştum. Sofia Suarez'i tanımıyor ve öyle bir arama hatırlamıyor. Ama gün boyu öğrencilerden ve velilerden bir sürü telefon geliyormuş."

"Doğu Maine Tıp Merkezi?"

"Numara tıbbi kayıt bölümünün. Görevli, Sofia'yla konuştuğunu hatırlamıyor."

Cep telefonundan cinai keman gıcırtıları yükseldiği anda irkildi Jane.

"Ah" dedi Frost. "Unuttum söylemeyi. Birkaç saat önce aramıştı beni."

"Annem *seni* mi aradı?"

"Aramanı söylememi istedi." Jane'in sinir bozucu zil melodisine yüzünü ekşitti. "Açsana işte. Gene arayacak nasılsa."

Jane iç çekerek telefonunu aldı. "Alo, anne."

"Neden sana ulaşmak hep bu kadar zor?"

"Çalışıyorum."

"Aynı vaka mı?"

"TV'deki gibi değil. Bir saatte işi halledemiyoruz."

"Mahalledeki olanlarla ilgilenmen iyi olur."

"Mahallende olan bir şey yok. Tricia'nın babasına mesaj attığını ve iyi olduğunu kendin söyledin bana."

"*O* durumun çözüldüğüne ikna olmadım. Artı, şimdi *yepyeni* bir meseleyle uğraşıyorum."

Jane Frost'a bakarak sessizce, *kurtar beni*, dedi.

"Tehlikede olup olmadığımı bilmeye hakkım var bence" dedi Angela. "Tam karşımdaki evdeler. Yeni bir Waco falan çıkmayacağını kim söyleyebilir?"

"Yeni komşular mı gene?"

"Evet."

"Revere polisini arasana. Onların yetki bölgesi."

"Revere polisinde çalışan kızım yok."

"Vince'i ara o zaman. Ne yapılması gerektiğini bilecektir." *Ve bunu önerdiğim için beni asla affetmeyecek.*

"Vince bir şey yapamaz. Kaliforniya'da hâlâ."

"Ama sonuçta polisti. Sezgileri var."

"Silah veritabanına erişimi yok ama."

Jane durakladı. "Silah mı? Ne silahı?"

"Öncelikle Matthew Green'in gömleğinin altında sakladığı tabanca. Vince'in eskiden taşıdığı tabancaya benziyor."

"Glock mu?"

"Olabilir. Eski moda altıpatlarlardan olmadığı kesin."

"Sen nereden biliyorsun peki?"

"Jonas'ın çitinin üzerinden bakıyor, çekiç ve matkap gürültülerinin sebebini kestirmeye çalışıyordum. Ne gördüm dersin? Green denen herif pencerelerine parmaklık takıyordu. Evi yüksek güvenlikli hapishaneye çeviriyordu sanki. Ben bakarken eğildi ve o zaman gördüm. Kemerinde bir tabanca vardı. Glock'tur belki. Massachusetts eyaletinin bu tür konularda ne kadar katı olduğunu söyleyip duruyorsun. Niye o adam üzerinde gizli silah taşıyor?"[7]

Jane hemen cevap vermedi. Birinin gizli silah taşıması için pek çok yasal sebep vardı. Belki adam, kanun adamıydı. Belki askerdi. Belki sadece kalesini korumayı yeğleyen, yasalara saygılı bir vatandaştı.

"Evde başka silahlar da olabilir" dedi Angela. "O evin kocaman bir bodrumu var. Bazuka falan saklayacak yeri çok."

"İyi, tamam" dedi Jane. "Matthew Green'in silah taşıma ruhsatı var mı, bakarım."

"İyi. Yemeğe geldiğinizde konuşuruz. Maura arkadaşı Daniel'a soracaktı; kasaba şöyle iyisinden bir kuzu kol ısmarladım."

"Yemeğe mi?"

"Unuttum deme sakın."

"Yok, unutur muyum?" *Hay... Unutmuşum.* Jane durakladı, telefon kayıtlarının çıktısını sallayan Frost'a baktı. "Anne, kapatmam lazım. Frost çağırıyor."

"Ha, o şeker Barry Frost'a da gelmesini söyle." Angela durakladı. "Bu, karısına katlanmamız anlamına gelse bile."

Jane telefonu kapayıp Frost'a baktı. "Haftaya cumartesi Alice'le anneme yemeğe davetlisiniz. Kuzu kol. Alice hâlâ o acayip diyette mi?"

---

7. Kimi ülkelerde resmi görevliler haricinde aleni ya da gizli silah taşımak yasakken, bazılarında görülmeyecek şekilde veya alenen taşımaya yönelik çeşitli düzenlemeler mevcuttur. (ç.n.)

"Garnitürleri yer. Sen şuna baksana bir." Kayıt listesinin sonlarına doğru bir aramayı işaret ediyordu. "Şu aramayı 19 Mayıs'ta, sabah sekizde yapmış. Massachusetts alan kodu. On altı dakika sürmüş."

"On altı dakika. Yanlış numara değil o zaman."

"Önemli bir konuşma olacak kadar uzun. Numarayı aradım, açılmadı."

"Bir daha arayalım."

Jane masasındaki telefona uzanırken kalp atışlarının hızlanmaya başladığını hissetti, numarayı tuşladı. Tek çalıştan sonra anonim, elektronik ses devreye girdi: *Aradığınız numaraya şu anda ulaşılamıyor...*

"Açan yok." Jane kapadı ve kaşlarını çatarak kayıt listesine baktı. "Numara kimin üzerine, belli değil."

"Kullan-at telefonlardan çünkü" dedi Frost.

12

Amy

Parlak kırmızı bir kardinal kuşu kızılcık ağacında şakıyor, rakiplerini yüksek perdeden cıvıltılarla uyarıyordu. Amy kazadan sonraki nekahet haftasında dışarı o kadar az çıkmıştı ki şimdi sadece nefes alıp şakıyan kuşu dinlemek bile neşe veriyordu. Babası arabayı park etmeye giderken mezarlık girişinde yalnız kaldığı bu kısa sürenin tadını, daldan dala sekerek var gücüyle hükümdarlığını ilan eden kendini beğenmiş kardinal kuşunu izleyerek çıkarıyordu. Uzaklarda gök gümbürdedi ve yoldaki yağmurun havayı saran kokusunu aldı. Babasının arabadaki şemsiyeyi yanına almayı unutmamasını diledi. Hastanede müthiş bir doktordu belki ama gündelik hayatta herkes kadar dalgın olabiliyordu.

Bir damla mıydı o? Kafasını kaldırıp göğe baktı. Bir saat önce evden çıkmalarından bu yana gökyüzü karardıkça kararmıştı. Hızla akıp giden bulutlar yüzünden bir anda başı döndü, bastonuna yaslanmak zorunda kaldı.

Yanında duran adamı fark etmemişti.

"Ufacık bir kuşun bu kadar gürültü yapabilmesi şaşırtıcı" dedi adam.

Amy döndü ve tümüyle zararsız görünmesine rağmen adamın birden ortaya çıkışından ürktü. Ellili yaşların sonlarında görünüyordu ve havaya uygun bir pardösü giymişti. Pardösü adamın omuzlarından, geniş omuzlu birinden kalmaymış gibi, dökülüyordu. Yüzü ince ve soluk, gözleri grinin hatıralara kazın-

mayacak bir tonundaydı ama adamda tanıdık bir şeyler vardı; Amy nasıl veya nerede tanışmış olabileceklerini hatırlayamadı. Marttaki kaza hafızasında bazı boşluklar bırakmıştı ve bu adam belki o boşluklardan biriydi. Adam Amy'ye biraz uzunca baktı ve ardından, verdiği rahatsızlığı fark etmişçesine bakışlarını kardinal kuşuna çevirdi.

"Bölgesini savunuyor" dedi adam. "Yuvası buralarda bir yerlerde olsa gerek. Şimdiye koruyacak birkaç yavrusu olmuştur."

"Kuşlardan anlamam pek" dedi Amy. "Seyretmesi hoşuma gidiyor sadece."

"Hepimizin gitmiyor mu?" Amy'nin sıkıcı siyah, mütevazı kıyafetini süzdü. "Cenazeye mi geldin?"

"Sofia Suarez'inkine. Siz de mi onun için geldiniz?"

"Hayır. Çok eskiden tanıdığım birini ziyarete geldim."

"Ha..." Amy onun canlı birini mi yoksa ölü birini mi kastettiğini anlayamadı, sormaya da cesaret edemedi.

"Keşke biraz daha vaktimiz olsaydı" diye mırıldandı adam ve Amy, sesindeki hüzünden ölmüş birisinden bahsettiğini anladı.

"Gene de ziyaretine geliyor musunuz? Ne hoş." Adama gülümsedi, karşılığı geldi. Aralarında bir şey geçmişti. Sanki hava aniden statik elektrik yüklenmişti.

"Sizi tanıyor muyum?" dedi Amy nihayet.

"Tanıdık mı geldim?"

"Emin değilim. Martta bir kaza geçirdim. O günden beri bazı şeyleri hatırlamakta zorlanıyorum. İsimler. Tarihler."

"Baston o yüzden demek."

"Çirkin, değil mi? Daha havalı, moda bir şey seçmeliydim. Ama uzun süre kullanmam gerekmeyecek."

"Nasıl oldu? Kazayı kastediyorum."

"Manyak şoförün teki, yaya geçidinde çarptı. Kampüsten yeni çıkmıştım ve..." Durakladı. "Oradan mı tanıyorum sizi? Northeastern'dan mı?"

Kısa bir sessizliğin ardından, "Orada karşılaşmış olmamız mümkün" dedi adam.

"Sanat tarihi bölümünde olabilir mi?"

"Sanat tarihi mi okuyorsun?"

"Bu ay mezun olmam gerekiyordu ama rehabilitasyonda iki ay ayağa kalkabilmek için uğraştım. Hâlâ biraz sarsak yürüyorum."

"Bana gayet iyi göründün" dedi adam. "İyiden daha iyi. Baston, vesaire."

Adamın bakışları birden sertleşince Amy huzursuz oldu, başını çevirdi. Otoparktan gelen babasını gördü; şemsiye elindeydi. Leylek gibi kaldırıma sıçradı babası.

"İyi ki hatırladın" dedi Amy. "Birazdan başlar yağmur."

"Konuştuğun kimdi?"

Amy döndü ama adam çoktan gitmişti. Şaşkınlıkla yola baktı ve adamı son anda mezarlığa girerken gördü. "Tuhaf."

"Tanıdığın biri miydi?"

"Emin değilim. Northeastern'danım, dedi. Öğretmenlerdendir belki."

Babası koluna girdi ve kapıya yöneldiler. "Annen panikle aradı" dedi. "Yemek şirketi gelmemiş daha eve."

"Annem kendi başına beş yüz minik sandviçi çıkarabilir."

Babası saatine baktı. "Saat ona geliyor. Sofia'ya geç kalmayalım."

Geldiklerini bilemeyecekti Sofia. Gene de gitmeleri bir şekilde önemliydi. Bu kasvetli günde tanıyanları mezarının başına dizilecek ve ölümü için yas tutacaklardı.

"Oraya kadar yürüyebilecek misin?" dedi babası. "Çimlerde zor olabilir."

"İyiyim ben, baba" dedi Amy ama rutubetli hava bacağını ağrıtmaya başlamıştı. Muhtemelen hep de ağrıtacaktı. Kırık bir bacak iyileştiğinde bile kırığın anısı kemikte kristalleşir, her hava değişiminde yeniden zonklardı. Ama yakınmadı Amy. Ağrısını kendine sakladı, babasıyla kol kola mezarlık kapısından geçti.

13

Jane

Hava durumunda gök gürültülü sağanak öngörülmüştü ve Jane, mezarlığa doğru ilerleyen kara bulutlara birkaç dakikada bir bakmadan edemiyordu. Yıldırım düştüğünde en durulmaması gereken yerlerin yükseklikler ve ağaç altları olduğunu okumuştu ve şu anda Frost'la tamı tamına öyle bir yerde, ufak bir tepede, bir kırmızı akçaağacın dalları altındaydılar. Durdukları yerden Sofia Suarez'in açık mezarı etrafında toplananları izleyebiliyorlardı. Sofia aylar önce kocası Tony'yi bu mezarlıkta toprağa verirken çok geçmeden yanına gideceğini düşünmüş müydü acaba? Kocasının mezarını ziyarete geldiğinde ve uzanıp giden bu çayırlara ve bakımlı çalılara baktığında kendi ebedi istirahatini burada hayal etmiş miydi?

Jane uzaklardan gelen gök gürültüsüyle bir kez daha bulutlara baktı. Tören bitmek üzereydi; daha fazla kalmalarına gerek yoktu. Buraya yas tutmaya değil, zevkle seyretmeye veya kutlamaya gelen bir konuğun peşindeydiler ama Jane gelenlerin yüzlerinde sadece içten hüzün görmüş ve çoğunu tanımıştı. Dr. Antrim. Hemşireler. Sofia'nın komşuları Mrs. Leong ve annesiyle Jamal Bird. Orta yaşlı bir komşunun cenazesine gidecek fazla ergen çıkmazdı ama işte Jamal buradaydı ve parlak mavi Nike'ları haricinde gayet ağırbaşlı giyinmişti.

"Yağmur başlıyor, artık gitsek mi?" dedi Frost.

"Dur bir. Dr. Antrim bu yana geliyor."

Antrim, yanında bastonla yürüyen zayıfça bir genç kızla gelirken el salladı. "Sizinle konuşmayı umuyordum" dedi. "Hepimiz davayla ilgili haber var mı, merak ediyoruz."

"İlerleme kaydediyoruz" demekten ötesi gelmiyordu Jane'in elinden.

"Bunu kimin yaptığı..."

"Maalesef henüz belli değil." Jane adamın yanındaki, bastonunun ucu ıslak çimlere batmış genç kıza baktı. Hoş bir tarzda kısa kesilmiş kapkara saçı, soluk teniyle zıtlık içindeydi. Uzun zamandır dışarı çıkmamış birinin solgunluğu vardı yüzünde. "Kızınız Amy mi?"

"Evet." Gülümsedi Antrim. "Nihayet ayaklanabildi. Gerçi çimlerde yürümesi kolay değil."

"Gelmesem olmazdı" dedi Amy. "Sofia hastanede çok iyi baktı bana. Doğru dürüst teşekkür de edememiştim."

Antrim kızına gülümseyerek, "İki hafta yattı hastanede" dedi. "Başlarda hayati tehlikesi vardı ama Amy savaşçıdır. Şimdi öyle görünmeyebilir ama öyledir." Jane'e döndü. "Ona çarpan şoförü bulamadılar ve haftalardır polisten haber alamadık. Belki siz..."

"Baba" dedi Amy.

"E, bir bakabilir, değil mi?"

"Soruşturmayla görevli memuru arar, bir ilerleme olup olmadığına bakarım" dedi Jane. "Ama aradan bu kadar zaman geçmiş, yerinizde olsam umutlanmazdım."

Gök gürültüsü yaklaşıyordu.

"Yağmur başladı" dedi Amy. "Annem bekliyor."

"Evet. Nerede kaldığımızı merak etmiştir." Dr. Antrim şemsiyesini açtı ve kızının üzerine tuttu. "Siz de gelirsiniz umarım" dedi.

"Nereye?" dedi Jane.

"Bize. Sofia'yı tanıyanlar için ufak bir anma toplantısı düzenledik. Yiyecek işini karım üstlendi; yani bir orduya yetecek kadar yiyecek olacak. Gelin, lütfen."

Birden uzakta bir şey Jane'in gözüne takıldı. Tek başına biri. Mezar taşları arasında dikilmiş, onlara doğru bakan bir adam.

"Dr. Antrim" dedi Jane, "şu adamı tanıyor musunuz?"

Doktor dönüp Jane'in işaret ettiği yöne baktı. "Hayır. Tanımalı mıyım?"

"Bizimle pek ilgili görünüyor."

Amy de döndü. "A, o adam. Kapının önünde konuşmuştuk. Üniversiteden tanıdığımı sanmıştım ama şimdi pek emin değilim."

"Ne dedi sana?"

"Cenazeye mi geldiğimi sordu."

"Özellikle Sofia'nın cenazesini mi sordu?"

"Sanmam... Yani, hatırlamıyorum."

"İzninizle" dedi Jane. "Azıcık konuşalım şu adamla."

Kuşkulandırmamak için ölçülü adımlarla adama yöneldiler. Adam döndü, uzaklaşmaya başladı.

"Beyefendi?" diye seslendi Jane. "Beyefendi, sizinle konuşmak istiyoruz."

Adamın yürüyüşü hızlandı.

"Hay... Kaçıyor" dedi Frost.

Mezar taşları ve mermer melekler arasında koşmaya başladılar. Yağmur damlaları Jane'in yüzüne çarpıyor, gözlerine süzülüyor, manzarayı yeşil bir bulanıklığa çeviriyordu. Gözlerini kırpıştırdı ve avı görüş alanına girdi. Adam artık resmen koşuyordu; sarmaşık kaplı bir mozolenin yanından dolandı ve koruya dalan bir patikaya atıldı.

Jane kalbi güm güm atarak soluk soluğa koruya daldı ve ıslak yapraklarda ayağı kaydı. Kontrolü yitirmiş bir buz dansçısı misali döşeli taşlarda kaydı ve kıçüstü öyle sert oturdu ki darbenin şiddeti omurgasını boydan boya dolaştı.

Frost koşarak geçti yanından.

Kuyruksokumu zonklayan, arkası çamura bulanan Jane tekrar doğruldu ve ortağının peşinden atıldı. Yetiştiğinde Frost durmuş, çılgınca ağaçları, etrafını tarıyordu. Önlerinde uzanan, iki yanı sık çalılarla kaplı patika bomboştu. Avları gözden yitmişti.

Gök gürültüleri yaklaşıyordu ve bir kez daha en kötü yerde, ağaç altındaydılar.

"Nasıl kaçırdık adamı?" dedi Jane.

"Çok önümüzdeydi. Bir yerlerde patikadan ayrılmış olmalı." Jane'e baktı. "İyi misin sen?"

"Evet." Jane pantolonundaki çamurları silkeledi. "Daha yeni almıştım bunu."

Sessizlikte tüfek patlaması gibi gelen bir çıtırtı duydular.

Jane sese doğru dönünce duvar gibi yükselmiş, sık yabangülleri çalısını gördü. Frost'a bir bakış attı ve tek kelime etmeden, aynı anda silahlarını çektiler. Jane adamın kim olduğunu, neden kaçtığını bilmiyordu ama kaçmak, korkulunca yapılan bir şeydi. Ya da suçlu olunca.

Bahis olsa suçlu olduğuna yatırırdı parasını.

Sık çalıların arasında bir aralık gördü, daldı ama boğucu yeşilliğin içinde sıkışıp kaldı. Gök gümbürdüyor, yağmur yapraklarda makineli tüfek sesi misali patırdıyordu. Jane cengele dönmüş çalılığın arasında ite kaka, düşen damlalara karşı gözlerini kırpıştırarak ilerledi. Yerden havalanan bir sivrisinek bulutu yüzüne üşüştü. Serbest eliyle sinekleri savarak körlemesine devam etti.

Sık ve yüksek çalılığın ardından bir çırpı çıtırtısı daha geldi. Ardından bir metal tangırtısı.

Jane birbirine dolanmış dalların arasından nihayet diğer yana, silahını doğrultarak çıktı ve ellerinde bahçe makası bulunan bir adamla yüz yüze geldi. Adam dehşetle baktı Jane'e, makası attı ve ellerini havaya kaldırdı. Jane bir bakışta adamın yağmurluğunu, lastik çizmelerini ve ardındaki ATV'ye yığılı, kesilmiş dalları gördü.

Bahçıvan. Az daha bahçıvanı vuracaktım.

"Affedersiniz" diyerek tabancasını kılıfına yerleştirdi. "Polisiz. Korkmayın. Bu..."

"Rizzoli!" diye seslendi Frost. "Bu tarafta!"

Kovaladıkları adam mezarlığın çıkışında gözden yiterken sadece bir grilik görebildi Jane. Yetişemeyecekleri denli uzaktaydı artık adam.

"E... İndirebilir miyim artık?" dedi bahçıvan, hâlâ havada duran ellerini kastederek.

"Evet" dedi Jane. "Belki bize yardımınız da dokunur. Demin kapıdan koşarak çıkan adam... Tanıyor musunuz?"

"Zannetmiyorum."

"Daha önce görmemiş miydiniz hiç?"

"Yüzüne bakmadım..."

Jane iç çekerek Frost'a döndü. "Elde var sıfır."

"...ama videoda vardır belki."

Jane tekrar bahçıvana baktı. "Ne videosu?"

"Kameralara ihtiyaç duymamız ayıp ama bugünlerde dünya böyle işte. Artık kimsenin özel mülkiyete saygısı yok; ben çocukken böyle değildi" dedi mezarlık müdürü Gerald Haas. Dünyanın bir zamanlar nasıl olduğunu ya da nasıl olduğunu düşündüğünü hatırlayacak yaştaydı kuşkusuz. Cenaze evinin konuk karşılama bölümü gibi, müdürün odası da teskin edici pastel renkleri ve duvarlara asılı özlü sözleriyle sessiz, gürültüsüz bir zevkle döşenmişti.

Mesele hayatın uzunluğu değil, derinliği.

—Ralph Waldo Emerson

Çünkü hayat ve ölüm birdir, tıpkı ırmak ve denizin bir olduğu gibi.

—Halil Cibran

Duvarda bir de patikaları çiçek ve ağaç adları taşıyan 100 hektarlık mezarlığın haritası vardı. Lavanta Yolu, Kuşburnu Sokağı, Manolya Gölü... Sanki mezarlığa fanilerden kalanlar değil, bitki ekilmişti.

Haas titreyen artritli elleriyle bilgisayarın faresini hareket ettiriyordu ve her hareketi, her tıklaması can acıtacak kadar uzun sürüyordu. Jane, Jamal Bird'ün kıvrak parmaklarının, gençliğin baş döndüren hızıyla tuşlarda gezinmesini düşündü ve Haas'ın eğri büğrü eli, farenin minik çarkını çevirip tıklarken kendini sabretmeye zorladı.

Frost her zamanki kibarlığıyla ve Jane'in hissettiği yılgınlığı zerre göstermeden, "Yardım etmemi ister misiniz, efendim?" dedi.

"Hayır, hayır. Sistemi biliyorum. Sadece nasıl yapacağımı hatırlamam biraz zaman alıyor."

Kaydır. Üzerine git. Tıkla.

"Hah. İşte."

Bilgisayar ekranında yağmur damlalarıyla lekeli bir görüntü belirdi. Mezarlık girişinde, gelenlerin araçlarından indikleri yerdi burası.

"Ana girişimizdeki kamera bu, güney ucu" dedi Haas. "Kemerli kapının hemen üzerine monte edilmiştir; bu sabah giren çıkan kim varsa kaydetmiştir."

Jane duvardaki haritayı işaret ederek, "Ya kuzey girişi?" dedi. "Oradan çıktığını bildiğimize göre..."

"Ne zamana kadar bakmak istiyorsunuz?"

"Tanığımıza göre adam mezarlığa cenaze töreni başlamadan biraz önce girmiş. Dokuz buçuğa kadar gidin."

Eğri büğrü el bir kez daha fareye uzandı. Haas'ın mesleğinde aceleye ihtiyaç yoktu. Ölüler sabırlıydı.

Kaydır. Üzerine git. Tıkla.

"İşte" dedi yaşlı adam. "Dokuz buçuk."

Görüntüde yağmur henüz başlamamıştı, kaldırım kupkuruydu. Geçip giden bir kuş dışında sahnede kıpırtı yoktu.

"Elli sene önce biz çocuklar, ölülere saygı gösterirdik. Mezarlık duvarına yazı yazmayı veya mezar taşı devirmeyi aklımızdan bile geçirmezdik. Kameraları bu yüzden taktırmak zorunda kaldık. Dünya ne hale geldi."

Her neslin teranesi, diye geçirdi içinden Jane. Dünya ne hale geldi. Nenesi de böyle söylerdi. Babası hâlâ söylüyordu. Muhtemelen günün birinde kendisi de kızı Regina'ya aynısını söyleyecekti.

Dokuz buçuğu beş geçe kaldırıma yanaşan gümüş renkli bir sedanı görünce dikkatini topladı. Araçtan yaşlıca bir çift indi, el ele mezarlığa girdi.

"Santoro'lar" dedi Haas. "Kızları her hafta buraya, oğullarını ziyarete getirir. Leylak Sokağı'nda yatıyor. İzleyin, kızları arabayı park etmeye gitti; birazdan elinde çiçeklerle gelir kapıya."

Çok geçmeden, Haas'ın dediği gibi, bir kadın, elinde bir vazo dolusu gülle geldi ve ebeveyninin peşinden gitti.

"Bunlar en acıklılarından" dedi Haas. "Her ölüm üzücüdür ama çocuk kaybetmek..."

"Nasıl ölmüş oğulları?" dedi Frost.

"Hiç bahsetmezler ama duyduğum kadarıyla aşırı dozdan. Seneler önce, otuzlu yaşlarındayken. Onca sene sonra hâlâ haftada bir, hiç sektirmeden geliyorlar. Her geldiklerinde mezara gidebilmeleri için golf arabasını hazır bekletiriz."

Ona yirmi kala tanıdık bir çift belirdi ekranda: Jamal ve annesi. Birkaç dakika sonrasında Pilgrim Hastanesi'nden birkaç hemşire beraber geldi.

"Epey turist de geliyor" dedi Haas.

"Meşhur biri mi yatıyor burada?" diye sordu Frost.

"Bitkileri görmeye geliyorlar. Mezarlık neredeyse yüz yaşında; Boston'ın başka hiçbir yerinde göremeyeceğiniz yaşlı ağaçlarımız var. Bahçelerimizi görme şansınız oldu mu?"

"Biraz fazla yakından" dedi Jane, yabangülleriyle mücadelesini hatırlayarak. Bir de çamur lekeli pantolonunu.

"Bahçe turistleri genelde öğleden sonra gelir ama bu yağmurda gelmeyeceklerdir. Bahçe meraklıları saygılıdır, o yüzden gelmelerine sevinirim. Uslu durdukları sürece herkese kapımızı açmaktan gurur duyuyoruz."

Ekranda mavi bir Mercedes kaldırıma yanaştı ve kısa saçlı, zayıf bir genç kadın, elinde bir bastonla yolcu tarafından indi. Amy Antrim. Babası otoparka doğru uzaklaşırken girişin yakınında durdu; başını kaldırdı, bir ağaca baktı.

Adam o sırada belirdi. Amy'nin yanına öyle ani geldi ki kız, yanında durana dek adamı fark etmedi.

"Bizim pardösülü adam" dedi Frost.

Amy'yle adam konuşuyorlardı ve adam her ne diyorduysa Amy'yi rahatsız etmiş görünmüyordu. Sırtı kameraya dönük durduğundan sadece Amy'nin yüzünü görebiliyorlardı ve Amy gülümsüyordu. Adamın bu kadar dibinde, saldırmaya hazır bir akbaba misali eğilerek durmasından rahatsız görünmüyordu. Derken adam birden döndü ve yürümeye başladı, kapıdan mezarlığa girerken başını öne eğdi. Kamera sadece başının tepesi-

ni, herhangi bir şey söylemeyen kahverengi tonunda, seyrelmeye yüz tutmuş saçını gösteriyordu.

Dr. Antrim elinde bir şemsiyeyle görüntüye girdi. Adamın gitmesine yol açan, onun gelişi miydi? Antrim gelmeseydi neler olabilirdi?

"Ne geçmiş aralarında?" dedi Jane. "Neydi bu şimdi?"

"Kızı bekliyordu sanki" dedi Frost.

Frost'un telefonundan mesaj alındı sesi geldi. O telefonunu çıkarırken Jane görüntüyü adamın ilk belirdiği ana getirdi. Gerçekten Amy'yi mi beklemişti yoksa masum bir karşılaşmadan gereksiz anlam mı çıkarıyorlardı? Hem neden Amy Antrim hedef seçilsindi?

Frost telefonuna bakarak, "Bu ilginç oldu" dedi.

"Ne?"

"Kullan-at telefondan veri çıkarılmış."

"Kime ait olduğunu bulabilmişler mi?"

"Hayır. Ama arama kayıtları var. Kullan-at telefona tek bir arama gelmiş. Sofia Suarez'den."

"Onu biliyoruz zaten."

"İki de arama yapılmış. İkisi de geçen hafta ve ikisi de Brookline'da kayıtlı aynı adrese." Telefonunu kaldırdı. "Hesaptaki isme bak."

Jane ekranda yazılı isme bakakaldı. *Michael Antrim, Dr.*

14

Amy Antrim babasının çalışma odasında oturuyordu; bastonu koltuğa dayalıydı. Mütevazı siyah elbisesi, soluk teniyle sert bir tezat yaratıyordu. Kazanın üzerinden aylar geçmesine rağmen hâlâ bir porselen bebek kadar narin görünüyordu. Rüzgârın savurduğu yağmur pencerede tıkırdıyor, camdaki minik derecikler yüzüne eğri büğrü gri gölgeler düşürüyordu.

"Öyle telefonlar çok geliyor" dedi. "Bir şeyler satmaya çalışanlar, bir sürüsü. Ama babam, hastalarından birinin aramaya çalışma ihtimaline karşı numaramızı rehberden çıkartmamakta ısrar ediyor. O açıdan çok iyidir; o sinir bozucu aramalara katlanmak zorunda kalmak anlamına gelse bile."

"İlk arama iki dakika sürmüş, ikincisiyse yaklaşık otuz saniye" dedi Frost. "İkisi de akşam saatlerinde, baban işteyken yapılmış. Annen alışılmadık bir telefon geldiğini hatırlamadığını söyleyince belki sen cevap vermişsindir, dedik."

"Bugünlerde hızlı hareket edemediğimden genelde telefonları annem açıyor. Belki bahsettikleriniz telesekretere düşmüştür." Amy, Jane ve Frost'a baktı. "Bu aramaların mezarlıktaki adamla mı ilgisi var?"

"Emin değiliz" dedi Jane.

"Çünkü bana o konuyu sormaya geldiğinizi sanmıştım. O adamı. Bana gayet kibar gelmişti. Korkmalı mıyım ondan?"

"Onu da bilmiyoruz." Jane kızın narin ellerine, mavi damarların görülebileceği kadar ince tenine baktı. Bu eller bir saldırganı püskürtebilecek denli güçlü müydü? Amy, değil ona zarar vermek isteyen bir adam, rüzgârla devriliverecek denli narin görü-

nüyordu. Sürünün en sonundaki yalnız ceylan gibi, saldıracak bir yırtıcının seçeceği ilk avdı.

"Adamdan bahsedelim" dedi Frost. "Ne dediğini bir daha anlat bize."

"Havadan sudan sohbetti sadece. Ağaçtaki kardinal kuşu ve yuvasını koruması üzerine. Siyah giydiğimi görünce cenazeye mi geldim diye sordu. Tanışıp tanışmadığımızı sordum çünkü bana tanıdık gelmişti."

"Adamı tanıyorsun yani?"

Amy, kaşlarını hafifçe çatarak düşündü. "Emin değilim."

"Değil misin?"

Çaresizce omuz silkti Amy. "Tanıdık bir şeyler vardı adamda. Üniversitede gördüğümü düşündüm. Ama sanat tarihi bölümünde değil. Kampüsün başka bir yerinde belki. Belki kütüphanede. Bitirme tezim için kütüphanede çok zaman geçiriyorum. En azından kazaya kadar geçiriyordum." İyileşen bacağını ovaladı; alışkanlık haline getirmiş gibiydi. "Bu çirkin bastonu çöpe atıp hayatıma dönmek için sabırsızlanıyorum."

"Kaza" dedi Jane, "nasıl oldu?"

"Şanssızlık işte. Yanlış yer, yanlış zaman."

"Ne hatırlıyorsun?"

"Kütüphaneden çıktığımı, sulu kar yağdığını hatırlıyorum. Uygun giyinmemiştim. Şapşal ayakkabılar vardı ayağımda; kampüsten çıkana kadar su alıp durdular. Yaya geçidine vardım ve sonra..." Durdu, kaşları çatıldı.

"Sonra?"

"Durduğumu, ışıkların değişmesini beklediğimi hatırlıyorum."

"Huntington Caddesi miydi?"

"Evet. Herhalde sokağa adım attım ve araba çarptı... Gözümü yoğun bakımda açtım. Sofia başımdaydı. Polis, yaya geçidinde bir arabanın bana çarpıp kaçtığını söyledi. Şoförü yakalayamadılar."

Jane, aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ederek Frost'a baktı. Kaza mıydı? Yoksa başka bir şey mi?

Kapı açıldı, Amy'nin annesi Julianne, elindeki tepside hamur işleri ve çay fincanlarıyla içeri girdi. "Böldüğüm için özür dilerim

ama Amy öğlen pek bir şey yemedi. Siz dedektiflerin bir şeyler yemek isteyebileceğini düşündüm. Çay?"

Tepsideki limonlu kek dilimlerini gören Frost'un gözleri ışıldadı. "Harika görünüyor, Mrs. Antrim. Teşekkür ederiz."

"Herkes hastaneye döndü" dedi Julianne. "Ama başka şey de isterseniz yemek odasında bolca yiyecek var. Hep yenebilecekten fazlasını yapıyorum."

"Eski alışkanlık" dedi Amy gülümseyerek. "Annem lokantalarda çalışırdı eskiden."

"Yetersiz yemek her aşçının kâbusudur" dedi Julianne, çay koyarken. "Yeterince yapma takıntım var." Julianne fincanları tecrübeli bir garson ustalığıyla dağıttıktan sonra Amy'nin yanındaki sandalyeye yerleşti. Aralarında yirmi yaş vardı belki ama anneyle kızı aynı narin yapıdaydı ve kapkara saçları aynı model kısa kesimliydi. "Peki, nedir mesele? Kimmiş mezarlıktaki adam?"

"Amy'yle özellikle ilgilenir görünen biri" dedi Jane. "İzlememiz gereken bir durum olup olmadığını anlamak istiyoruz."

Julianne kızına baktı. "Tanımadın mı adamı?"

"Bir yerlerden tanıyormuşum gibi geldi. Ya da belki sadece kibarlık ediyordu. Ama şimdi herkes sormaya başlayınca..."

"Nasıl bir tipti?" diyerek lafını kesti Julianne.

Amy bir an düşündü. "Babamın yaşlarındaydı galiba."

Frost not aldı. "Ellilerinin sonlarında. Saçları?"

"Açık kestane derdim ama çok saçı yoktu. Tepeden açılıyordu." Julianne'e baktı ve gülümseyerek, "Babam gibi" dedi.

"Ya yüzü?" dedi Julianne.

"Yüzü... Zayıftı. Sıradan. Pek faydası olmuyor, biliyorum ama tüm söyleyebileceğim bunlar. Mezarlıkta birini ziyarete geldiği için kederli görünüyordu. Çok eskiden tanıdığı biriymiş, öyle dedi. Belki sadece sohbete açtı. Ben de oradaydım işte."

"Yahut özellikle seninle konuşmaya hevesliydi, diyebilir miyiz?" dedi Jane.

"O adamın kızımı hedef aldığını mı düşünüyorsunuz?" diye sordu Julianne.

"Bilmiyorum Mrs. Antrim."

Julianne, evladını korumaya hazırlanan bir annenin edasıyla dikleşti. "Mike kamera kayıtlarından bahsetti. Bir de ben göreyim şu adamı."

Frost cep telefonunu çıkardı ve video dosyasını açtı. "Kamera yüzünü yakalayamamış maalesef. Elimizdeki bu."

Julianne telefonu alıp kızının adsız adamla sohbetini izledi. Konuşma kısaydı, iki dakikayı biraz aşıyordu ama Julianne'in de Jane gibi fark ettiği üzere adam dikkatle hatta aşırı derecede Amy'ye odaklanmıştı. İzlediği, birbirini tanımayan iki kişi arasındaki sıradan bir konuşmadan ötesiydi.

"Kızınız bu adamı bir yerlerden tanıyor olabileceğini düşünüyor" dedi Jane. "Ya siz, Mrs. Antrim? Tanıyor musunuz onu?"

Julianne cevap vermeden çatık kaşlarla videoyu izlemeye devam etti.

"Mrs. Antrim?"

Julianne yavaşça kaldırdı bakışlarını. "Hayır. Daha önce hiç görmedim bu adamı. Ama Amy'nin yanına gelişi... Sanki Amy'nin gelmesini bekliyormuş gibi."

"Öyle yorumlanabilir, evet."

"Sonra kocam görününce gidiyor adam. Yakalanmak istemiyormuş gibi. Orada olmaması gerektiğini biliyormuş gibi." Kızına baktı. "Adını söylemedi mi?"

"Hayır. Ben de ona söylemedim. Anne, cidden tesadüfi bir olaydı. İkimiz de aynı sırada mezarlığa gelmiştik işte."

Tesadüfi bir olay, dedi içinden Jane. *Kaza gibi.*

"Ama bu görüntülerde" dedi Julianne, "adam Amy'yi bekliyormuş gibi."

"Bugün oraya gideceğimi nereden bilebilirdi ki?" dedi Amy.

"Sofia'nın cenaze töreni gazetede vardı" dedi Jane. "Kamuya açık bilgi."

Julianne söylenenin ne anlama gelebileceğini kestirmeye çalışırken kısa bir sessizlik oldu. "*Cinayetle* bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Her cinayet vakası dikkat çeker" dedi Jane. "Bazen tuhaf insanların dikkatini çeker. Meraktan veya trajedi çekici geldiği

için cenazelere gidenlerin. Ama bazen bizzat katil de gelir. Böbürlenmek, numaralar çevirmek ya da verdiği zararı bizzat görebilmek için."

"Tanrım. Şimdi de gözünü Amy'ye mi dikmiş yani?"

"Orasını bilemiyoruz. Endişelenmek için çok erken daha."

"Çok mu erken?" Julianne'in sesinde heyecan vardı. "Çocuğunuz söz konusuysa endişelenmek için erken diye bir şey olmaz."

Amy uzanıp Julianne'in elini tuttu; çocuğu annesini teskin ediyordu. Jane'e özür dilercesine gülümsedi. "Annem en ufak şeylerden bile endişelenir."

"Elimde değil" dedi Julianne. "Doğduğu günden beri..."

"Ah, hayır. Gene mi aynı hikâye?"

"Ne hikâyesi?" dedi Frost.

"Bebekken nasıl az daha öldüğüm..."

"E, doğru ama" dedi Julianne. "Kızım neredeyse bir ay erken doğdu." Kitaplıktaki fotoğrafı, annesinin kucağında oyuncak bebek gibi duran, kara saçlı minik bebek Amy'yi gösteren fotoğrafı işaret etti. "Vermont'ta, ufak bir hastaneydi. Yaşayacağından emin değillerdi. Ama kızım direndi. Zor bela belki ama kurtuldu." Jane'e döndü. "Bebeğini kaybetmek üzere olmak nedir, biliyorum. Yani, hayır, endişelenmek için çok erken değil."

Jane anlıyordu bunu. Çocuğunuz varsa en ufak tehlikenin, ters görünen herhangi bir şeyin titreşimini sezebilen sinir uçlarınız çıkardı. Julianne de şimdi bunu hissediyordu ve Jane de elinde gerçek bir tehlikeye dair herhangi bir delil bulunmamasına rağmen aynı hissi taşıyordu. Sadece pardösülü bir adam. Öldürülen kadının arkadaşlarının toplanacağı yerde ve doğru zamanda boy gösteren bir adam.

Bir polisin önemli, anlamlı demesine yetecek bir durum değildi. Ama bir annenin ters bir şeyler olduğunu fark etmesi için delile ihtiyacı olmazdı.

"O adamı bir daha görürsen hemen beni ara, Amy. Gece veya gündüz." Jane, üstünde cep numarası yazılı kartvizitini uzattı. Amy karta zehirle kaplıymış, alması tehlikenin gerçekliğini kabullenmesi anlamına gelecekmiş gibi baktı.

Kartı annesi aldı. "Ararız" dedi.

Julianne iki dedektifi çalışma odasından kapıya kadar geçirdi. Sundurmada kızının konuşulacakları duymaması için kapıyı kapadı.

"Amy'yi korkutmak istemediğinizi biliyorum ama beni korkuttunuz."

"Endişelenecek bir şey olmayabilir" dedi Jane. "Sadece siz ve Dr. Antrim'in gözlerinizi açık tutmanızı istiyoruz. O numaradan gene aranırsanız isim almaya çalışın."

"Olur."

Jane ile Frost merdivenlerden inerken Jane birden durup döndü. "Dr. Antrim Amy'nin biyolojik babası değil, öyle değil mi?"

Soruyla bariz biçimde afallayan Julianne duraksadı. "Değil. Mike'la evlendiğimde Amy on yaşındaydı."

"Babası kim, sorabilir miyim?"

"Ne yapacaksınız babasını?"

"Mezarlıktaki adamın tanıdık geldiğini söylemişti. Ben de..."

"Amy sekiz yaşındayken terk ettim onu. İnanın bana, görüntülerdeki adam o değildi."

"Sırf meraktan soruyorum: Nerede şimdi babası?"

"Bilmiyorum." Julianne'in ağzı öfkeyle gerildi, bakışları uzaklara döndü. "Umurumda da değil."

15

Jane mutfak masasında oturmuş, Amy Antrim'in vur-kaç kazasının polis raporunu okurken birasını yudumluyordu. Kaza raporu, cinayet vakalarında genelde oluşan sayfalarca belgeden çok daha kısa bir belgeydi ve Jane ana ayrıntıları çabucak kavradı. İki ay önce, bir cuma akşamı yaklaşık 20.38'de bir erkek tanık, Amy Antrim'in Northeastern Üniversitesi'nin hemen önünde, Huntington Caddesi'ndeki yaya geçidine adım attığını görmüştü. Batı yönünde seyreden siyah bir sedan çarptığında henüz bir veya iki adım atmıştı. Tanık, aracın çok hızlı, belki saatte doksanla gittiğini söylemişti. Şoför Amy'ye çarptıktan sonra yavaşlamamış, aksine hızlanarak Massachusetts ücretli geçiş rampası yönünde gözden kaybolmuştu.

Bir gün sonra tanık tarifine uyan ve bölgedeki dört ayrı kamera tarafından görüntülenmiş siyah bir Mazda, yetmiş iki kilometre ötede, Worcester'ın hemen dışında terk edilmiş halde bulunmuştu. Tampondaki hasar ve kurbanınkiyle eşleşen kan lekeleri, aracın Amy'ye çarpan araba olduğunu göstermişti. Mazda'nın ruhsat sahibiyse kazadan iki gün önce arabasının çalındığını bildirmişti. Hırsızın kimliği belirlenememişti.

Muhtemelen hiç belirlenemeyecek, diye düşündü Jane. Bir yudum daha aldı ve arkasına yaslanarak omuzlarındaki gerginliği gevşetmeye çalıştı. Bu gece Regina'yı yıkama sırası Gabriel'daydı ve banyodan gelen çığlıklara bakılırsa öyle harika vakit geçiriyorlardı ki Jane'in içinden bilgisayarını kapayıp yanlarına gitmek geldi. Ya da en azından döşemeler iyice ıslanmadan yerleri kurulamak için fazladan birkaç havlu götürebilirdi. Sofia

Suarez cinayetiyle bağlantılı çıkmaması muhtemel bir kazayı inceleyerek vakit mi kaybediyordu? Amy'yi o an o noktaya getiren belki de sadece şanssızlıktı. Gri pardösülü adamın Amy'yle mezarlık girişinde sohbete kalkışması da belki Sofia Suarez cinayetiyle hiçbir ilgisi olmayan, bağlantısız bir olaydı.

Kafa karıştıran çok fazla ayrıntı. Katili gözden kaçırmanın bir sürü yolu...

Banyo saati bitmişti; Jane küvetin giderinden suyun boşalışını duyuyordu ve birden dört yaşındaki Regina çırılçıplak mutfağa daldı. Teni banyonun parıltısı ve pembeliğini taşıyordu. Gabriel hemen arkasındaydı ve sırılsıklam tişörtüne bakılırsa Regina'nın çırpınmalarından fazlasıyla nasibini almıştı.

"Dursana!" Gabriel kızlarını havluya sarmalamaya çalışırken gülüyordu. "Haydi, yatak saati. Anne çalışıyor."

"*Hep* çalışıyor."

"Önemli bir işi var çünkü."

Jane, "Ama senin kadar önemli değil!" diyerek ıslak kızını kucağına aldı; Regina fok yavrusu gibi debeleniyordu. Gabriel'ın uzattığı havluyu alıp kızını dürüm misali sarmaladı.

Gabriel kendine bir bira açarak, "Bulabildin mi bir çıkış?" dedi.

"Bolca sokak. Bolca çıkmaz sokak."

Gabriel tezgâha yaslanarak birasını yudumladı. "Normal bir gün yani."

"Vakayla bağlantılıymış gibi gelen onca şey var ama ne şekilde bağlantılı, göremiyorum."

"Bağlanmıyorlardır belki. İnsanların sıradan olaylarda örüntü görmesi normaldir. Mars yüzeyine bakıp gelişigüzel tepe ve vadiler görüp bir yüz gördüğümüzü sanmamız gibi."

"Bir *his* var içimde ama..."

Gabriel Jane'e delirtici ifadesizlikteki gülümsemesiyle baktı. Gabriel her zamanki gibi sezgilere değil, somut olgulara inanan Bay Sakin ve Mantıklı Özel Ajan'dı. Bir defasında Jane'e, bir polis sezgilerine bel bağladığında genelde gözü gerçeğe kör kalır, demişti.

Gabriel nihayet Regina'yı kandırıp yatağa götürdükten sonra Jane tekrar hâlâ içini kemiren kaza raporuna döndü. Amy, kaza ve mezarlıktaki adamda ne vardı içini huzursuz eden? Kaza yerine ilk varan memurun iletişim bilgilerini okudu ve cep telefonuna uzandı.

"Memur Packard" dedi telefonu açan adam. Jane arkadan gelen konuşmaları ve bir kadının, Seksen iki, sipariş seksen iki, diye bağırdığını duydu. Polis memuru yemek molasındaydı ve yemek araları, aç polisler için kutsal zamanlardı. Uzatmayacaktı.

"Ben, Dedektif Rizzoli; mart ayında gittiğin bir vur-kaç vakasına bakıyordum. Huntington Caddesi'nde. Kurbanın adı, Amy Antrim."

"Ha, evet." Ağzı doluydu memurun. "Hatırlıyorum."

"Şoförün kimlik tespitini yapabildiniz mi?"

"Yok. Puşt zavallı kızı kan revan içinde bırakıp kaçmıştı. Fenaydı durumu, kurtulacağından emin değildim."

"Amy'yi dün gördüm, durumu iyi. Hâlâ baston kullanıyor ama yakında atacak."

"Kurtulmasına sevindim. Duyduğuma göre dalağı yırtılmıştı; çok kan nakli gerekeceği ve kızın kan grubu nadir olduğu için annesi paniğe kapılmıştı."

"Sorgu notlarında fazla ayrıntı göremiyorum."

"Çünkü kızla ameliyatından birkaç gün sonrasına kadar konuşamamıştım ve dahası, kazayı hatırlamıyordu. Yaya geçidine indiğini bile hatırlamıyordu. Geriye dönük hafıza kaybı, demişti doktor."

"Şoförle ilgili hiçbir şey hatırlamıyor muydu?"

"Yok. Ama olayı gören bir tanık vardı. Kaldırımda, kızın hemen ardında duran bir evsiz. Yeşil yanınca kızın yaya geçidine indiğini ve buzda kaydığını söyledi. Araba ortaya çıktığı sırada kızı kaldırmak için eğilmek üzereymiş."

"Bir evsizin sözüne mi güvendin?"

"Güvenlik kamerasında görüntüler vardı. Adamın dediği aynıyla görünüyordu." Çiğneme seslerinin arasından biri bağırdı: *Doksan beş! Whopper Junior ve patates!*

"Kızla tekrar konuşmaya gitmedin mi?"

"Gerek yoktu ki. Zaten o zamana kadar arabayı Worcester'da, terk edilmiş halde bulmuştuk. Ne yazık ki kazadan birkaç gün önce çalınmıştı ve çalanın kimliğini de saptayamadık."

"Parmak izi?"

"Bir sürü vardı ama hiçbirinin AFIS eşleşmesi çıkmadı."

"Araç nereden çalınmış peki?"

"Sahibinin evinin önünden. Roxbury tarafında. Bulduğumuzda araba epey hasarlıydı. Sadece kazadan da değil. Alt tarafı ormanlık yerlerde kullanılmış gibi görünüyordu. Bunların Cinayet Büro'yla ne ilgisi var ki?"

"Cinayet lafı ettim mi ben?"

"Hayır da siz Dedektif Rizzoli'siniz. Kim olduğunuzu bilmeyen yok."

İyi bir şey mi bu şimdi? Jane'in cep telefonu bipledi, ekrana baktığında Kaliforniya'dan, Sacramento'dan gelen bir aramanın beklemeye alındığını gördü.

"...çözdüğünüz şu Çin Mahallesi vakası, efsaneydi resmen" dedi Packard. "Ninja kovalamak kaç polise nasip olur?"

"Hatta bekleyen var" dedi Jane. "Aklına başka bir şey gelirse ara."

"Elbette. Sizle konuşmak hoştu dedektif."

Jane gelen diğer aramayı açtı. "Dedektif Rizzoli."

"Ben, Katie Bouchard" dedi bir kadın sesi.

Jane'in ismi hatırlaması birkaç saniye sürdü. *Sofia'nın telefon kayıtları. Sacramento numarası.* "Sofia'nın arkadaşısınız. Kaliforniya'daki."

"Eşim birkaç gün önce aradığınızı söyledi. Kusura bakmayın, hemen arayamadım. Avustralya'dan daha dün döndüm."

"Neden aradığımı söyledi mi eşiniz?"

"Evet. İnanamadım. Doğru demek. Sofia öldürüldü mü?"

"Maalesef."

"Yakaladınız mı katilini?"

"Hayır. O yüzden sizinle konuşmam gerekti."

"Keşke yardım edebilsem ama Sofia'yı görmeyeli yıllar oldu."

"En son ne zaman görüştünüz?"

"Dallas'taki bir hemşirelik konferansındaydı. Belki beş sene önce. Tony'yle evlendiğinden beri görüşmemiştik, epey konuşacağımız vardı. Yemekte buluştuk, baş başaydık ve çok mutlu görünüyordu. Tony'yle Alaska'ya yaptıkları geziyi anlattı. Günün birinde bir cip alıp ülkeyi turlamak istediklerini... Derken geçen aralıkta Tony'nin öldüğünü bildiren bir kartpostal geldi. Feciydi... Şimdi de bu." İç çekti kadın. "Birinin, hele Sofia'nın bu kadar şanssız olması haksızlık. O kadar iyi biriydi ki..."

Bu hususta herkes hemfikirdi: Sofia Suarez böyle feci bir sonu hak etmemişti. Her kurban için aynısı söylenemezdi; Jane kariyeri boyunca ölmüş birileri için birkaç defa, hak ettiğini buldu, diye düşünmüştü.

"Neden sizi aradığına dair bir fikriniz var mı?" dedi Jane.

"Hayır. Bir tur şirketi bünyesinde gezgin hemşirelik yapıyorum. O ay bir grupla Peru'daydım."

"Güzel bir işe benziyor."

"Öyle. Otobüste yüksek rakımda kusan seksenliklerle uğraşmak zorunda kalana kadar."

Eh. Boş ver o zaman.

"Birkaç hafta sonra döndüğümde eşim, Sofia'nın telesekretere mesaj bıraktığını söylemişti. Aradım ama açmadı. O sırada herhalde..." Cümleyi bitirmesine gerek yoktu. Sofia'nın neden telefonunu açmadığını ikisi de biliyordu.

"Telesekreter mesajını hatırlıyor musunuz?"

"Maalesef mesajı sildim. Ama Maine'deki hastalarımızdan biri hakkında konuşmak istediğini söylemişti."

"Hangi hasta?"

"Hiçbir fikrim yok. Yıllarca birlikte çalıştık ve belki bin tane ameliyat sonrası hastasına baktık. Onca sene sonra beni onlardan biri için niye aradı, hiç bilmiyorum." Katie durakladı. "Olanlarla ilgisi mi var sizce?"

"Bilmiyorum" dedi Jane. Son günlerde bunu çok söylüyordu.

Yeni bir çıkmaza toslamanın hüsranıyla kapadı telefonu. Bu vakada bunlardan fazlasıyla vardı ve ne kadar isterse istesin birbirine bağlayıp büyük resmi nasıl oluşturabileceğini kestiremi-

yordu. Belki önündeki, Gabriel'ın bahsettiği Mars'taki yüzdü, kendi hüsnükuruntusuyla var olmayan bir örüntüye dönüştürdüğü gelişigüzel tepeler ve vadilerdi.

Dizüstü bilgisayarını kapadı. Sıradan şeyler sıradandı ve hırsızlık, suçların en sıradanlarından biriydi. En olası olay silsilesini tahmin etmek kolaydı: Hırsız içeri girer. Ev sahibi beklenmedik anda eve gelir. Paniğe kapılan hırsız, ev sahibine mutfak penceresini kırdığı çekiçle saldırır. Evet, çitte bulduğu, laboratuvarın mutfak kapısındaki kırık pencereden geldiğini onayladığı cam parçası haricinde tamamen mantıklıydı bunlar. Katil panik içinde kaçarken kapıyı tekmelediğinde mi savrulmuştu o parça? Yoksa pencere içeriden kırıldığı için mi oraya fırlamıştı?

İki farklı ihtimal. İki çok farklı sonuç.

16

Amy

Yüzünü ne kadar hatırlamaya çalışırsa çalışsın görüntü, elinizi suya soktuğunuzda dağılan yansımanız gibi kaybolup gidiyordu. Bir vardı, bir yoktu. Bir var, bir yok. Hafızasının derinlerinde bir yerlerde dolandığını biliyor ama yüze bir türlü erişemiyordu. Gözlerini kapayıp adamı hatırlamaya çalıştığında gözlerinin önüne yüzü yerine peygamber çiçekleri geliyordu. Küflenmiş, yıllar yılı sigara dumanı yüzünden sarı lekelerle kaplanmış bir duvar kâğıdındaki solmuş mavi peygamber çiçekleri.

Bunca yıl sonra bile elbise dolabından az daha büyük, tek pencereli o odayı hâlâ gözlerinin önüne getirebiliyordu. Olmazsa da olur bir pencereydi çünkü ev, günışığını tamamen kesen bir tepenin dibindeydi. Odası, annesinin süsleyerek neşe katmaya çalıştığı gri, küçük bir mağaraydı. Julianne bir bahçe satışında bulduğu artık tüllerden yapmıştı perdelerini. Aynı satışta bir de güllerin resmedildiği bir tablo bulmuş, alıp Amy'nin yatağının üzerine asmıştı. Amatör bir resimdi; sekiz yaşındaki Amy bile gerçek bir ressamın çalışmasıyla dibine Eugene imzası atılmış bu sarsak deneme arasındaki farkı anlayabiliyordu. Ama Julianne, duvarları geçmiş sayısız kiracının kokularını taşıyan bu sıkışık evdeki hayatlarını renklendirmenin yollarını her daim arıyordu. Annesi hep elinden gelenin en iyisini yapmaya uğraşırdı.

Ama *ona* yetmiyordu hiç.

O günlerin anılarını çok uzun zamandır bastırdığından yüzünü gözlerinin önüne getiremiyordu ama kaba ve öfkeli sesini,

mutfakta bağırışını hâlâ hatırlayabiliyordu. Ne zaman damarı tutsa annesi Amy'yi odasına yollar ve kapısını kilitlemesini söylerdi; böylece Julianne, adamın öfkesiyle her zaman yaptığı şekilde baş ederdi ki o da genellikle sessizce yalvarma ve bazen morarmış bir göz demekti.

"Ben kaybedersem sen de kaybedersin" her zamanki cümlesiydi. Amy annesi üzerinde neden bu kadar etki gösterdiğini anlayamazdı ama bu sözler her seferinde Julianne'i pes ettirir, sesini keserdi.

Ben kaybedersem sen de kaybedersin.

Ama berelenen, yumruklarının önüne çıkan annesiydi. Her sabah beşte, çiftçiler ve uzun yol şoförleri kahvaltıya gelmeden yerel lokantaya gidip ızgaraları ısıtan ve kahveyi hazırlayan oydu. Her öğleden sonra eve koşturup adam gelmeden akşam yemeğini hazırlayan ve Amy'nin ödevlerine yardım eden oydu. Sarhoş oluşunu izlerlerdi birlikte. Terk etmeye kalkıştığında Julianne'in yüzüne böğürdüğü şeylere, *aile değerleri*, derdi. *Aile değerleri* bir tehdit, ikisini sürekli kendisiyle kavgaya hapsetmekte kullandığı sopaydı.

Kavga çoğunlukla Amy'nin izleyemeyeceği diğer odalarda yaşanırdı. Ama yatağına büzülüp mavi peygamber çiçekli duvar kâğıdını seyrederek yattığında duvarlardan gelen sesleri duyabiliyordu.

Şimdi ve tepenin eteğindeki o evden yüzlerce kilometre uzaktayken bile kafasının içinde o sesleri, onunki yükseldikçe yükselirken Julianne'in sessizliğe gömülüşünü hâlâ duyabiliyordu. Aile değerleri başı öne eğmek ve yumuşak sesle konuşmak demekti. Akşam altıda sofranın hazır olması ve iki cumada bir maaş çekini almak demekti.

Her an yüzünüze patlayabilecek sırları tutmak, demekti.

O sefil kulübe duruyor muydu hâlâ? Odasında başka bir kız mı yatıyordu, yoksa yıkılmış, hayaletleri buldozerlerle ezilip ait oldukları toprağa mı dönmüşlerdi? O peygamber çiçeklerinin hayaletleri asla kaybolmayacaktı; kafasının içinde, nikotin lekeli taçyapraklarını hâlâ görebileceği kadar canlıydılar ama *onun* yüzünü neden hatırlayamıyordu? Nereye gitmişti o hatıra?

Tek hatırlayabildiği, mutfakta bağıran, gitmelerine asla izin vermeyeceğine, onları asla bırakmayacağına yeminler eden sesti. Ne kadar uzağa kaçarsanız kaçın, derdi, bulurum sizi.

Mümkün mü? Peşimizde mi şimdi?

17

Angela

Yemeğe misafir geldiği günlerde alışveriş yapmayı oldum olası severim. Süpermarkette alışveriş arabamı sürerken masama oturmuş, sevgiyle hazırladığım yiyeceklerle ziyafet çeken konuklarımı hayal ediyorum. Öyle büyük bir yemek de değil; sadece Jane'in ailesi, kibar Barry Frost ve sinir bozucu karısı Alice ve bir de Maura ile –gelmesini umuyorum– Maura'nın arkadaşı Peder Brophy. O ikisini bir arada görmek eskiden rahatsız ederdi beni çünkü iyi bir Katolik kızı olarak yetiştirildim. Ama bakış açıları değişir. Bu yaşımda kuralların hiçbiri, hele aşk söz konusuysa eğilip bükülmez değil. Pederin gelme ihtimaline karşılık yedi kişilik plan yapıyorum. Regina'yı sayarsak yedi buçuk. Çocuklarım küçükken, yemek yapmak daha çok masaya yenecek bir şeyler koymak göreviyken hazırladığım beş kişilik sofralardan çok daha büyük bir yemek olmayacak.

Bu yemek, yenebilecekten öte olacak ama. Ziyafet gibi olsun istiyorum.

Kasap reyonundan, kasabımın güzelce kâğıda sardığı güzelim kuzu kolu alıyorum. Diş sarmısaklarla bezeyip sulu sulu bir ortaaz pişirme peşindeyim. Alice Frost'un bir çeşit diyet yapması ve muhtemelen yemeğe elini sürmeyecek olması ne fena. Kendi kaybedecek. Sebze reyonuna geçip kıvırcık salata, beyaz soğan, patates ve bezelye alıyorum. Bir de kuşkonmaz. O benim için. Taze kuşkonmaz çıktığını görünce mutlu oluyorum çünkü yazın müjdecisi.

Reyonlar arasında zeytinyağı, makarna, kahve ve şarap arayarak dolaşıyorum. En az altı şişe lazım. Onların da bir kısmı kendim için.

Arabam neredeyse doldu, dondurulmuş tatlılar reyonuna yöneliyorum. El altında fazladan bir iki kutu dondurma bulundurmanın zararı olmaz. Dondurulmuşlar reyonuna çıkan köşeyi dönüyorum ve sergilenen ürünlere bakan kişiyi gördüğüm anda duruveriyorum.

Tricia Talley. Kaçırılıp öldürülmedi demek. Hayatta ve görünüşe bakılırsa dondurma almaya gelmiş.

"Tricia!"

Bomboş bakıyor bana. Ya beni tanıyamayacak ölçüde dalgın ya da umurunda değilim.

"Benim. Angela Rizzoli."

"Ha, evet. Selam."

"Epeydir yoktun ortalıkta."

Bu ılık günde pantolondan bozma kot şort ve aşırı büyük, sarkarak tek omzunu çıplak bırakan bir tişört giymiş. Ben yaklaşırken o zayıf omuz gönülsüzce silkinerek selamlıyor beni.

"Ne oluyor, Tricia? Annenle konuştum, senin için çok endişeli."

Yüzü kasılıyor. Dondurucuya, raflara bakıyor.

"En azından bir ara, olmaz mı?" diyorum. "İyi olduğunu söyle. Hiç değilse o kadarını hak etmiyor mu?"

"Tanımıyorsunuz onu siz."

"Annen o senin. Araman için yeterli sebep bu."

"Yaptığından sonra değil artık."

"Ne? Ne yaptı ki Jackie?"

Tricia bakışlarını dondurucudan çekiyor. "Canım bir şey istemiyormuş" diye mırıldanıyor ve dönüp gidiyor.

Olanlara şaşarak bakakalıyorum. Doğduğu günden beri tanıyorum bu kızı. Doğduğu gün pembe zıbın ve bir paket bezle gitmiştim evlerine. İzcilere katıldığında sattığı naneli kurabiyelerden her ay bir kutu almış ve Washington'a yapacakları sınıf gezisine maddi katkıda bulunmuştum. Ama bu kız, o tatlı kız değil. Bu Tricia öfkeli ve küskün; her annenin kâbuslarındaki ergen.

Zavallı Jackie.

Öğleden sonra, aldıklarımı yerleştiriyorum ve çıkıp Jackie'nin evine gidiyorum. Kızını hayatta ve iyi görmeme sevinecek.

Kapıyı açtığında yüzündeki gerginliği, gözlerinin altındaki torbaları, dağınık saçlarını görüyorum. Jackie ağlamış, bu yüzden Tricia'ya daha da kızıyorum. Tanrıya şükür Janie'm beni hiç böyle durumlara sokmadı.

"Ah, şekerim" diyorum eve girerken. "İyi habere ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Hiç sohbet havamda değilim."

"Ama söyleyeceklerim seni toparlayacak. Garanti."

Doğrudan mutfağa geçiyoruz. Kadınlar için mutfak otomatik hedef, çay ve teselli için gidilecek ilk yer. Jackie'nin bugünlerde salonunu kullandığından bile emin değilim çünkü salonundaki her şey, önemli bir misafirin gelme ihtimaline karşılık cilayla kaplanmış, kımıldamamış, yerinde donakalmış gibi. O önemli misafir ben değilim. Ben sadece bir arkadaşım yahut öyleyim sanıyorum ama Jackie beni gördüğüne sevinmiş gibi değil; bir an önce gitmemi istediği açık. Bir şeyler değişmiş.

Evet, diyorum mutfağa girdiğimde. Bir şeylerin değiştiği kesin. Mutfak, son geldiğimden de dağınık. Eviyeye bulaşık yığılmış ve tabaklarda donmuş yiyecek artıklarına bakılırsa en azından bir gündür oradalar. Buzdolabının önünde birkaç cam kırığı parıldıyor. Kim yerde cam kırığı bırakır ki? Jackie bana kahve veya çay teklif etmiyor ki bu da yapacağı bir şey değil. Masaya geçiyoruz ama bana bakmaya korkuyor gibi. Ya da darmadağın halinden utanıyor.

"Ne oluyor, söyle" diyorum.

Omuz silkiyor. "Evlilik. Zor bir konu."

"Kavga ettiniz, öyle mi?"

"Evet."

"Camı kim kırdı peki? Sen mi, Rick mi?" Yerdeki kırıkları işaret ediyorum.

"Rick... Fırlattı ve..." Burnunu çekiyor, gözyaşlarını tutmaya çalışıyor.

"Vurmadı sana, değil mi? Çünkü vurduysa ben..."

"Yok, vurmadı."

"Ama tabak çanak fırlattı."

"Angie, olduğundan fazla büyütme."

"Olduğu hali yeterince kötü görünüyor."

"Kavga ettik. Sakinleşmek için çekip gitti. O kadar. Başka diyeceğim yok."

"Geri gelecek mi?"

"Bilmiyorum." Burun çekişleri gittikçe umutsuzlaşıyor. "Gelmeyebilir. Bir şey yapacağından korkuyorum."

"Sana mı?"

"Hayır! Bırak artık!" Birden kalkıyor. "Yatmalıyım. Kusura bakmazsan..."

"Bugün olanları anlatamadım..."

"Angie, cidden konuşacak halde değilim." Mutfak kapısına yöneliyor.

"Birkaç saat önce süpermarkette Tricia'yı gördüm. Hayattaydı, iyiydi ve dondurmalara bakıyordu."

Jackie eşikte durup dönüyor. Yüzündeki ifade kafamı karıştırıyor. Verdiğim harika habere rağmen ürkmüş görünüyor. "Ko... Konuştun mu onunla?"

"Denedim ama işte, ergenler."

"Ne dedi?"

"Sana sahiden kızgın gibiydi."

"Biliyorum."

"Ne geçti aranızda? Senin bir şey yaptığını söyledi."

"Ne olduğunu söylemedi, değil mi?"

"Hayır."

Jackie rahatlayarak iç geçiriyor. "Anlatamam. Lütfen, azıcık rahat bırakabilir misin beni? Kendi aramızda çözmemiz gereken bir mesele bu."

Şaşkın çıkıyorum evden. Uzaklaşırken ardımdan baktığını, bitkin yüzünün pencerede olduğunun farkındayım. Bu aileyi neyin dağıttığını bilmiyorum ve hiçbirinin bana anlatmayacağı açık. En azından artık kızlarının kaçırılmadığını biliyorum. Mesele, kızgın bir ergen ve dağılma sürecinde bir aile.

Mahallede sıradan bir gün.

18

Maura

Maura tuşlara bakarken kalp atışlarının hızlandığını, orkestranın şu anda çaldığı allegro tempoya, her notasıyla, her ölçüsüyle uyarak solosuna doğru geri sayıma geçtiğini hissetti. Çalacağı kısmı, gözü kapalı halledebilecek kadar iyi biliyordu ama yine de elleri titriyor, yaylılarla nefesliler birbirlerine seslenirken sinirleri gerildikçe geriliyordu. Derken fagotlar başladı, flütler izledi ve vakit geldi.

Solosuna girdi. Notalar kas hafızasına kazınmıştı; nefes alıp vermek kadar tanıdık geliyordu ve parmakları *cadenza*yı zorlanmadan aşıp *dolce*ye doğru yavaşladı ve ardından son *tril*e geçti. Bu, yaylılar grubunun *tutti* kısmı için yaylarını kaldırmalarının işaretiydi. Nihayet orkestra devreye girdiğinde ellerini tuşlardan çekebildi. Derin bir nefes aldı ve omuzlarının gevşediğini hissetti. *Başardım. Tek nota kaçırmadan bitirdim.*

Derken prova bozuldu. Yaylılar arasında bir yerlerde notalar karıştı, nefeslilerin girişini dağıttı. O karmaşa arasında şefin batonu, nota tahtasına sertçe vurmaya başladı.

"Durun! Durun!" diye bağırdı şef. Fagottan son bir inilti yükseldi ve orkestra sustu. "İkinci kemanlar? Ne oldu orada?" Yaylılara sert bakıyordu şef.

Mike Antrim isteksizce yayını kaldırdı. "Hata bende, Claude. Tempo kaçırdım. Hangi ölçüde olduğumuzu unuttum."

"Mike, konsere iki haftamız kaldı."

"Biliyorum, biliyorum. Bir daha olmayacak, söz."

Şef Maura'yı işaret etti. "Piyanistimiz müthiş iş çıkarıyor, ayak uyduralım lütfen, tamam mı? Şimdi, *tutti*den beş mezür öncesine dönelim. Piyano, *tril*le yol göster bize lütfen."

Maura ellerini tuşların üzerine kaldırırken yüzü kıpkırmızı kesilmiş Mike Antrim'in sessizce özür dilediğini gördü.

Yarım saat sonra prova sona erdiğinde Dr. Antrim hâlâ utanmış görünüyordu. Diğer müzisyenler çalgılarını toplarken, Maura'nın notalarını kaldırdığı piyanonun yanına geldi. "Bayağı utanç vericiydi. En azından benim için" dedi. "Ama sen çok kolaymış gibi çaldın."

"Yok, canım." Güldü Maura. "İki aydır dur durak bilmeden çalışıyorum."

"Orası kesin. Ben de daha sıkı çalışmalıydım ama bir sürü şey çıktı." Durakladı, aklındakileri dökmenin yolunu ararmışçasına elindeki keman kutusuna baktı. "Acelen var mı? Çünkü soruşturma hakkında konuşmak istiyordum."

"Suarez vakası mı?"

"Evet. Beni çok sarstı. Sırf tanıdığım biri olduğundan değil. Dedektif Rizzoli katilin gözünü kızıma dikmesi ihtimalini ortaya attı."

"Duymamıştım böyle bir şey."

"Sofia'nın cenazesinde oldu. Mezarlıkta Amy'yle fazla ilgili görünen bir adam vardı. Endişelendik."

Diğer müzisyenler oditoryumdan çıkmaya başlamıştı ama Antrim çıkmak üzere hareketlenmedi. Kapının kapanışı, boşalan binada yankılandı. Gösteri salonunda sadece boş sandalyeler arasında dikilen Maura ile Antrim kalmışlardı.

"Dedektif Rizzoli o zamandan beri bir şey söylemedi bize" dedi Antrim. "Endişeden Julianne'in gözüne uyku girmiyor. Amy'nin de. Yapmamız gereken bir şey var mı, bilmem lazım. Hatta endişelenmemiz gereken bir şey olup olmadığını da..."

"Varsa eminim Jane söylerdi."

"Bana ketumluğu yeğliyormuş gibi geliyor. Onu iyi tanıyorsun sen, değil mi?"

"Ona güvenebileceğinizi bilecek kadar iyi tanıyorum."

"Bize doğruyu söyler mi?"

Maura nota kâğıtlarını dosyasına yerleştirdi ve Antrim'e baktı. "Jane tanıdığım en dürüst insandır" dedi ki öyleydi. İnsanlar, dürüstlüğün sonuçlarından çekinerek açık konuşmamayı seçerdi ama böyle şeyler Jane'i, acılı olsa da, gerçeği söylemekten hiç alıkoymamıştı.

"Konuşabilir misin onunla? Ne kadar endişelendiğimizi söyleyebilir misin?"

"Yarın yemekte birlikteyiz. Size söyleyebileceği bir şey varsa öğrenirim."

Binadan, insana ılık su dolu küvete giriyormuş hissi verecek denli rutubetli geceye çıktılar. Maura tatlı havayı içine çekti ve bir sokak lambasını sarmış güve bulutuna baktı. Otoparkta sadece ikisinin arabaları kalmıştı; Maura'nın Lexus'u, Antrim'in Mercedes'inden altı park yeri uzaktaydı. Maura kilidi açtı ve tam içeri girecekken Antrim seslendi.

"Dedektif Rizzoli hakkında başka ne söyleyebilirsin?"

Maura adama döndü. "Ne bakımdan?"

"Mesleki. Her ayrıntıyı inceleyeceğine güvenebilir miyiz?"

Maura meslektaşına arabasının rutubetle parıldayan çatısının üzerinden baktı. "Çok dedektifle çalışıyorum ben, Mike. Ondan iyi bir soruşturmacı görmedim. Jane akıllı ve titizdir. Aman vermez bile diyebilirsin onun için."

"Aman vermezlik iyi."

"Onun mesleğinde, kesinlikle iyi." Maura adamın yüzünü otopark lambalarının parıltısı altında okumaya çalışarak durakladı. "Neden soruyorsun? İşini becerip beceremeyeceğini mi merak ediyorsun?"

"Ben sormuyorum. Karım... Julianne'in aklında bir cinayet dedektifinin nasıl olması gerektiğine dair eski moda fikirler var."

"Tahmin edeyim: Kadın olmayacak."

Antrim utançla güldü. "Ya, bu devirde delilik, değil mi? Ama Julianne çok korkuyor. İtiraf etmese de aileyi erkeğin koruması gerektiğine inanıyor. Dün gece uyandığımda onu pencereden dışarıda biri var mı diye sokağı gözetlerken buldum."

"Julianne'e ailenizin en emin ellerde olduğunu söyleyebilirsin. Ciddiyim."

Gülümsedi Dr. Antrim. "Sağ ol. Söylerim."

Maura arabasına bindi ve marşa bastığı anda Antrim penceresini tıklattı. Maura indirdi camı.

"Konserden sonra vereceğimiz partiden haberin var mı?" dedi Antrim.

"Parti mi?"

"Evet. Bu akşam geç geldiğin için duyurumu kaçırdığını düşündüm. Julianne ile müzisyenler ve konukları için parti vereceğiz. Filarmoni'yi doyurmaya yetecek kadar yiyecekle tam bir kokteyl partisi. Konuk da getir yani."

"Olur. Konserden sonra gevşemek için birkaç kokteylin gerekeceği kesin."

"Güzel. Haftaya provada görüşürüz. O zamana kadar yaylılardan atılmazsam tabii. Ha, bir de..."

"Evet?"

"Bu gece müthiştin. Chopin yerine kadavraları seçmen yazık olmuş."

Güldü Maura. "Sonraki hayatımda artık."

İlk gelen Maura'ydı; Angela Rizzoli'nin mutfağında şarap yudumluyor ve ev sahibesi buzdolabından eviyeye, eviyeden tezgâha, tezgâhtan dört ayrı tencerenin fokurdadığı ocağa tecrübeli aşçılar gibi koştururken kendini işe yaramaz hissediyordu. Takıntılı ölçüde dakik olmanın kötü yanı buydu: ev sahibesinin mutfağında durup en beceremediği şeyi yapmak, havadan sudan konuşmak. Neyse ki Angela ikisine yetecek ölçüde çenebazdı.

"Frankie Washington'a taşındığı ve Vince Kaliforniya'ya gittiğinden beri yemek yapacak kimsem kalmadı" dedi Angela. "Onca sene, onca yemek... Noeller, Paskalyalar, Şükran Günleri ve artık tek kişilik yemekler... Mahrum kaldığımı hissediyorum."

Ocaktaki tencerelere bakılırsa bu gece hiç kimse herhangi bir mahrumiyet hissetmeyecekti.

"Yardım edemeyeceğimden emin misin?" dedi Maura. "Salatayı yıkayayım mesela?"

"Yo, hayır, Maura, hiçbir şey yapman gerekmiyor. Hepsi kontrol altında."

"Ama bir sürü şeyle uğraşıyorsun. Bana da bir iş ver."

"Sos. Marinara sosunu karıştırabilirsin. Önlükler şu en alt çekmecede. Güzelim bluzun lekelenmesin."

Pek düşünme gerektirmese bile nihayet yapacak bir şey bularak rahatlayan Maura, üzerine *Cucina Angelina* yazısı işlenmiş bir önlüğü giydi ve marinara sosunu karıştırmaya başladı.

"Bu gece gelmesini umuyordum" dedi Angela. "Arkadaşının."

Arkadaş. Maura'nın yatağını paylaşan adam yerine uygun bir tabir.

"Daniel gelmek istedi" dedi Maura. "Ama bir vefat vardı ve gece, ilgili ailenin yanında olması gerekiyordu."

"Mesleğinin bir parçası, değil mi? İnsanların sana ne zaman ihtiyaç duyacağını bilemiyorsun."

Mesleği. Bir başka tabir, Daniel'ın yaptığı işin rahatsızlık veren gerçekliğinin etrafından dolaşmanın bir başka yolu. Maura cevap vermeden sosu karıştırmaya devam etti.

"Hayat zor, değil mi?" dedi Angela. "Hep sürprizler... Kime âşık olacağını hiç bilemezsin."

Maura sosu karıştırmaya devam ediyordu, buhar yüzünü yalıyordu.

"İyi bir Katolik kızı olarak yetiştirildim. Şimdiki halime bak" dedi Angela. "Boşanmak üzereyim. Sevgilimle yaşıyorum." İç çekti. "Anladığımı söylemeye çalışıyorum Maura. Tamamen anlıyorum."

Sonunda Maura, Angela'ya döndü. Daniel konusunda hiç konuşmamışlardı ve fokurdayan tencereler arasında ilerleyen bu sohbete hazırlıksız yakalanmıştı. Angela'nın yüzü mutfağın sıcağından kızarmıştı ve buhar, saçını kabartmıştı ama bakışları dosdoğru ve dimdikti. Ve iyi niyetli.

"Sevdiğimizi seviyoruz işte" dedi Maura.

"Doğrusu da bu, değil mi? Dur, kadehini tazeleyeyim."

"Anne?" diye seslendi kapıdan biri. "Geldik!"

Evin içine küçük ayak sesleri doldu ve dört yaşındaki Regina koşarak mutfağa daldı. Regina, "'Nannee'!" çığlığıyla Angela'nın kollarına atıldı.

Barry Frost, elinde altılı bira paketiyle mutfağa girerken, "Hey, hey, hey!" dedi. "Aksiyon burada anlaşılan!"

Herkes küçük mutfağa doluştu. Gabriel iki şişe şarapla gelmişti. Frost'un eşi Alice bir buket gül getirmişti ve derhal eviyenin altında vazo aramaya girişti. Klasik Alice buydu; doğrudan işe dalardı. Mutfak öyle dolmuştu ki Angela işini zor bela görebiliyordu ama kargaşaya bayılmış görünüyordu. Bu evde üç çocuk büyütmüş, bu mutfakta binlerce yemek yapmıştı ve şarap mantarları açılır ve tencerelerden buhar tüterken zevkle sırıtıyordu.

"Vay be, Mrs. R" dedi Frost. "Ziyafet hazırlamışsınız!"

Kesinlikle ziyafetti: salatalar ve makarna, fırında kuzu ve sarmısaklı bezelye... Tabaklar sofraya konup hep birlikte oturduklarında Angela konuklarına yorgun ama mutlu bir tebessümle baktı.

"Ah, ah, nasıl özlemişim" dedi.

"Neyi, anne?" dedi Jane. "Bütün gün mutfakta köle gibi çalışmayı mı?"

"Ailemle birlikte olmayı."

Gerçek bir aile olmasalar da diye düşündü Maura, bu akşam öyleymiş gibiydiler. Yıllardan beri tanıdığı, kusurlarını ve kimi talihsiz tercihlerini bilen ama buna rağmen kendisini kabullenen insanlara baktı. Önem taşıyan her husus açısından bu insanlar, ailesiydi.

Eh, biri hariç.

"Solistlik yaptığını duydum" dedi Alice Frost, salata tabağını Maura'ya uzatırken. "Barry ve ben, konseri sabırsızlıkla bekliyoruz."

"Geliyor musunuz?"

"Elbette. Klasik müziği ne çok sevdiğimi söylemedi mi sana?"

"Umarım sana tamamen amatör bir orkestra olduğumuzu da söylemiştir; Carnegie Hall bekleme. Bizler sadece beraber çalmayı seven bir avuç doktoruz."

"Bu iki melekenin birbirini güçlendirdiğini düşünüyor musun? Yüksek eğitim ve müzik yeteneğinin? Bence bütün mesele beyinsel gelişim. Hukuk fakültesindeyken bizim de orkestra-

mız vardı. Ben flüt çalıyordum. Amatördük ama hiç fena değildik."

Marinara sosunun altında yatan makarnayla dolu kâse elden ele dolaştı. Alice eline geldiğinde kâseyi kaş çatarak Maura'ya geçirdi. Hareketi gözünden kaçırmayan Angela'nın dudakları hafif bir öfkeyle büküldü. Maura bilerek kendi tabağına bolca aldı.

"Yemek *muhteşem*, Mrs. Rizzoli" dedi Frost.

Angela, krutonları salatasına düşmüş böceklermişçesine özenle ayırmakla meşgul Alice'e gizlemeye yeltenmediği bir yan bakış fırlatarak, "İştahlı misafirleri *severim*" dedi.

Frost az-orta pişmiş etini kesti. "Her zamanki gibi harika! Sizin kuzu kolunuzdan tatmayalı epeyce olmuştu."

Angela, Alice'e bir bakış daha yollayarak, "Tahminen evde pek yiyemiyorsundur" dedi.

"Vince nasıl Kaliforniya'da?" dedi Maura, hızla konuyu değiştirerek. "Gelmiyor mu artık?"

Angela iç çekti. "Belli değil hâlâ. Ablasının kalça ameliyatından sonra komplikasyonlar oluşmuş. O yaşta kemikler çabuk iyileşmiyor."

"Onun gibi bir kardeşi olduğu için şanslıymış kadın."

"Ama takdir etmiyor pek. Her şeyden yakınıyormuş. Vince'in yemeklerinden, araba kullanmasından, horlamasından... İlişkileri baştan beri karmaşık zaten."

Maura masada göz gezdirirken, hangi ilişki değil, diye düşündü. Katolik büyütülmüş Angela, şimdi boşanmak üzereydi. Barry ile Alice, Alice'in hukuk fakültesinden bir arkadaşıyla yaşadığı ilişkinin üzerine evliliklerini son anda kurtarmışlardı. *Bir de Daniel ve ben*... Belki de ilişkilerin en karmaşığı.

"E, Mrs. R" dedi Frost. "Mahallenizdeki evden kaçan kız ne oldu?"

Angela'nın yüzü aydınlandı. "Sormana sevindim."

"Ben sevinmedim" dedi Jane.

"Sorunun cevabı, Barry, o gizem çözüldü. Tricia'yı süpermarkette gördüm. Hayatta ve sağlığı yerinde."

"Tahmin ettiğim gibi" dedi Jane. "Evden kaçmış, o kadar. Yine."

Alice, talep edilmeyen fikrini, "Daha derinlemesine soruşturma gerektirmiyor mu bu durum?" diyerek sundu. "O evde bir şeyler mi dönüyor mesela? Baba mı bir şey yapmış? Cinsel tacizcilerin yüzde yirmi beşi babalar, biliyorsunuz." Alice, karşı çıkacak herkesle tartışmaya hazır bakışlarla masayı süzdü.

Kimse karşılık vermedi. Kimse herhangi bir konuda Alice Frost'la tartışmak istemezdi.

"Ama elimizde ilgilenilmesi gereken bir başka gizem var şimdi" dedi Angela. "Green'ler."

"Green'ler de kim?" dedi Alice.

"Karşı evdeki tuhaf tipler."

"Neden tuhaflar?"

"Bir şey gizliyorlar" dedi Angela. Sırların dışarı sızmaması gerekiyormuşçasına sesini alçalttı. "Adamın *tabancası* da var."

Regina'nın yağlı ellerini silmekle uğraşan Gabriel kafasını kaldırdı. "Silahını gördün mü cidden?"

"Jane söylemedi mi sana? Adam öne eğildiğinde belinde gördüm. Gömleğinin altında kalıyordu; gizlenmiş silah oluyor o zaman, değil mi? Tipi de zaten o silahı kullanmayı bilenlere uygun."

"Belinde silahla nerede gördün adamı peki?"

"Balkonunda. Arka bahçe."

Masadakiler bu ayrıntıyı sindirirken bir sessizlik oldu.

"Adamı *dikizliyormuşsun*, anne" dedi Jane.

"Hiç de bile. Evlerinden gelen çekiç seslerini duyduğumda Jonas'ın arka bahçesindeydim. Ne oluyor, diye çitin üzerinden şöyle bir baktım sadece."

"İnsan kendi bahçesinde mahremiyet bekler" dedi Alice. Doğru söylüyordu elbette ama kimse bu ifadeyi avukat Alice'ten duymak istemiyordu.

"Jonas'ın arka bahçesinde ne işin vardı?" dedi Jane.

"Kırk senedir bu sokakta oturuyorum ve mahalleye göz kulak olmaya çalışıyorum. Birtakım şeyleri kimse fark etmezse kötü şeylerin olmasını engelleyemezsin."

"Haklı" dedi Frost.

Angela kızına baktı. "Gizli silah taşıma ruhsatı var mıymış, baktın mı?"

"Vaktim olmadı, anne."

"Şüphe çekici bunlar çünkü."

Hukuki bakış açısını paylaşmadan duramayan Alice, "Çok şükür şüpheli *görünmek* suç değil" dedi.

"Gelin, bakın, evi göstereyim size" dedi Angela. Peçetesini masaya attı ve kalktı. "O zaman ne demek istediğimi anlarsınız belki."

Frost kalkıp görev bilinciyle Angela'nın peşine düştü. Bir saniye ardından Alice de kalktı. Ve derken göç başladı. Maura kadehini bıraktı ve sırf nezaket uğruna peşlerinden gitti.

Salona doluşup sokağın karşısına baktılar. Karşılarındaki, bir zamanlar bir erkeğin maaşıyla aile geçindirebildiği, mütevazı bir bölgeye kurulu mütevazı evlerden ibaret, tam bir orta sınıf mahallesiydi. Jane burada büyümüştü; Maura arkadaşının bu sokakta bisiklet sürüşünü, erkek kardeşleriyle garaj yolunda basketbol oynayışını hayal etti. Jane'e baktı ve küçük bir kızken illa aynı olması gereken kavgacı çatık kaşları ve gergin çeneyi gördü. Aynı inatçı çene Angela'da da vardı. Rizzoli ailesinde kararlılığın kadınlardan geldiği açıktı.

Jane, Maura'ya eğilerek fısıldadı. "Özrümü sonra dileyeceğim."

"Ne için?"

"Angela Rizzoli Dedektiflik Bürosu'na alınma meselesi için."

"Ben de sana bir şey diyecektim. Dün gece provada Mike Antrim'i gördüm. Feci endişeli adam. Ailece endişe içindeler."

"Tahmin ederim."

"Mezarlıktaki adam hakkında bir şey bulup bulmadığınızı sordu."

Jane iç çekti. "Keşke bildirecek bir şeyim olsaydı ama yok."

"Kullan-at telefon? Ondan yeni arama yapılmış mı?"

"Yok. Kapalı o telefon."

"Peki, ne gördüğünüzü söyleyin" dedi Angela. Dikkati karşıdaki evdeydi. Frost'a bir dürbün uzattı.

"Ne görmem gerekiyor?" dedi Frost.

"Seni rahatsız eden bir şey var mı, söyle."

Frost dürbünle baktı. "Hiçbir şey göremiyorum. Bütün jaluziler kapalı."

"Onu diyorum" dedi Angela. "Çünkü bir şey gizliyorlar."

"Hakları" dedi Alice, otoritenin sinir bozucu tonlamasıyla. "Kimse kendini dışa açmak zorunda değildir. Gerçi şuradaki Mr. Amerika öyle yapmaktan gayet memnun görünüyor."

"Ha, Jonas o" dedi Angelina. "Aldırmayın."

Ama Green'lerin komşusu gümüş saçlı, halter çalışan adama aldırmamak güçtü. Salon penceresinin önünde, tüm mahalleye karşı üstü çıplak, ağırlık kaldırıp indiriyordu.

"Aldırılmamayı istemiyor o adam" dedi Jane.

"Yaşına göre gayet iyi durumda" dedi Alice.

"Altmış iki" dedi Angela. "Emekli deniz komandosu."

"Ve e... Belli."

"Bırakın Jonas'ı! Green'lere bakmanızı istedim ben!"

Bakacak bir şey yoktu ama. Maura'nın tek gördüğü, kapalı jaluziler ve garaj kapısıydı. Garaj yolundaki çatlaklarda yaban otları büyümüştü ve birilerinin oturduğunu bilmese evi boş zannedebilirdi.

"İşte, bakın, gene" dedi Angela. Beyaz bir panelvan, düşük hızda gelip geçti. "Bu hafta bu panelvanı ikinci görüşüm. Gözden kaçırmamam gereken bir şey daha."

"Mahalleden geçen araçları mı gözetliyorsun bir de artık?" dedi Jane.

"Sokakta oturan kimseye ait değil, biliyorum." Panelvan yavaşça uzaklaşıp sokaktan çıkarken Angela başını çevirerek takip etti. Maura, Angela'nın günde kaç saat bu pencerenin önünde durup bu manzarayı izlediğini merak etti. Kırk senenin sonunda mahalledeki her arabayı, her ağacı, her çalıyı tanıyor olmalıydı. Çocukları büyüdükten ve kocası çekip gittikten sonra dünyasının ufalıp sıkıştığı yer bu muydu?

Birkaç ev ileride uzun şortlu, sıska bir adamın çim biçmeye başlamasıyla makinesi homurdandı. Jonas'ın aksine dizlerine dek

çıkan çorapları ve sandaletleriyle bu adam, dış görünüşüne önem vermiyor gibiydi.

"Larry Leopold o. Bahçesine iyi bakar" dedi Angela. "O ve eşi Lorelei, herkesin isteyeceği türden komşulardır. Evleriyle gurur duyan, dost canlısı insanlar. Ama Green'ler farklı. Benimle konuşmuyorlar bile."

Maura, Green'lerin evindeki pencerelerden birinde bir kıpırtı gördü. Evin içinden biri dosdoğru onlara bakıyordu. Evet, bir tuhaflık var gibiydi.

Bir cep telefonu çaldı.

"Benimki bu" dedi Frost ve telefonunu bıraktığı yemek odasına gitti.

"Durumu görüyorsunuz artık" dedi Angela.

"Evet, fazla boş vaktin var" dedi Jane. "Vince bir an önce dönmeli."

"O dediklerime kulak verirdi en azından."

"Ben de veriyorum, anne. Ama tek şüpheli hareketleri senden uzak durmaktan ibaret olan insanlarla polisin ilgilenmesi için sebep bulamıyorum. Bu garibanları rahat bırakıp yemek odasına dönsek ve tatlıya geçsek ya."

"Maalesef tatlıya kalamayacağız, Mrs. R" dedi Frost salona geri gelerek. "Jane ve benim gitmemiz gerekiyor."

"Nereye gidiyoruz?" dedi Jane.

"Jamaika Göleti'ne. Sofia Suarez'in dizüstü bilgisayarını bulmuşlar."

19

Jane

Arabalarını Perkins Sokağı'nda, bir polis devriye aracının arkasına park ettiler ve kıyıdaki alçak beton yoldan Devriye Memuru Libby'nin beklediği yere ilerlediler. Jamaika Göleti, Boston'ın en büyük tatlı su gölüydü ve etrafını dolaşan yaklaşık iki buçuk kilometrelik yol, koşucuların gözdesiydi. Hava kararıyordu ve yolda tek koşucu vardı; işine öyle odaklanmıştı ki yanlarından geçerken dönüp bakmadı bile.

"Dokuz on yaşlarında iki oğlan görmüş" dedi Memur Libby. "Taş kaydırıyorlarmış ve biri, suda parıldayan bir şey görmüş. Dizlerine kadar suya girip çıkarmış."

"Ne mesafedeymiş?"

"Göletin merkezinde derinlik on altı metreyi buluyor ama kıyıdan itibaren epey bir mesafede sığ. Buradan üç beş metre uzaktaydı herhalde."

"Buradan fırlatılsa gidebileceği bir mesafe."

"Öyle."

"Çocuklar fırlatılırken görmüşler mi? Etrafta biri çekmiş mi dikkatlerini?"

"Hayır ama ne zamandır suda olduğunu da bilmiyoruz zaten. Günler önce atılmış olabilir. Çocuklar annelerine vermişler, o da Jamaica Plain karakoluna getirmiş. Bizim bilgi işlemci arkadaş, seri numarasının sizin aradığınıza uyduğunu fark etti. Sabit sürücüsünün çıkarıldığını söyledi. Hırsızlık için tuhaf, değil mi? Kim bir dizüstü çalıp yok etme zahmetine girer ki?"

"Parmak izi?"

Libby kafa salladı. "Su halletmiş o işi."

Jane dönüp Perkins Sokağı'ndan geçen araçlara baktı. "Geçerken dur ve atıver. Sabit sürücünün olmaması fena."

"Kim söktüyse veri kaybına bakmamış. Dizüstü bilgisayar çekiçle girişilmiş gibi duruyordu."

Jane, dalgacıkları günün son ışıklarıyla parıldayan gölete döndü. "Bu kadar zahmet niye? Ne vardı acaba içinde?"

"Bulamayacağız artık" dedi Frost. "Veriler gitmiştir."

Jane çamurda uzanan, bu gölette taş sektirmek için bu noktayı tesadüfen seçmiş çocuklara ait ayak izlerine baktı. Şimdiye kadar hırsızın dizüstü bilgisayarı el altından satmaya kalkışacağını düşünmüştü. Ama aygıt buraya atılmıştı ve artık kimsenin işine yaramazdı. *Ne vardı bilgisayarında, Sofia? Öldürülmeni gerektirecek ne biliyordun?*

Oğlanların ayak izleri, akşam alacasında gözden yitiyordu. Koşucu, adımları arkalarında kalan yolu döverek, soluk soluğa bir kez daha geldi, geçti.

"Bilgisayarı bulan oğlanlarla konuşmak isterseniz telefonları bende" dedi Memur Libby. "Ama işinize yarayacak bir şey söyleyebileceklerini zannetmem."

Jane kafa salladı. "Ben de ufak bir çocuğun bizim için davayı çözeceğini sanmıyorum."

"Bir dedektifle konuşmaya bayılacaklardır gerçi. Oğlanlar nasıldır, bilirsiniz."

Oğlanlar.

Jane doğru dürüst görünmeyen ayak izlerine bakarken aklına bir oğlanın darmadağın odasında duran bir çift mavi Nike geldi birden. Bazı cevaplara ulaşabilecek bir oğlan.

Frost'a döndü. "O sabit diskteki veriler var ya?"

"E?"

"Belki geri getirmenin bir yolu vardır."

Denizkızı Ariel, etrafında her zamanki kabuklu hayranlarıyla gene deniz kabuğundan yatağında uzanıyordu ama denizler

altındaki harikalar dünyası şimdi Jamal Bird'ün odasındaydı. Jane eğilmiş, bakışlarına neredeyse o pörtlek gözlerin ardında bir beyin olduğuna inanacağı kadar dikkatle karşılık veren Japon balığı Henry'yi izliyordu.

"Balık mutlu görünüyor" dedi Frost, Jamal'a. "İyi bakıyorsun herhalde."

"Doğru şeyleri yapabilmek için epey araştırmam gerekti" dedi Jamal. "Japon balıklarının yüzleri tanıyabildiklerini biliyor muydunuz? Birtakım numaraları öğrenebildiklerini?"

"Kırk yaşına kadar yaşayabildiklerini biliyor muydun peki sen?" dedi Jane. "Ben daha geçen gün öğrendim." *Her haltı bilen malum adli tıp doktorundan.*

Jamal etkilenmemişti, omuz silkti. "Evet, biliyordum."

Anlaşılan herkes Japon balıklarının ne kadar yaşadıklarını biliyordu. Jane hariç herkes. "Astımım yüzünden köpek edinemiyorum" dedi Jamal. "Ama balık da fena değil. İyi baktığım sürece uzun da yaşayacak hem."

"Buraya balıklardan bahsetmeye gelmediniz herhalde" dedi Jamal'ın annesi. Mrs. Bird, yüzünde kuşkucu bir katılıkla eşikte dikilmiş, izliyordu. Eve girdikleri anda cep telefonunu çıkarmıştı ve telefon şimdi elinde, oğluna yönelik herhangi bir tehdide karşı kayda girmek üzere bekliyordu.

"Jamal'dan yardım istemeye geldik" dedi Jane.

"Yine mi?"

"Sofia'nın dizüstü bilgisayarı dün Jamaika Göleti'nde bulundu. Sabit diski kayıp ve içinde ne veri vardıysa muhtemelen yok edilmiş."

Mrs. Bird'ün kaşı kalktı. "Oğlumla ilgisi olduğunu düşünmüyorsunuz herhalde?"

"Hayır, öyle değil."

"E, nasıl yardım edecekmiş size?"

"Anne" dedi Jamal.

"Oğlum, dikkatli davranmalısın. Kendine bir sor bakalım, polis niye gelip on beş yaşındaki bir oğlandan yardım istiyor?"

"Bilmedikleri şeyleri biliyorum belki?"

"Polis bunlar."

"Ama muhtemelen bilgisayardan anlamıyorlar."

"Haklı" diye itiraf etti Jane. "Anlamıyoruz."

Jamal sandalyesinde Jane'e döndü. "Ne istediğinizi söyleyin."

On beş yaşındaydı belki ama Jane o an, gözlerine baktığında karşısında kendine güvenen bir genç gördü. "Sofia'nın dizüstü bilgisayarı çevrimiçi araştırma yapmak için aldığını söylemiştin" dedi.

"Bana dediği oydu."

"Ne tür bir araştırma, biliyor musun?"

"Hayır. Benden sadece bilgisayarı kurmamı istedi. Birkaç yazılım yükledim, yeni bir Gmail hesabı açtım." Güldü. "Hâlâ e-postaları için AOL kullanıyordu."

"Yani Sofia'yı Gmail'e sen kaydettin."

"Evet."

"Hesap bilgileri var mı sende?"

Jamal bir an Frost'a, sorunun dile getirilmemiş bir sebebi olup olmadığını kestirmeye çalışır gibi baktı. Başını belaya sokabilecek bir soruydu bu. "Hesabını *hacklemedim*, onu soruyorsanız."

"Öyle bir şey demiyoruz" dedi Jane. "Ama bizim için şimdi yapmanı umuyoruz."

"Hesabını *hacklememi* mi?"

"Ayrıntıları hatırlayacak birine benziyorsun. Kullanıcı adları ve şifreleri mesela."

"Belki öyleyimdir. Yani?"

"E-postalarını okuyabilir, kimlerle yazıştığını bulabilirsek katilini yakalayabiliriz."

Jamal düşündü, polise güvenmenin, yardım etmenin risklerini tarttı. Sonunda bir nefes alıp klavyesine döndü. "Şifresi Henry, artı kendi adresi. Yeterince güvenli değil demiştim ama başka türlü hatırlayamayacağını söylemişti."

"Şifresi balığının adı mıymış?"

"Neden olmasın?" Öyle hızla yazdı ki parmakları bir anda bulanıklaştı. "İşte. Girdik."

Bu kadar demek. Sorunlarının on beş yaşında bir oğlanın elinde çabucak çözülmesine şaşan Jane ile Frost bakıştılar.

"İşte posta kutusu" dedi Jamal. "Pek bir şey yok çünkü hesabı sadece birkaç hafta önce açmıştık."

Ama o haftalar, ölümünden önceki en önemli haftalardı.

Jamal, Jane ile Frost'un ekranı görebilmeleri için kalktı. Jane fareyi aldı ve mesajlara tıklamaya girişti.

Ölümüne giden üç haftalık sürede Sofia Suarez'e çalışma programıyla ilgili Pilgrim Hastanesi'nden birkaç e-posta, randevu onayını bildiren kuaföründen bir mesaj, yeni aşk kitaplarına dair Amazon'dan iki uyarı, bir hemşirelik dergisi abone yenileme bildirimi ve *spam* oldukları açık diğer mesajlar gelmişti. Bir sürü *spam*. Sıra dışı görünen, tehdit edici herhangi bir mesaj yoktu.

Jane bir Hotmail adresinden yollanmış bir e-postaya tıkladı.

Mektubunuz eski adresimden bana yönlendirildi. Daha fazlasını öğrenmek istiyorum. Arayın beni.

Jane yazan telefon numarasına baktı. Daha önce görmüştü bu numarayı. "Frost" dedi.

"Telefon kayıtlarındaki numara bu" dedi Frost. "Aradığı kullan-at telefonun numarası."

Jane, Jamal'a baktı. "Sofia bu e-postaya dair bir şey söyledi mi sana?"

Oğlan kafa salladı. "Ben sadece bilgisayar işini hallettim. Arama falan bilmiyorum. Numarayı arayıp kimmiş bulsanıza işte."

"Denedik. Açılmadı."

"E, e-posta adresi var. Bir saniye, başlığına bakayım." Birkaç tuşa bastı, fareyle bir iki yere tıkladı.

Frost ekranda belirene baktı. "IP adresi."

Jamal başıyla onayladı. "Belki bundan gönderenin yerini bulabiliriz." Yeni bir web sitesine girdi, IP adresini veri arama kutusuna yapıştırdı ve iç çekti. "Maalesef. Virginia'daki Hotmail'e gidiyor. E-posta yollasanız bu şahsa?"

"Cevap vermezse?" dedi Frost.

Jane bilgisayara bakarak düşündü. "Ondan bir mektup aldığını, mektubun eski adresinden yönlendirildiğini yazmış. Yani onu bulmaya çalışan Sofia'ymış. Muhtemelen çevrimiçi aramıştır bu şahsı."

"O zaman arama geçmişine bakalım" dedi Jamal.

"Dizüstü bilgisayarı yok ama."

"Ona gerek yok. Gmail hesabındasınız zaten." Fareye uzandı, durdu ve Jane'e baktı. "Bunu yapabilmem *hacker* falan olduğum anlamına gelmiyor, tamam mı? Sadece birkaç numara biliyorum. Hesabına ilk defa girdiğime de yemin ederim."

"Tamam, inandık sana" dedi Jane.

"Haberiniz olsun" dedi annesi, "hepsini telefonuma kaydediyorum. Bunları yapmasını istediğiniz açıkça anlaşılsın diye. Sonra demediği şeyleri demiş gibi göstermeyin diye."

"Aklımızın ucundan bile geçmez öyle şeyler" dedi Frost.

Jamal tekrar aldı fareyi. "Zaten içeride olduğumuzdan, tek yapmamız gereken, Google hesabına gitmek." Tık. "İşlemler ve Geçmiş." Tık. "İşlemlerimi aç." Tık. "İşte, tarih sırasına göre aramalar." Döndü ve iki dedektife gülümsedi. "Rica ederim."

Jane ekrana bakakalmıştı. "Hay... Boston Emniyeti seni işe almalı."

Mrs. Bird eşikten seslendi: "Bunu da kaydettim!"

Jamal ekranda inerek Sofia'nın hayatının son haftalarında girdiği siteleri ortaya çıkarırken Jane ile Frost tepesine iyice yanaştı. Weather.com. USA Today. Çevrimiçi bir hemşirelik dergisi. Genetik ve kan gruplarıyla ilgili bir makale.

"Dur" dedi Jane parmağıyla ekranı işaret ederek. "Şurada. Nisanın onu. James Creighton adlı biri için Google araması yapmış. Ne bu?"

"Bana pek sıradan bir isim gibi geldi" dedi Jamal. "Fazla sonuç çıkacaktır."

"Bak bakalım ne çıkacak."

Jamal arama işaretine tıkladı ve sırıttı. "On yedi milyon sonuç. Bu isimde meşhur bir hokey oyuncusu varmış. Bir psikolog. Bir aktör... Artı Facebook'ta bu ada sahip bin kişi daha... Hangisini istersiniz?"

"Sofia'nın aradığını."

"Kaç sene ayırabilirsiniz?"

"Arama kayıtlarında inmeye devam et sen. Başka hangi web sitelerine girmiş?"

Jamal'ın eli tekrar fareye gitti, Nisan başlarına doğru indi, *Portland Press* ve *Bangor Daily News*'un bağlantılarını geçti.

"Ve yine Maine'e döndük" dedi Jane.

"Orada oturmuş ya" dedi Frost.

"Ama on beş sene önce. Neden birden gazeteleri aramaya başlamış?" Jane *Bangor Daily* bağlantısını işaret etti. "Şuna tıkla. Nereye gittiğini görelim."

Jamal bağlantıya tıkladı ve ekranı eski bir gazete haberi kapladı: COLBY COLLEGE ÖĞRETMENİ CİNAYETİNDE ESKİ KOCA ARANIYOR.

"Bu ne şimdi?" dedi Frost. "Haber on dokuz senelik. Diğer şeylerle ne bağlantısı olabilir?"

"Şöyle" diyerek ekranı işaret etti Jane. Haberin ortalarındaki bir cümleyi gösteriyordu.

...kurbanın eski kocası James T. Creighton için tutuklama emri çıkarıldı.

"Aradığı adam buydu" dedi Frost. "Belki de buldu hatta."

Jane, Frost'a baktı. "Ya da adam onu buldu."

20

Fırtına geceye de uzanmıştı ve kuzeye doğru giderlerken yağmur, arabayı kamçılıyordu. Hava bozup yollar kayganlaştığında direksiyonda en güvendiği kişi kendisi olduğundan, arabayı kullanmakta ısrar etmişti. Geçmişteki soruşturmalarda Frost'la yolları bu taraflara düşmüş, ipuçlarının peşinde Kittery Köprüsü'nü aşıp Maine'e gitmişlerdi. O kadar uzun süredir birlikte çalışıyorlardı ki uzun sessizliklerden rahatsızlık duymayan yıllanmış evli çiftler gibiydiler; silecekler çalışıp durur, rüzgâr arabayı zorlarken son bir saattir neredeyse tek kelime etmemişlerdi.

Eyalet sınırını geçmelerinden neredeyse yüz kilometre sonra nihayet Frost konuştu: "Geçen cumartesi için özür dilerim."

"Ne?"

"Annendeki yemek... Alice tuhaf bir diyet yapıyor. Annenin fazla yememesine kızabileceğinden endişelenmiştim."

"Neymiş peki tuhaf diyet?"

"Bir sağlık gurusunun kitabından; haftadan haftaya değişiyor. Bir hafta mesela protein yükleniyor. Ertesi hafta sadece salata yiyor. Bu hafta, salata haftası. Annenin fark etmeyeceğini umuyordum."

"İnan bana, herkesin ağzına giren her lokmayı fark eder annem. Zihinsel hesap makinesi var; kalorisine kadar bilir." Yan gözle ortağına baktı Jane. "Nasıl gidiyor bu arada? Sen ve Alice?"

Frost omuz silkti. "İyi günlerimiz de var, kötü günlerimiz de. Çoğunlukla iyi."

"Hiç lafını ediyor mu... Şeyin yani."

"Geçtik onu artık. Her ilişkide bazı şeyleri aşmayı öğrenmek gerekir. Önemli olan bana dönmesi." Ön camda inen yağmura

baktı. "Bekârlık yaramıyordu bana. Kendi başıma kalmayı sevmediğimden o saçma randevu sitelerine girdim hep. Hatırlarsın."

Evet, Jane hatırlıyordu çünkü her reddedilişini, her feci buluşmasını anlatmıştı Frost. Hepsini dinlemişti ve Alice'i pek sevmese de Frost'un çok sevdiği ve onsuz fena dağıldığı açıktı.

"Neyse. Annenle konuştuğunda aşçılığıyla hiçbir ilgisinin olmadığını söyle. Alice'in diyeti öyle gerektirdi sadece."

Jane, "Söylerim" dedi ama komada değilseniz Angela'nın sevgiyle hazırladığı yemekleri yemeyi reddetmenin bahanesi yoktu.

"Fırtına duruluyor galiba" dedi Frost.

Yağmur hızını kesmişti ama Jane göğe baktığında kuzeydeki kara bulutları gördü. Gittikleri yönde. "Geri gelecek."

İki saat sonra bir toprak yola saptılar. Fırtına ardında dallardan oluşan bir engel parkuru bırakmıştı ve Jane arabayı Colby College doçenti Eloise Creighton'ın eski evine doğru sürerken epey slalom yapmak zorunda kaldı. Evin önünde Maine Eyaleti resmi plakası taşıyan bir araç duruyordu; yanına yanaştıklarında kapısı açıldı ve içinden dev gibi bir adam çıktı. Kırklarındaydı, havaya uygun bir yağmurluk giymişti ama kafasını örtmemişti. İki numara saçıyla yağmur altında, arabadan inmelerini sabırla bekledi.

"Dedektif Rizzoli? Ben, Joe Thibodeau."

Jane, "Bu da ortağım, Dedektif Frost" dedi ve eve döndü. Kocaman pencereli, bol ağaçlı ortama çok uygun, geniş çıkıntılı çatısıyla pek hoş bir kütük evdi bu. "Vay. Güzel ev."

"Evet. Geçmişi haricinde rüya gibi bir evdir." Gözlerini kısarak göğe baktı. "Yağmur hızlanmadan girelim içeri."

Merdiveni çıkarlarken Jane, "Burada oturan mı var demiştin?" diye sordu.

"Noah ve Annie Lutz. Annie geleceğimizi biliyor. Ziyaret sebebimizden hoşnut değil. Yaşananların hatırlatılması hoş olmasa gerek."

Kapı, daha çalamadan açıldı, kucağında taşıdığı sarışın bir ufaklıkla genç bir kadın karşılarındaydı.

"Selam, Annie" dedi Thibodeau. "Etrafa bakınmamıza izin verdiğin için teşekkürler."

"Bunun beni biraz ürküttüğünü itiraf etmeliyim. Bu konunun tekrar açılmasının." Jane ve Frost'a baktı. "Boston polisindensiniz demek."

"Evet, hanımefendi" dedi Jane.

"Umarım bu ziyaret nihayet onu yakalayacağınız anlamına geliyordur. Çünkü hâlâ serbest dolaştığını düşünmek hiç hoşuma gitmiyor. Burada olanları bilseydim kocamın kira sözleşmesini imzalamasına izin vermezdim açıkçası."

Eve girdiler ve Jane başını kaldırdığında altı metre yüksekteki açık kirişleri gördü. Yerden tavana pencereler, ormanın çevrelediği bir arka bahçeye bakıyordu. Evin kendisi ferahtı ama çevreleyen ağaçlar ve tepede toplanan kara bulutlar manzarayı klostrofobik yapıyordu.

"Ne zamandır burada oturuyorsunuz, Mrs. Lutz?" dedi Jane.

"Sekiz ay oldu. Kocam Colby College'da öğretmendir. Kimya bölümünde. Buraya Los Angeles'tan geldik ve bu evi gördüğümüzde kirasının bu kadar makul olmasına inanamadık. Derken bebek bakıcımız anlattı." Annie kıpırdanıp duran ufaklığı yere bıraktı, oğlan koşarak yerde yatan koala bebeğini aldı. "Burada bir cinayet işlendiğini duyunca şaşakaldım."

"Taşındığınızda bilmiyor muydunuz?" dedi Frost.

"Hayır. Emlakçı kocama söylemiş olmalıydı, değil mi? Noah pek aldırmıyor ama bütün gün çocukla evde yalnız kalan kendisi değil tabii. Tamam, çok uzun zaman önceymiş ama gene de..." Aniden soğuk bir rüzgâr esmiş gibi sarıldı kendine kadın. "Böyle geçmişler mekânları asla terk etmez."

"Dedektiflere evi gezdireceğim, Annie" dedi Thibodeau. "Yatak odalarını da göstermemde sakınca yok, değil mi?"

"Yok, buyurun." Yerde, pelüş hayvancıklarıyla neşe içinde oynayan oğluna baktı. "Nolan'la kalacağım ben. İstediğiniz yere bakabilirsiniz."

"Teşekkürler hanımefendi" dedi Frost ama Annie çoktan oğlunun yanına oturmuştu ve onlara bakmıyordu. Evine gelme sebeplerinin daha fazla hatırlatılmasını istemiyordu belki.

Thibodeau önde, ikinci kata çıktılar. Jane sahanlıktan aşağı, kocaman odada oğluyla oynayan Annie'ye baktı. Bu yüksek noktadan, büyük pencerelerin ardında uzanan ağaçların tepeleri ve arkadaki sisli dağlar görülebiliyordu. Hava daha da kararmıştı; bulutlar siyah bir perde gibi yaklaşıyordu. Uzaklarda gök gümbürdüyordu.

"Kurbanın yatak odası şurada" dedi Thibodeau.

Sahanlıkta Thibodeau'nun peşinden giderek, saran ormanın ve sıklaşan fırtına bulutlarının meşum bir kasvete büründürdüğü yatak odasına girdiler. Thibodeau içeri girmeleriyle kapıyı kapadı ve Jane nedenini anladı. Ziyaretleri zaten Annie'nin huzurunu kaçırmıştı; Thibodeau'nun anlatacakları iyice sinirini bozardı.

"On dokuz sene önce bu vakaya Dedektif Dan Tremblay baktı" dedi Thibodeau. "Akıllı ve çok titiz bir adamdı. Maalesef geçen sene akciğer kanserinden öldü. İlgili belgelerin fotokopilerini hazırladım, aracımdalar ama vakaya dair bilinmesi gereken her şeyi özetleyebilirim. O zamanlar devriye memuruydum ve olay yerine ilk gelendim. Berbat ayrıntıların tamamını hatırlıyorum." Bu eve geldiği ilk güne bakarmış gibi dalgın bakışlarla odada göz gezdirdi; gerçi o zamandan bu yana odanın çok değiştiği kesindi. Lutz ailesi modern İskandinav tarzı bir dekorasyon yapmıştı; odada şimdi sade, meşe bir yatak ve keskin geometrik şekilli bir halı vardı. Sarı ahşap komodinin üzerinde gülümseyen Lutz ailesinin bir fotoğrafı duruyordu: Annie, kocası Noah ve pembe yanaklı oğulları. Noah Lutz, kısa sakalları ve gözlüğüyle tam bir üniversite kimya öğretmeni, perili evlere muhtemelen hiç inanmayan bir bilim insanı gibi görünüyordu. Bu odada durduğunda, yaşananları bildiği için azıcık ürpermiş miydi acaba? Yatak odasının pencerelerinden uzanıp giden ormana bakıp evlerine başka neyin yaklaşıyor olabileceğini düşünmüş müydü hiç? Jane hayaletlere inanmazdı ama o bile bu evin üzerinde dolanan karanlığı, asla tamamen kesilmeyecek yankıları hissetmişti.

Ya da hissettiği sadece yaklaşan fırtınaydı.

"Bir salı sabahıydı" dedi Thibodeau. "Kurban önceki gün girmesi gereken iki derse girmemişti ve telefonunu açmıyordu. Eve gelip kontrol etmem emredilmişti."

"Ne öğretiyordu Colby'de?" diye sordu Frost.

"İngiliz edebiyatı. Doçentti; otuz altı yaşındaydı ve yeni boşanmıştı. Bir senedir bu evde oturuyordu. Kontrole geldiğim o gün, sadece hastalandığını, gelemeyeceğini okula haber vermeyi unuttuğunu düşünmüştüm. Buralarda aklınıza gelen ilk şey, cinayet değildir. Emin bir bölgedir burası. Aileler, üniversite, çocuklar. Boston'da tahminen gördüğünüz suçlar yoktur burada. Öyle bir şeyi..." İç geçirdi. "Neyse. Bulacağım şeye hiç hazırlıklı değildim.

"On bir gibi geldim. Ekim ortası, güzel bir gündü; güz yapraklarının en harika zamanıydı. Başta bir terslik görmedim. Kapı kilitliydi. Zile bastım, kimse açmadı. Arabası garajdaydı, evde olması gerektiğini düşündüm. Bir terslik olduğunu anladığınızda içinize bir his düşer ya, ondan hissetmeye başladım. Belki sahiden hasta, belki merdivenden düşmüştür, dedim. Ya da belki bacada bir sorun oldu ve karbon monoksit zehirlenmesi... Şu koca pencerelerin ormana baktığı arka bahçeye dolandım ve veranda kapısının açık olduğunu gördüm. Zorlanmış görünmüyordu. Ya kilitlemeyi unutmuştu ya da biri anahtarla açmıştı."

"Başka kimde vardı anahtarı?"

"Eski kocasında olduğunu biliyoruz ama buralarda oturanlar her gece kapı kilitlemez. Öyle bir yerdir burası. Ayrıca arka verandadaki bir taşın altına hep yedek anahtar bırakırdı. Orada bulduk, hâlâ taşın altındaydı."

"Başka kim biliyormuş o anahtarı?"

"Bilen çoktu. Bebek bakıcısı. Temizlikçi. Mutfağını yenileyen işçi ekibi."

"Başka bir deyişle kasabanın yarısı."

"Aşağı yukarı." Thibodeau pencereye gitti ve kararan göğe baktı. "O gün tertemiz, serin bir gündü. Haftalardır yağmur yağmamıştı, eve gidişi izlenebilecek çamurlu izler yoktu. Sadece açık kapıdan içeri rüzgârla savrulmuş kuru yapraklar... İçeri girdim, merdivene yöneldim. Sinekleri o zaman fark ettim. Ardından kokuyu ilk kez... Bildiğiniz kokudan işte. Unutulacak şey değil. Merdiveni çıktım, sahanlığa ulaştım ve onu orada buldum; yatak odasının hemen önünde yatıyordu. Yataktan kalkmış, hole çıkmış

ve içeri giren şahısla yüz yüze gelmiş gibiydi görüntü." Dönüp Jane ve Frost'a baktı. "Boğazında boğulma izleri, parmaklardan kaynaklandığı bariz morluklar vardı. Yapan her kimdiyse bir kadını elleriyle boğacak kadar güçlüydü. Koku ve sineklere bakılırsa cinayet işleneli birkaç gün olmuştu. Hiçbir şeye dokunmadım, hiçbir şeyi yerinden oynatmadım. Onu bulduğum gibi bıraktım ve tam telsizle durumu bildirecekken tavşanı fark ettim."

"Ne tavşanı?" dedi Jane.

"Pembe bir pelüş tavşan. Holde, yerdeydi. Birden içim bulanmaya başladı. Kimse bana evde bir de çocuk olacağını söylememişti. Holde ilerledim, diğer odaya baktım; çocuk odası olduğu açıktı. Pembe perdeler, yatakta prenses resimli yorgan... Her yana baktım. Odalara, kilere, evin etrafına ama bulamadım kızı. Ormanı tarayan arama ekipleri de bulamadı." Kafasını salladı Thibodeau. "Yoktu küçük kız."

21

Eloise Creighton'ın evinden arabayla yirmi dakika mesafedeki Waterville'de bir kafeye oturdular. Sağanak yağmur yüzünden halkın çoğu evlerindeydi ve dolu olan diğer tek masada, değil etraflarına, birbirlerine bile dikkat etmeyecek denli telefonlarına gömülmüş bir çift vardı. Dışarıda gök gümbürder, yağmur inerken içeride sadece alçak sesle konuşmaların ve kahve makinesinin sesleri duyuluyordu.

"Bunca sene sonra bile bu vakayı düşünmeyi bırakamadım" dedi Thibodeau. "Soruşturmanın başında değildim ama hayatımın o döneminde, kayıp küçük Lily yüzünden bana çok dokunmuştu. Kaybolduğunda sadece üç yaşındaydı ve o gece yaşamış olması gereken şeyleri düşünmeden edemiyordum. Annesinin başına geleni görmüş müydü? Katil tanıdığı, belki güvendiği biri miydi? Kendi kızım o sıralarda bir yaşındaydı ve kaçırılmasının neye benzeyeceğini düşünüp duruyordum. Hayatta olup olmadığını bile bilememenin... Dört sene önce Ağır Suçlar Birimi'ne geçtiğimde Dan Tremblay yeni emekliye ayrılmıştı; kapanmamış dosyalarını çıkarıp Eloise Creighton cinayetine bir daha baktım. Size verdiğim dosyada tuttuğu notlar ve yaptığı sorgulamalar var. Otopsi raporunu da e-postayla yollayacağım. Dosyanın üzerinden defalarca geçtim ve Tremblay'in vardığı sonuca vardım. Katil, eski kocaydı. Ondan başkası olamazdı."

Jane sorgu kayıtlarını karıştırıyordu. "Başka makul şüpheli yok muydu?"

"Tremblay kurbanla herhangi bir teması bulunmuş herkesi soruşturmuştu. Sonunda eski kocanın, James'in katil olduğuna

dair fikri değişmemişti. Boşanmaları bayağı olaylı, kavgalıydı. Aslında evlilikleri en baştan çöküşe mahkûmmuş zaten. Kadın akademisyen, adam müzisyen. Pek başarılı da değilmiş. Sonunda üç yaşındaki kızlarının velayetini paylaşmakta anlaşmışlar ama o zaman bile birbirleriyle pek konuşmuyorlarmış. Dolayısıyla neden Tremblay'in bir numaralı şüphelisi olduğunu anlıyorsunuzdur. Özellikle anneyi öldüren şahsın çocuğu götürmesi yüzünden."

"Başka hangi şüphelilere bakmış Tremblay?"

"Kurban Colby'de dört sömestrden beri ders veriyordu; dolayısıyla öğrencileri de şüpheliler listesindeydi. Belki kötü not alan bir öğrenci söz konusuydu. Belki bir öğrenci ona saplantı geliştirmişti. Güzel bir kadındı ve bilindiği kadarıyla hayatında o sıralar bir erkek yoktu. Cinayetten bir hafta önce evinde son sınıf öğrencilerine şaraplı-peynirli kokteyl partisi vermişti; haliyle öğrencileri nerede oturduğunu ve evin içini biliyorlardı." Durakladı. "Aynı gece ufak kızı da görmüşlerdi."

"Adı Lily miydi demiştin?" dedi Frost.

"Evet."

"Hedefin anne olmaması ihtimalini düşündünüz mü hiç? Esas hedefin çocuk olabileceğini?"

Thibodeau başıyla onayladı. "Evet, çok şeker bir şeydi o kız. Annesi gibi uzun, sarı saçlıydı. Tremblay birinin kızı kasabada görüp kendine istemiş olabileceği ihtimalini de düşünmüştü. Annenin ölümünün kazara, yolunda gitmeyen bir çocuk kaçırma olayının sonucu olabileceğini."

"Annesi üniversitedeyken çocuğa kim bakıyormuş?" dedi Jane.

"Özel bir kreşe bırakıyormuş çocuğu. Buralı kadınlardan birinin kreşi; kontrollerde tamamen temiz çıktı. Kırk beşindeydi, ömrü Waterville'de geçmişti."

"Saflık nişanesiymiş gibi anlatıyorsun" dedi Jane. "Buralı olmayı."

"Bir bakıma öyle. Küçük bir kasabada büyüyünce sürekli mercek altındasındır. Kim olduğunu, ne olduğunu herkes bilir. Yani

hayır, kreş işleten hanım suçlu değildi. Tremblay kasaba dışından, bu bölgeden geçen bir yabancının çocuğu görüp kaçırmaya karar vermesi ve yoluna çıkan anneyi öldürmesi ihtimalini de göz önünde bulundurmuştu."

"Yabancı biri dikkat çekmez miydi buralarda?"

"Kasaba sakin şimdi ama bir de eylülde, Colby ve diğer üniversitede dersler başladığında görün. İki bin öğrenci, artı güz renklerini seyre gelen bir sürü turist. Öyle bir kalabalıkta ne cins bir çatlağın gelebileceğini önceden kestiremezsiniz. Yani evet, yabancı biri ihtimali var. Çocuğu almaya gelmiştir, çocuk çığlık falan atmıştır, annesi duymuş, engellemeye çalışmıştır. Mecburen öldürmüştür anneyi."

"Adli araştırmalardan işe yarar bir şey çıkmamış mıydı?" diye sordu Jane.

"Tonla parmak izi vardı ama işte, kadın öldürülmeden birkaç gün önce öğrencilerini ağırlamıştı. Ayrıca mutfağını haftalar önce yenileyen bir ekip de söz konusuydu: bir marangoz, bir tesisatçı ve bir elektrikçi. Artı, eski kocanın parmak izleri de her yandaydı."

"Yani dön dolaş, James Creighton'a geliyoruz."

"Anahtarı vardı hâlâ, yani eve girebilirdi. Sebebi de vardı. Ayrıca eski karısının öldürüldüğü gece nerede olduğuna dair hiçbir tanığı yoktu."

"O gece nerede olduğunu söylemişti?"

"Penobscot Koyu'nda. Uyduruk bir yelkenlisi vardı ve hafta sonu teknesinde kaldığını iddia etti. Tanığı yoktu tabii."

"Tabii."

"Bir de kan vardı."

Jane dikildi. "Ne kanı?"

"Üst kat sahanlığındaki döşemelerde, eser miktarda. Kurbanın bulunduğu yere sadece birkaç metre mesafede."

"Eski kocanın kanı mıydı?"

"A negatif; James Creighton'ın kanıyla eşleşmişti. Creighton kan izlerinin önceki yıldan, tıraş olurken yüzünü kestiği günden kalma olduğunu iddia etti."

"Taze bir yarası var mıydı?"

"Parmağında iyileşmeye yüz tutmuş bir kesik vardı; yelkenlideyken olduğunu öne sürdü. Teknesinde de kan bulduk, o yüzden işimize yaramadı. Kiraladığı ev ve uyduruk yelkenlisinde küçük kızı ararken kırk sekiz saat gözaltında tuttuk adamı. Saçı ve parmak izleri her yandaydı elbette ama Lily ortada yoktu. Kız babasına düzenli gelip gittiğinden o deliller de bir işe yaramadı." Thibodeau doğrudan Jane'e baktı. "Şimdi Creighton'ın sizin cinayet davanızla ne ilgisi olduğunu anlatın."

"Senin bize söyleyebileceğini umuyorduk" dedi Jane.

Thibodeau kafasını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Şu an nerede olduğunu bile bilmiyorum."

"Takip etmiyor muydunuz adamı?"

"On dokuz sene geçti. Tremblay cinayeti Creighton'ın işlediğini günün birinde kanıtlayabilmeyi umdu hep. Belki bir tanık ortaya çıkar ya da adam kendi itiraf ederdi. Ya da Tanrı korusun ufak kızın cesedi bulunabilirdi. Birkaç sene otuz beş kilometre ötedeki eyalet parkında bir iskelet bulununca onu bulduğumuzu sanmıştık."

"Çocuk iskeleti mi?" dedi Jane.

"Evet. Kemiklerin durumundan bir süredir, on veya daha fazla yıldır orada oldukları ve üç yaşlarında bir kıza ait oldukları anlaşıldı."

"Lily gibi."

"O kemikler bulunur bulunmaz James Creighton'ı sorguya aldım. Canına okudum. Çocuk cinayetinden içeri tıkmayı çok istiyordum ama kemiklerden alınan DNA örnekleri ne onunla ne de Eloise'le eşleşti."

"Kimin kemikleriymiş o zaman?"

"Hâlâ belirlenemedi. Ormanda bırakılmış küçük bir Jane Doe[8] işte..." Kafa salladı. "Enseledim demiştim oysa."

"Creighton'a ne oldu peki?"

8. Kökeninin 1300'lere dayandığı tahmin edilen, İngiliz hukuk sisteminde kimliği belirsiz yahut bilerek gizlenen kimseleri (canlı veya ölü) tanımlamakta kullanılan bir terim. ABD sisteminde genellikle kimliği belirsiz cesetler için kullanılır (Ceset erkekse John, kadınsa Jane Doe). (ç.n.)

"Lise müzik derslerine girmesini istemeyince işini kaybetti. Sonrasında oradan oraya gitti, çeşitli işlerde çalıştı. Augusta'daki Gas and Go'da mesela. Güney Portland tarafında bir lokantada..."

Sofia Suarez'in telefon kayıtlarındaki Maine bölgesi aramalarını açıklıyordu bu. İşten işe çalıştığı yerlere bakarak Creighton'ın izini bulmaya çalışmıştı. Benzin istasyonu. Buffalo Wings lokantası. Sofia adamla temas kurabilmiş miydi? Aradığı kullan-at telefon, Creighton'a mı aitti?

"Sana bir şey izletmek istiyoruz" dedi Frost, Thibodeau'ya cep telefonunu uzatarak. "Boston'daki bir mezarlığın güvenlik kamerası görüntüleri. İzlemenin en iyi yolu bu değil, daha sonra bilgisayarında izleyebilmen için e-postayla yollayacağım."

"Neye bakmam gerekiyor."

"Adamı tanımanı umuyoruz."

Thibodeau görüntüleri izledi, ardından kahve makinesi fışlarken bir daha izledi.

"James Creighton mı bu adam?" dedi Frost.

Thibodeau iç çekti. "Bilmiyorum."

"*Olabilir* mi?"

"Olabilir. Boyu ve saç rengi tamam. Ama oysa son gördüğümden beri çok değişmiş demektir. Kilo vermiş, hem de çok. Saçı da azalmış." Thibodeau telefonu Frost'a geri verdi. "Keşke daha emin olabilseydim ama görüntüler çok net değil."

"Creighton'ın şimdi nerede olduğunu biliyor musun peki?" diye sordu Jane.

"Hayır. Kapanmamış dosyayı ben aldıktan sonra gözden kayboldu. Herhalde gözümün üstünde olduğunu, içeri tıkmak için sebep beklediğimi bildiğindendir. Tamam, belki biraz *taciz ettim* adamı; benden uzak durmak için nedeni vardı yani. Kim bilir, belki hâlâ Maine'dedir. Ya da ülkenin herhangi bir yerinde."

"Ve yine öldürüyor."

"Belki. Ama Eloise Creighton cinayetiyle sizin Boston'daki vaka arasında bağlantı gördüğümden emin değilim."

"Bağlantı, Sofia Suarez."

"Sırf Google'da Creighton'ı aradı diye mi?"

"Onu *neden* aradı ve buldu mu? O yüzden mi öldü?"

Thibodeau kasvetle güldü. "Google eliyle ölüm. Yeni bir şey."

Üçünün de aklında soru, bir süre sustular. Salonun diğer ucundaki çift, dedektiflerin konuşmalarına ve birbirlerine ilgisiz, hâlâ telefonlarına bakıyordu. Kafenin kapısı aniden açıldı ve iki kadın fırtınadan kaçarak içeri daldı, üzerlerindeki damlaları silkeledi. Barista kadınları isimleriyle ve neşeyle selamladı. Sakinlerinin birbirlerini tanıdığı ufak bir kasabada cinayet, yabancıların işi gibi görünüyor olmalıydı.

Öyle olmadığı güne kadar.

"Ya diğer şüpheliler?" dedi Jane.

"Creighton'ın sınıfta bıraktığı bir öğrenci vardı. Bir de ona yakın oturan bir ayyaş. İkisinden de bir şey çıkmadı."

"Eloise Creighton'ın partisine katılan öğrencilerin listesi var mı elinde?"

"Verdiğim dosyada var. Öğrencilerden bazılarının cinayet gecesi için tanıkları vardı, bazılarının yoktu."

"Mutfak tadilatı yapan ekip?" dedi Frost.

"Üç kişi. Onların isimleri de var dosyada. Eve nasıl girileceğini biliyorlardı ve kapıda, mutfağın her yerinde parmak izleri vardı. Tadilat sırasında kızı da görmüş olmalıydılar; haliyle Tremblay onları da sorgulamıştı."

Jane tadilat ekibinin sorgulandığı sayfaları taradı. *Scott Constantine. Bruce Flagler. Byron Barber.* Büyüyüp duran olası şüpheliler listesine yeni isimler. "Bunlardan birinin sabıkası var mıydı?"

"Ufak şeyler. Alkollü araç kullanma, aile içi şiddet... Üçü de cinayet gecesi evlerinde olduklarını söyledi ve eşleri veya kız arkadaşları ifadelerini tasdikledi. İkisi eyaletten taşındı, neredeler, bilmiyorum. Byron Barber hâlâ kasabada, hâlâ mutfak tadilatı yapıyor."

Jane, Eloise ve Lily Creighton'ın kocaman bir meşenin altında gülümseyerek poz verdikleri bir fotoğrafa bakıyordu. Saman sarısı saçlı, beyaz tenliydiler; pembe kuşaklı, bir örnek yazlık giysileri vardı. Birlikte ne kadar mutlu olduklarını görmek, iç

acıtıcıydı. Jane kendi kızını, Regina'yı ve Şükran Günü'nde çektirdikleri fotoğrafı düşündü. Hoş baharlık elbiseler giymemişlerdi çünkü Regina henüz tulum giyen dört yaşlardandı ama Creighton'lar gibi bir ağacın altında, aynı mutlu gülümsemelerle poz vermişlerdi. Jane fotoğrafın arkasına baktı ve 15 Temmuz'da çekildiğini gördü.

Dört ay sonrasında Eloise Creighton ölecekti.

"Davanın neden aklımdan çıkmadığını görüyorsunuzdur" dedi Thibodeau. "O yüzler. O gülümsemeler. Kızım aklıma gelip durdu hep."

"Benim de" diye mırıldandı Jane.

Thibodeau saatine baktı. "Kusura bakmayın, bir toplantım var. Gerekenlerin çoğu dosyada var; başka ne bulursam e-postayla yollarım. Siz vakayı çözerseniz haber verin. Bu cinayetleri neyin bağladığını çok merak ediyorum." Kalktı. "Varsa öyle bir bağlantı."

22

"Eloise Creighton'ın otopsi raporundan okuduklarıma bakınca" dedi Maura, "bu iki cinayet arasında benzerlik görmekte zorlanıyorum. Bu da bana aynı katille uğraşmadığınızı düşündürüyor."

Jane, az evvel tamamladığı otopsinin kokusuna aldırmaz görünerek morg eviyesinde ellerini yıkayan Maura'yı seyrediyordu. Kapıya yakın duruyordu; koluyla burnunu örtmeye uğraşıyordu ama koku çoktan burun deliklerinden dalmış, akciğerlerine inmişti. Soyunup duşa girse bile bu kokunun izlerini silemezdi.

"Ne doğradın demin sen? Lağım gibi kokuyor."

"Seksen sekiz yaşında bir kadın. Yalnız yaşıyormuş. Bulunmadan önce epey sıcak bir evde sekiz gün yatmış." Maura musluğu kapayıp ellerini kurulamak için kâğıt havluya uzandı. "Çok acıklı ama nihayetinde doğal bir ölüm."

"Çıkabilir miyiz? Temiz hava almam lazım."

"Memnuniyetle." Maura kâğıt havluyu çöp kutusuna attı. "Çıkalım dışarı."

Gece bir fırtına daha çıkmıştı ve kentin üzerindeki kara bulutlar epey alçaktı. Hava iç karartıcı ve nemliydi; Jane havadaki yağmur tadını alabiliyordu. Binanın arka tarafında, betonun trafiğin gürültüsünü iyice artırdığı altgeçide bakan banka oturdular. Fazlasıyla kötü bir manzaraydı ve her yan egzoz kokusuyla doluydu ama en azından ölüm gibi kokmuyordu. Bugün ikisi de yeterince almıştı o kokudan.

"Aynı katil çıkmasını *istiyorum*" dedi Jane. "İşleri çok basitleştirir öylesi. Tek bulmam gereken, James Creighton olur."

"Maine polisi eski karısını öldürdüğünü şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlayamamış ama."

"Dedektif Thibodeau onun yaptığından emin. Creighton bir kadını öldürdüyse..."

"İkincisini de öldürmüştür diyemeyiz."

"Ama benzerlikler var. İkisi de haneye tecavüz. İki kurban da gafil avlanmış görünüyor."

"Aynı katilse MO'sunu[9] değiştirmiş. Sofia'ya çekiçle vurulmuştu. Etkin ve duygusuz bir öldürme şekli. Eloise Creighton üst kat sahanlığında boğulmuş. Fazla kişisel, fazla mahrem bir öldürme şekli. Kuvvet ve tensel temas gerektiriyor; katilin kurbanının debelenişini, vücudun son seğirmelerini hissedeceği kadar yakın temas."

"Kadını tanıyan biri, demeye getiriyorsun."

"Yabancı biri değildi denemez. Belki o sırada kullanacağı başka bir şey olmadığından ellerini kullanmak zorunda kalmıştır."

"James'in cinayet için sebebi varmış. Eski karısıyla çocuğun velayeti için mücadele ediyormuş."

"Katil oysa çocuk nerede? Neden onu da öldürsün?"

"Bazı eski eşlerin kafasını bilirsin. *Benim olmayacaksa kimsenin olamaz*. Lily'nin cesedini bulamadılar sadece. Ayrıca üst kat sahanlığında adamın kanı varmış."

Maura başıyla onayladı. "O ayrıntıyı raporda görmüştüm. A negatif."

"Adamın kan grubu. Parmağında da taze kesik varmış."

"Onu açıklamış ama. Artı, elini kestiğini söylediği teknesinde de kan bulunmuş."

"Nasıl da tesadüf."

"Zorluyorsun Jane. İki vakanın benzeşmediği yerleri düşün bir. Kurbanlardan biri otuzlarında, diğeri ellilerinde. Farklı şehirler, farklı eyaletler. Üstelik ilk cinayet on dokuz sene önce."

"On dokuz sene önce Sofia Maine'de hemşirelik yapıyordu. Eloise Creighton cinayeti bütün yerel gazetelerde çıkmıştı; Sofia o zaman illa duymuştur."

---

9. MO: Modus Operandi (*Lat.*) Bir kişinin çalışma yöntemi veya alışkanlığı (ç.n.)

"Şimdi ne arıyordu peki? Neredeyse yirmi sene sonra?" dedi Maura.

"Onu bulmak bana düşüyor." Jane tepedeki gri gökyüzüne baktı. Akciğerlerindeki çürük havayı temizlemek üzere derin bir nefes aldı. Arabalar üstünden geçtikçe tangırdayan bir rögar kapağını izleyerek bir süre sessiz kaldılar.

"Belki bir şeye rastladı... Bir konuşmaya kulak misafiri oldu, bir haber okudu" dedi Maura. "Cinayeti hatırladı ve merakı onu internete yönlendirdi."

"Şu tarihler silsilesi var Maura. Nisan başında internette Creighton'ı aramaya başlıyor. Eski adresini buluyor, mektup yolluyor. Bir ay sonra bir kullan-at telefonu aramasını söyleyen bir e-posta alıyor. Telefon *onun* olmalı. James Creighton'ın."

"Telefonun ona ait olmaması ve Sofia'nın ölümünün Creighton cinayetiyle hiçbir bağlantısının olmaması da mümkün."

"Niye adamı internette aradı o zaman?"

"İnsanlar envai çeşit saçmalık için internette arama yapıyor. Yakın arama geçmişimi göstersem şaşarsın."

"Dur, tahmin edeyim. Cesetlerle ilgili şeyler."

"Cidden başka şey düşünmediğimi mi sanıyorsun?"

"Konuştuğumuz tek konu bu gibi görünüyor."

"Penguenler."

"Ne?"

"Son Google aramam penguenlerle ilgiliydi."

Jane güldü. "E, peki. Şaşırdım. Sorabilir miyim, neden penguenler?"

"Antarktika'ya bir seyahat planlıyorum."

"Dünyada herkes sıcak plajlara giderken sen buzdağlarını seçiyorsun. Tipik."

"Penguenler büyüleyici Jane."

"Hı-hı. Japon balıkları gibi."

Jane'in burnuna bir yağmur damlası indi. Yerde pıtırdamaya başlayanlara baktı ve ıslak kaldırımın, şehir sağanağının kokusunu içine çekti.

"İşe dönme vaktim geldi" dedi Maura.

"Vaktimi boşa harcadığımı düşünüyorsun, değil mi? Bu iki cinayeti bağlantılandırmaya çalışarak."

"Bilmiyorum Jane. Seninle bunca sene çalıştıktan sonra içgüdülerinden kuşkulanmamayı öğrendim."

Ama Jane öğleden sonra masasında Eloise Creighton dosyasındaki belgeleri tekrar okurken sezgilerinin bu defa onu yanlış yöne mi götürdüğünü düşündü. Maura haklıydı. İki kurban birbirinden öldürülme biçimleri kadar farklıydı. Eloise Creighton küçük kızıyla taşrada oturan, çekici, genç bir akademisyendi. Sofia Suarez ise Boston'da oturan, Japon balığıyla yalnız yaşayan, orta yaşlı bir duldu. Cinsiyetleri ve nihai kaderleri haricinde pek ortak noktaları yoktu.

Otopsi belgesini açtı ve Eloise Creighton'ın morg fotoğraflarını inceledi. Boğazındaki bereler haricinde teni kusursuz, saçı morg ışıkları altında neredeyse gümüşiydi. Cinsel saldırı bulgusu yoktu. Gecelikleydi ve yatağı bozulmuştu; demek ki gece bir şeye uyanmıştı. Basamakların gıcırtısına mı? Kızı mı seslenmişti? Bir şey yatağından kaldırmış, kapısını açtırıp sahanlığa çıkartmıştı kadını. Saldırganla orada karşılaşmıştı. Aniden ortaya çıkışı adamı şaşırtmış mıydı? Panikten mi öldürmüştü kadını?

Jane tekrar sapsarı saçlı, mutlu anne-kız fotoğrafına döndü. Regina'yı, küçük kızının gecenin karanlığına karışıp kaybolmasını düşündü. *Ne yapardım kızımı bulmak için? Her şeyi.*

Her şeyi.

Saat beşi vurduğunda Jane hâlâ masasındaydı ve hâlâ Eloise Creighton dosyasını gözden geçiriyordu. Vakaya o zaman bakan Dedektif Tremblay artık neredeyse yirmi yıllık yüzlerce belge oluşturmuştu. Suarez cinayetiyle herhangi bir bağlantı olmayabilirdi ama Sofia'nın Maine'e açtığı onca telefon, artı James Creighton üzerine yaptığı araştırmalar Jane'e bir bağlantı olması gerektiğini düşündürüyordu. Frost çıkalı bir saat olmuştu ve birazdan gidip Regina'yı yuvadan alması gerekiyordu ama Jane ilk seferinde gözden kaçırdığı çok önemli bir ayrıntıyı yakalamak

için Tremblay'in notlarını ve tutanaklarını tarayıp duruyordu. Creighton'ı iki cinayete birden bağlayacak bir ayrıntıyı.

Yığından yeni bir belge çekti. Cinayetten bir hafta önce Eloise Creighton'ın evinde verdiği davete katılan öğrencilerden Tim Hillier'ın ifadesi. Hillier Wisconsin'in Madison kentinden gelme, mezuniyetten sonra tıp okumayı uman, yirmi bir yaşında bir son sınıf öğrencisiydi. Fotoğrafı yoktu ama Eyalet Polisi eleme amacıyla parmak izlerini almıştı. Oğlanın sicili temizdi; cinayet gecesi kız arkadaşıyla olduğunu öne sürmüştü ve Tremblay tarafından şüpheli görülmemişti. İfadeye iliştirilen not, Dedektif Thibodeau'nun kapanmamış davayı ele almasından sonra yazılmıştı.

> Dr. Tim Hillier halen Madison kentinde dermatolog olarak çalışıyor. Telefon görüşmesinde Eloise Creighton cinayetine dair ekleyeceği, hatırladığı başka bir şey olmadığını belirtti. Creighton'ın davetinde bulunmuş olan sınıf arkadaşı Rebecca ile (kızlık soyadı Ackley) evli. (Ackley ifadesiyle çapraz başvuru yap.)

Dedektif Thibodeau'nun Jane'in işini epey kolaylaştırdığı açıktı. Öğrencilerin çoğunun bugünkü adresini, işini ve telefon numarasını bulmuştu. Hızlı bir internet araması Jane'e Dr. Tim Hillier'ın sahiden de halen Wisconsin'de çalıştığını gösterdi. On dokuz yıl önceki soruşturmada o ve karısının eleme amacıyla alınmış parmak izleri AFIS veritabanında yoktu. Tertemiz bir çift...

Jane, Tim Hillier ve Rebecca Ackley'nin belgelerini bir yana koyup bir sonraki ifadeye geçti.

Kokteyl partisine on dokuz öğrenci katılmıştı ve Thibodeau verilmiş her ifadenin güncellemesini yapmıştı. İyi dedektifler en azından bir nebze obsesif kompülsiflikten mustarip olurdu ve Thibodeau'nunkinin ciddi olduğu, cinayetten bir hafta önceki partide yer almış herkesin bugünkü yerini inatla arayıp bulmasından anlaşılıyordu. Öğrencilerden ikisinin –biri beyin kanamasından, diğeri İsviçre'de bir dağcılık kazasında– öldüğünü bulmuştu. Mezuniyetten sonra çoğu Maine'den ayrılmış, dünyanın dört bir yanına dağılmıştı. Sadece biri halen Boston bölgesinde

oturuyordu: Tang & Viceroy Yatırım'da finans danışmanlığı yapan Anthony Yılmaz, muhtemelen konuşmaya değecek biriydi. Öğrencilerin çoğunun etkileyici kariyerleri vardı: doktor, avukat, finans danışmanı... Hiçbirinin kanunla başı derde girmemiş, parmak izi herhangi bir başka suç mahallinde çıkmamıştı.

Jane sonunda James Creighton'la ilgili belgeye geçti. On dokuz yaşında alkollü araç kullanma ve reşit olmayan yaşta vandalizm suçları haricinde adamın önemli bir sabıka kaydı veya şiddet geçmişi yoktu ama boşandığı karısıyla üç yaşındaki Lily'nin velayeti için ciddi bir mücadeleye girmişti. Eloise o yıllarda Oregon'daki bir üniversiteden teklif almıştı ve bu, çocuğun babasından dört bin küsur kilometre uzağa taşınması demekti. İki tarafın avukatları arasındaki görüşmeler gittikçe hınçla dolmuştu.

Eloise yeminli ifadesinde, *kızını götürürsem pişman olacağımı söyledi*, demişti. *Ben bunu tehdit sayıyorum. Bu yüzden ziyaret hakkının devam etmemesi gerektiği kanısındayım.*

Tremblay bu yüzden James'in katil olduğu fikrine odaklanmıştı. Adamın cinayet için sebebi vardı; eve erişimi de vardı ve cinayet saatinde nerede olduğuna dair tanığı yoktu. Eski karısının cesedinin yakınında, sahanlıkta eser miktarda kanı bulunmuştu. Bir numaralı şüpheli olduğu açıktı ama Maine eyaletinden kaçmaya kalkışmamıştı. Cinayetin itibarını lekelemesine, komşularının yüz çevirmesine ve polisin Lily'nin cesedini bulmak için sürekli gelip bahçesini kazmasına rağmen evini terk etmemişti. En azından başta. Derken veliler, çocuklarının müzik öğretmeninin katil olabileceğinden yakınmaya başlamıştı; Creighton işinden olmuş, hiçbiri uzun sürmeyen bir dizi sefil işe girip çıkmak zorunda kalmıştı. Polis geçmişinizi kurcalar, peşinizden dolaşır ve tacizde bulunurken kim işe alırdı sizi?

Cep telefonu çaldı. Ekrana baktı. *Revere Emniyeti*.

"Dedektif Rizzoli" diyerek açtı.

"Revere Emniyeti'nden Dedektif Saldana."

"Selam. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Annenizle konuşmakla başlayabilirsiniz."

Jane iç çekti. "Ne yaptı gene?"

"İyi niyetle başladığını biliyorum. Tricia Talley ile ilgili aramaları... Bu arada hayatta ve iyi olduğu anlaşıldı kızın. Tipik ebeveyne karşı ergen patlaması..."

"Aramaları için özür dilerim. Annem bir şeye kafayı taktı mı, peşini bırakmaz. Hiç bırakmaz." *Asla.*

"O sorun değil. Komşuya göz kulak olma meselesi. Bizi bilgilendirmesini de takdir ediyoruz. Ama ipin ucu kaçtı. Komşuları meselesi için bizi aramamalı artık."

"Karşı evinde oturan çift mi?"

"Evet."

"Adamın silah taşıdığını söyledi bana. Gizlenmiş Silah Taşıma ruhsatını kontrol edecek vaktim olmadı ama..."

"Zahmete girmeyin. Bizi aramamasını söyleyin, yeter."

"Şikâyet mi ettiler?"

"Annenizin ilgisinin farkındalar, diyelim."

"Sırada uzaklaştırma emri mi var?"

"Onlara dikkat çekmeyi kesmesi lazım. Önemli bu, konuşun annenizle. Müteşekkir kalırım."

Jane, söylenmeyenlere takılarak durakladı. Alçak sesle sordu: "Nedir o komşuların olayı, söyleyecek misiniz?"

"Şimdi değil."

"Ne zaman peki?"

Dedektif Saldana, "Vakti gelince" dedi ve kapadı.

23

Angela

Kızım buyurdu: *Green'lerden uzak dur*. Ne hanelerine tecavüz ettim ne bir tacizde bulundum ama anlaşılan Revere Emniyeti'nden Detektif Saldana'ya beni şikâyet etmişler, Jane de beni aradı ve uzaklaştırma emrinin söz konusu olabileceğini söyledi. Abartıyor bence. Her nasılsa kötü ben olmuşum. Sırf mahallemin emniyetini düşündüğüm için. Sırf bir şey görüp söyledim diye.

Ama kimse olgun kadınların ne diyeceğini umursamadığından fikrim, yaşımdaki her kadının daima başına, haklı olduğumuzda bile geldiği gibi, göz ardı edildi.

Bunu salı gecesi *Scrabble* grubumuzda, salonumda otururken söylüyorum ve Lorelei, ben kadınların ses duyurmaya çabalarken karşılaştığı zorluklardan bahsederken başıyla, hararetle onaylıyor. O sırada kocasının bizi dinlemediğinden eminim çünkü *Scrabble* taşlarıyla meşgul. Larry zaten hiçbir zaman iyi dinlemez. Belki söyleyecek önemli bir şeylerimin olmadığını düşündüğündendir. Gözlerini kısmış, cimri dudaklarını öpücüklerin en ekşisini verecekmiş gibi büzmüş, taşlara bakışını izliyorum. Akıllı olduğunun farkında ama beni *Scrabble*'da her seferinde yenmesi, dinlemeye değer olmadığım anlamına gelmiyor. Edebiyat mastırı yapmış olabilir ama ben de kafamın arkasında ilave göz çıkartan türden annelik mastırına sahibim. Larry Leopold gibi bir sözlük ukalasının asla takdir edemeyeceği bir şey bu.

Hiç değilse Jonas beni ve Lorelei'ı dinliyor. Sırası gelince taşlarıyla NEHİR yazıyor ki H harfinden kurtulmanın gayet iyi bir yolu ve artık dikkatini bana verebilir. Biraz fazla veriyor sanki: öyle yakınıma eğiliyor ki nefesinde Ecco Domani şarabının kokusunu alıyorum.

"Kadınları göz ardı eden erkek kaybeder bence" diyor Jonas. "Hanımlara her zaman kulak veririm ben."

Larry homurdanıyor. "Neden acaba?"

"Dinlemediğimizde ne kadar çok bilgeliğin duyulmadan gittiğini düşün bir."

"Cinsel."

Kaş çatarak Larry'ye bakıyorum. "Ne?"

"Altı harfli ve C'den kurtuldum."

Scrabble tahtasına, Larry'nin taşlarını koyduğu yere bakıyorum. Öyle bir gece olacak demek.

"Bilge sözlere gelince" diyor Larry yeni taşlarını alırken. "Bilgi sahibi kaynakların fikirlerini dinlemeyi tercih ediyorum."

"Bilgisiz mi diyorsun bana?" diyorum.

"İnsanlar içgüdüye fazla önem veriyor, diyorum. Sezgilere. Beyinlerimizin en ilkel kısımlarına bel bağlamak başımızı belaya sokar."

"Hiç katılmıyorum ve nedenini söyleyeyim" diyor Jonas. "Deniz komandosu olduğum günlere dayanıyor."

"Şaşırmadım."

"Sezgilerim hayatımı kurtardı. Çöl Kalkanı Operasyonu sırasındaydı, komando timimle Kuveyt kıyısında patlayıcı yerleştiriyorduk. Bize doğru gelen küçük balıkçı teknesinin göründüğü şey olmadığını hissettim."

"Jonas" diyor Larry. "Hepimiz biliyoruz bu hikâyeyi."

"Ben dinlemekten hiç sıkılmıyorum" diyor Lorelei. "Sen askere gitmedin diye başkasının vatan hizmetine saygısızlık edemezsin."

Jonas gösterişli bir baş selamıyla, "*Teşekkürler*" diyor. Bir an, aralarındaki bir bakışma huylandırıyor beni. Jonas ile Lorelei? Hayır, mümkün değil. Jonas'ın gözü sadece beni görüyor ya da ben öyle

sanıyorum ve onunla ilgilenmesem de bende hâlâ iş olduğunu düşünmesi hoşuma gidiyor. Lorelei'da Jonas gibi bir adamı çekecek ne olabilir ki? Benden zayıf belki, moda sayılabilecek türden bir deri bir kemik ama akla tüysüz yavru kuşları getiriyor.

"Oynayacak mısın, oynamayacak mısın, Angela?" diyor Larry.

Gözlerimi Jonas ve Lorelei'dan ayırıp taşlarıma bakıyorum. Türlü harf var elimde ama beynim işe yarar bir sıraya dizemiyor sanki. Tek görebildiği, RAF ve FAR sözcükleri. Larry'nin zekâma yönelik nahoş görüşünü anca güçlendirmeye yarar bu sözcükler. Ama daha iyisini bulamayınca RAF yazıyorum. Aşağılayıcı bir şey söyleyeceği beklentisiyle Larry'ye bakıyorum ama kafa sallayıp iç çekmekle yetiniyor.

Lorelei KAYA yazıyor; fena değil ama Larry'yi tatmin etmekten uzak. "E" diyor Larry, "ne çeviriyormuş Green'ler? Jane söyledi mi bir şey?"

"Uzak durmam gerektiğini, yoksa polisle başımın derde gireceğini söyledi sadece."

"Abartıyorsun sanki" diyor Larry.

"Hayır. Kızım aynen böyle dedi. Adamın tabancası var ama Green'lerle ilgilenmeyecekmişim. Bir terslik olduğu kesin olsa bile." Jonas'a bakıyorum. "Öyle değil mi sence de? Yan komşularısın."

Jonas omuz silkiyor. "Pek görmüyorum ki. Jaluzileri hep kapalı."

"Onu diyorum işte. Bir şey saklıyorlar. Revere Emniyeti fazlasını biliyor, söylemiyor. Bahse girerim gelip duran beyaz panelvanla ilgilidir."

"Ne beyaz panelvanı?" diyor Lorelei.

"Fark etmemiş miydin? Çok yavaşça, evleri kesiyormuş falan gibi gelip geçiyor. Şimdiye dört defa gördüm. Sizin eve yaklaştığında yavaşlıyor hep."

Larry taşlarından kaldırıyor bakışlarını. "Nedir bu beyaz panelvan meselesi?"

"Gördün mü, Larry?" diyor Lorelei. "Biz kadınları dinlemeyince önemli şeyleri kaçırıyorsun."

"Tesisatçı falandır belki" diyor Jonas. "Hepsi beyaz panelvan kullanıyormuş gibi geliyor bana."

"Üzerinde logo yok" diyorum. "Plakasına dikkat etmedim ama bir daha geldiğinde..."

"Beni ara" diyor Lorelei. "Ben de göreyim."

"Daha iyisi" diyor Larry, "süpürgelerinizi alıp kovalayın ikiniz. Çünkü tanrı biliyor, mahallede tesisatçılara yer yok."

Lorelei yüzünü ekşiterek bakıyor kocasına. "Ciddi misin sen, Larry?"

Ama Larry dinlemiyor artık; taşlarına dalmış, bizleri aşağılamanın yeni yollarını düşünmekle meşgul.

"Tricia Talley ne oldu?" diyor Lorelei. "Nesi varmış kızın, öğrenebildin mi?"

"Evet, ne olmuş sahiden?" diyor Jonas.

İç çekiyorum. "Hiç. Yanılmışım o konuda."

"Durdurun baskıyı!" diyor Larry. "Angela Rizzoli yanılmış!"

"Reddetmiyorum, değil mi? Ama sadece Tricia'yı süpermarkette gördüğüm, sonra Jackie'yle konuştuğum ve bana biraz atıştıklarını söylediği için. Tricia hayatta ve iyi ama hâlâ evine dönmedi. Çok sorunlu o kız."

"Erkek arkadaşı var mı?" Lorelei eğilip mırıldanarak konuşuyor. "Bir kız böyle davrandığında illa işin içinde bir oğlan olur."

"Bilmiyorum. Söylemiyor Jackie. Son günlerde iyice çenesini kapadı ki o da acayip çünkü en başta Jane'i aramamı söyleyen kendisiydi. Şimdiyse uzak durmamı istiyor adeta."

"*Scrabble*'a dönebilir miyiz?" diyor Larry. "Komşu dedikodusu yapmaya gelmedim ben."

Karısı aldırmıyor. "Geçen hafta Jackie'yi benzincide gördüm, Tricia'yı sordum. Konuşmak istemediği belliydi. O aileyi Jackie Larry'nin okulunda çalışmaya başladığından beri tanıyoruz ve bak, söylüyorum, Jackie bana hiç ısınamadı. Ne zaman yanına gitsem adeta buzdan bir zırha bürünüyor. Değil mi, Larry?"

"Değil."

"Ben de hiç fark etmedim öyle bir şey" diyor Jonas.

Lorelei bana bakıyor. "Yemin ederim, erkekler hiçbir şeyi fark etmiyor."

Larry, "Kimsenin *Scrabble* oynamakla ilgilenmediğini fark ediyorum ben" diyor ve taşlarını kaba bir tavırla torbaya atıyor. "Eve gidiyorum."

Öyle irkiliyoruz ki ne diyeceğimizi bilemiyoruz. Lorelei fırlayıp kocasının peşinden kapıya koşuyor.

"Larry? Larry!" Dönüp bize kafa sallıyor. "Kusura bakmayın, ne oldu anlamadım... Ararım sonra, Angela."

Kapının kapanışını duyuyoruz ve Jonas'la şaşkınlıkla bakışıyoruz. Derken Jonas şarap şişesini alıyor. "Bunu israf etmemek lazım" deyip kadehimi ağzına kadar dolduruyor.

"Ne oldu şimdi?"

"Larry huysuz bir ihtiyara dönüşüyor işte."

"Hayır, bu gece farklıydı. Her zamankinden daha huysuzdu." *Scrabble* oyunu mahvolmuştu artık ve tam taşlarını torbaya dökecektim, birden elimdekilerle PAZAR yazabildiğimi, üstelik üç kat puan kazandıran yere koyabildiğimi fark ediyorum. Larry'nin havadaki burnunu indirebilirdim ve o puanları gözünün önünde alamayacak oluşum canımı sıkıyor. Gerçi o buradayken öyle ürküyorum ki beynim duruyor. "Lorelei o adama niye katlanıyor, bilmiyorum."

"Kendi de bilmiyor."

"Ne?"

"Bana öyle dedi."

"Ne zaman?"

Jonas omuz silkip şarabını yudumluyor. "Birkaç sene önce olabilir, kahve içmek için buluştuğumuzda."

"Kahve içmek için mi buluştunuz?"

"Seninle buluşmayı tercih ederdim ama evliydin o sırada."

"O da evliydi. Hâlâ evli."

"Ne diyeyim? Hanımlar sorunlarını anlatır bana. İyi dinlerim ben."

"Başka ne döndü aranızda?"

Kanaryayı yutmuş kedi gibi gülümsüyor. "Kıskandın mı?"

"Ne münasebet! Sadece..."

"Sakin ol, Angie. Olmadı bir şey. Tipim değil bir kere. Fazla sıska, tutacak yeri yok. Tutacak yeri bol kadın severim ben, biliyorsun."

Tutacak yerimin çok olduğunu söylüyor ve bunun hoşuma gittiğinden emin değilim ama uzatmıyorum. Lorelei ile Larry hakkında söyleyecekleri daha çok ilgimi çekiyor.

"Lorelei'yi dövüyor muymuş?" diyorum.

"Kim, *Larry* mi?" Gülüyor Jonas. "O tavuk bacağı kadar sıska kollarıyla mı? Hayır, sorun o değil."

"Ne peki?"

"Anlatamam. Söz verdim."

"Bu kadarını anlattın. Duramazsın artık."

Elini kalbine götürüyor. "Centilmenlerin asla yapmayacakları şeyler var. Onlardan biri de bir hanımın sırlarını açığa vurmak. O açıdan bana sonuna dek güvenebilirsin, Angie. Sırlarını asla söylemem." Gözlerimin içine bakıyor ve neredeyse kafamın içine girdiğini, beynimin katmanlarını dürtüklediğini hissediyorum.

"Sırrım yok benim."

"Herkesin sırrı vardır." Hınzırca gülümsüyor. "Belki yenilerini yaratma zamanın gelmiştir."

"Hiç durmaz mısın sen?"

"Deniyorum diye suçlayabilir misin? Çekici bir kadınsın ve evlerimiz karşı karşıya. Şekerci dükkânının vitrinine bakıp bir şey alma şansına hiç erişememek gibi." Kadehini dikip masaya bırakıyor. "Tamam, kalbin Vince'te, biliyorum. Ama fikrin değişirse nerede oturduğumu biliyorsun."

Jonas'ı kapıya kadar geçiriyorum çünkü ev sahibinin nezaket adına yapması gereken şey odur. Bir de cidden hüsrana uğramış göründüğü için –ki hoşuma gitmesi gerekir– onun adına üzülüyorum. Sokağın karşısına geçip evine gidişini izliyorum ve tek başına yatağa girmesini, tek başına uyanmasını, tek başına kahvaltı etmesini düşünüyorum. Ben en azından Vince'in, ablası kendi başına idare etmeye başladıktan sonra gelmesini bekleyebilirim ama Jonas'ın bekleyecek bir şeyi, kimsesi yok. En azından şimdilik. Evinde ışıklar yanıyor ve salon penceresinde beliriyor Jonas. Bir kez daha ağırlık kaldırmaya, kaslarını sıradaki fethi için biçimli ve hazır tutmaya girişiyor.

Başka bir hareketlenme takılıyor gözüme. Bu sefer dikkatimi çeken hareketlenme Green'lerden değil; Larry Leopold garaj yol-

larından geri viteste çıkıyor. Evimin önünden geçerken beni fark ettiğini sanmıyorum ki öylesi iyi çünkü komşuları gözetlemekten başka bir şey yapmadığımı düşünmesini istemiyorum. Ama saat onu geçti ve gecenin bu saatinde nereye gittiğini merak ediyorum. Son birkaç hafta bütün dikkatimi Tricia ve Green'lere verdiğimden mahallede başka neler döndüğünü yakalayamamışım. Jonas'ın dediği doğru, herkesin sırları var.

Şimdi Larry'ninkileri merak ediyorum.

Tam kapıyı kapayacakken ayaklarımın dibinde beyaz bir şey çarpıyor gözüme: Bir kâğıt. Kapıya sıkışmış ve konuklarım giderken yerinden kurtulmuş olmalı. Eğilip alıyorum ve antrenin ışığında okumak için içeri giriyorum.

Mesaj üç kelime uzunluğunda ve kıvrımlı el yazısına bakılırsa bir kadının elinden çıkmış.

Rahat bırak bizi.

Pencereye gidip Green'lerin evine bakıyorum. Carrie Green yazmış bunu; o olmalı. Bilmediğimse mesajın bir yakarı mı yoksa bir tehdit mi olduğu.

Rahat bırak bizi.

Sokağın karşısındaki evde bir jaluzi kıpırdıyor, bir gölge görüyorum. O, görülmekten korkuyor.

Ya da görülmesine *izin mi* yok?

Pencerelerdeki parmaklıkları ve kocasının belindeki tabancayı düşünüyorum. Onlarla tanıştığım günü, adamın elini kadının omzuna sahiplenircesine koyuşunu hatırlıyorum ve kadının benden değil, *kocasından* korktuğunu fark ediyorum.

İste, yeter, Carrie, diyorum içimden. Bir işaret ver, o adamdan kurtulmana yardım edeyim.

Ama Carrie pencereden ayrılıyor ve ışıkları söndürüyor.

24

Jane

Öğleden sonranın sıcağı, leylak kokularının havayı sardığı bahçeye çökmüştü. Anthony Yılmaz, elinde çapasıyla bir yaban otunu çıkarmak için eğildi ve asılarak kökünden söktü.

"İş gibi görünüyor, biliyorum ama bana değil" dedi. "İşte bütün gün sadece yatırımlardan ve vergilerden konuştuktan sonra kendimi böyle rahatlatıyorum. Ot yolarak. Kurumuşları temizleyerek. Eve gelirim, takım elbiseyi, kravatı çıkarırım ve dosdoğru bahçeme dalarım. Aklımı kaçırmamı engelliyor." Jane ve Frost'a gülümsedi; ak düşmüş saçlarına ve güldüğünde beliren derin kırışıklarına rağmen gülümsemesi hâlâ parıltılı, hınzır ve çocuksuydu. "Karımın başının etini yememi de."

Jane muhteşem kokuları içine çekerek derin bir nefes aldı ve günün birinde böyle bir bahçesi olup olmayacağını merak etti. Eline geçme kısmetsizliğine düşmüş neredeyse her ev bitkisinin aksine, öldürmeyi başaramayacağı çiçeklerle dolu bir bahçe. Bu bahçedeyse yabangülleri ve gelincikler tamamen açmışlardı; kocaman bir sarman kedinin güneşlendiği taş döşeli patikanın iki yanı şakayıklarla örtülüydü. Sarmaşıklar ve tırmanıcı güller ölü bir ağacın gövdesine sarılarak yabana kaçmaya çabalarcasına çiti aşmışlardı. Hiçbir şey düzenli değildi ama gene de bahçe tümüyle kusursuzdu.

Sundurma kapısı yana kayarak açılınca Anthony eve doğru döndü. Karısı Elif, elindeki tepside içi takırdayan buz küpleri ve

parıltılı kırmızı bir sıvıyla dolu bir sürahi ve bardaklarla gelirken, "Ah, teşekkürler, hayatım" dedi. Kadın tepsiyi sundurmadaki ufak masaya bıraktı ve kocasına merakla baktı.

"Bahsettiğim cinayetle ilgili gelmişler. Colby College'daki doçent hanım..."

"Ama seneler önceydi o." Jane'e baktı. "Kocam öğrenciydi o zamanlar."

"Cinayet çözülememiş" dedi Jane. "Biz sadece birtakım görüşmeler yapıyoruz."

"Neden Anthony peki? Herhalde onun..."

Anthony karısının elini okşayarak, "Endişelenecek bir şey yok" dedi. "Ama yardımım dokunabilir. Umarım." Sürahiye uzandı, bardakları doldurmaya başladı. "Lütfen, oturun. Kuşburnu çayı, ta Türkiye'den. Ferahlatıcıdır ve vitamin doludur."

Bu sıcak ve nemli saatlerde soğuk çay memnuniyetle karşılanacak bir içecekti; Jane bardağının yarısını birkaç yudumda boşalttı. Bardağı masaya koyarken, polisin ziyaretinden rahatsızlık duyduğunu gizlemeyen Elif'in baktığını gördü. Ama buzlarını takırdatarak çayını içen Anthony endişeli görünmüyordu.

"Bunca yıl sonra bile" dedi Anthony, "olayı çok iyi hatırlıyorum çünkü o zaman büyük şok yaratmıştı. Kötü şeyler, beyninizdeki yara dokusu misali hep sizinle kalır. Haberi duyduğumda tam nerede olduğumu bile hatırlıyorum. Kampüs kafeteryasında, o sıralarda pek ilgilendiğim bir sınıf arkadaşımlaydım." Karısına baktı, özür dilercesine omuz silkti. "Aslında o kadar ilgimi çekmediğini ikinci randevumuzda anlamıştım. Ama cinayet haberi... Çok canlı bir hatıra bende." Bardağına baktı. "Creighton çok özeldi benim için."

"Özel derken ne kastediyorsunuz?" dedi Frost.

"Benim gibi yabancı bir öğrenciye yardım etmek için yaptıklarını ancak son yıllarda kavrayabildim. Buraya nasıl uyacağını bilmeyen, İstanbullu sıska bir oğlandım ben. Ve o feci kışlar! İstanbul'da da kar yağar ama Maine soğuğuna hazırlıksızdım. Bir sabah Creighton'ın edebiyat dersindeydim, titriyordum, dudaklarım morarmıştı. Bana yün bir atkı veriverdi." Bakışları tepedeki asma

dallarına kaydı, gülümsedi. "İnsan böyle jestleri unutmuyor. Basit iyilikleri. Creighton danışmanım oldu sonra. Tatillerde eve dönecek param çıkışmadığında Noel yemeklerine, evine davet etti beni. Yüksek lisansa başvurmam için teşvik etti. Annem uzaklardaydı; Creighton bana koruyucu anne gibi bir şey oldu. O yüzden öldürülmesi..." Kafasını salladı. "Benim için özellikle ağırdı."

"En son onu ne zaman canlı görmüştünüz?" dedi Jane.

"Evindeki o kokteyl partisinde. Son sınıftaydım. Danışmanlık yaptığı belki iki düzine son sınıf öğrencisini çağırmıştı. Cadılar Bayramı'ndan önceydi galiba. Havanın erken karardığını ve yaprakların renklerinin çoktan değiştiğini hatırlıyorum. Hepimizin şarap yudumlayıp mezuniyetten sonra neler yapacağını konuştuğu, şenlikli bir akşamdı. Yüksek lisanslar, işler... Seyahat. Hepimiz bir geleceğimizin olduğunu varsayıyorduk ama insan bilmiyor aslında, değil mi? Hangimizin birkaç güne öleceğini..."

"O akşam Creighton nasıldı sizce?" dedi Jane. "Endişeli görünüyor muydu?"

Anthony bir an düşündü. "Hayır. Sanmıyorum."

"Eski kocasıyla çocuğunun velayeti için çekiştiğini biliyor muydunuz?"

"Batıdan bir teklif aldığını ve kocasının kızlarını götürmesini istemediğini biliyordum. Açıkçası, adamı anlıyordum. Biri kızlarımızı götürmeye kalksa var gücümle mücadele ederdim." Uzanıp karısının elini tuttu. "Çok şükür, hiç başıma gelmedi."

"Creighton'ın kızıyla tanışmış mıydınız?"

"Evet. Partideydi o gece. Adını hatırlayamıyorum."

"Lily."

"Lily, evet. Uzun sarı saçlı, prenses misali tatlı bir kızdı. Ama çok suskundu. Galiba bir tür kalp ameliyatının nekahet dönemindeydi ve insanlardan çekiniyordu. Tabii hepimiz üstüne düşmüştük. Küçük bir kıza kim dayanabilir?"

Jane ve Frost bakıştılar. *Biri dayanamamıştır belki.*

"Dedektif Tremblay'e verdiğiniz ifadeyi okudum" dedi Jane. "Çok zaman geçti, biliyorum ama belki o akşam hakkında düşünme fırsatı bulmuşsunuzdur. Başka ayrıntıları hatırlamışsınızdır."

Anthony kaşlarını çattı. "Dedektife hatırlayabildiğim her şeyi anlatmıştım. Sınıf arkadaşlarım daha fazla yardımcı olurlar belki."

"Evet, sınıf arkadaşlarınız. Herhangi birini merak ettiniz mi hiç? Karışmış olup olmayabileceklerini?"

"Cinayete mi? Kesinlikle hayır. Okul öyle büyük bir yer değildi ve aynı yerde üç buçuk sene geçirdikten sonra insanları tanırsınız. İçlerinden hiçbirinin Creighton'a saldırdığını hayal edemiyorum. Hem eski kocası tutuklanmamış mıydı zaten?"

"Sonra salıverilmiş."

"Gene de tutuklamaları için bir sebep bulunduğunu varsayıyorum. Hem o küçük kızı almak için kimin babasından daha fazla motivasyonu olabilirdi ki?"

"Davete katılan diğer öğrenciler?" dedi Elif. "Onlarla konuştunuz mu?"

"Hayır."

Elif bir Jane'e, bir Frost'a baktı. "Neden sadece kocama odaklanıyorsunuz? Ne yaptığını sanıyorsunuz?"

"Elif, lütfen" dedi Anthony. "Eminim bunların hepsi rutin şeylerdir."

"Zannetmem" dedi Elif, Jane'e bakarak. "Bize henüz söylemediğiniz bir şey var."

"Kocanızla konuşmamızın sebebi" dedi Jane, "o partiye katılanlar arasında bugün Boston bölgesinde oturan tek kişi olması."

"Ne önemi var bunun? Creighton Maine'de öldürülmüştü."

"İki hafta önce Boston'da bir kadın öldürüldü. Ölümünün Creighton cinayetiyle bağlantılı olma ihtimali var."

Karı koca Jane'in söylediklerinin önemini sindirirken serçelerin cıvıltıları ve uzaklardaki bir motosikletin patırtısı haricinde hiçbir şeyin duyulmadığı bir süre geçti.

"Başka bir cinayet" dedi Elif. "Sizse sırf kocam Boston'da yaşayan tek öğrenci olduğu için varsa..."

"Hiçbir şey varsaymıyoruz. Sadece bir bağlantı olup olmadığını bulmaya çalışıyoruz."

"Diğer kadın kim?" dedi Anthony.

"Adı, Sofia Suarez'di. Pilgrim Hastanesi'nde yoğun bakım hemşiresiydi."

"Suarez mi?" Anthony kafa salladı. "O isimde kimseyi tanımıyorum. Pilgrim Hastanesi'ne adımımı attığımı da zannetmiyorum."

"İkimiz de hiç gitmedik oraya" dedi Elif. "İki kızımız da Brigham Hastanesi'nde doğdu."

"Kurbanın adı ikinize de tanıdık gelmiyor, öyle mi?"

Elif ve Anthony kafa sallamakla yetindiler.

"Neden iki cinayetin bağlantılı olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordu Anthony. "O hemşire de Creighton gibi bir haneye tecavüz olayında mı öldürülmüş?"

"Cinayet kurbanın evinde işlenmiş, evet." Sıra, ikisini de sarsacağı kesin soruya gelmişti: "20 Mayıs gecesi neredeydiniz, Bay Yılmaz?"

Elif ağzını açtı ama Anthony derhal elini kaldırarak karısını durdurdu. Sakin bir hareketle cebinden cep telefonunu çıkardı ve takvimine baktı. "20 Mayıs... cuma gecesi" dedi.

"Evet."

Elif, "Cuma mı?" dedi ve gözlerinde tatminin özgüvenli parıltısıyla Jane'e baktı. "Rabia eve geldi o gece."

"Rabia, kızımız" dedi Anthony. "Yatılı okuduğu Londra'dan döndü. Elif'le kızımızı Logan Havaalanı'ndan aldık, yemeğe götürdük. Sonra hep beraber eve döndük."

"Ve bütün gece evde mi kaldınız, beyefendi?"

Anthony dimdik baktı Jane'e. "Kıymetli kızım onca aydan sonra o gece eve dönmüş... Neden birden çıkıp tanımadığım bir kadını öldürmeye gideyim?"

Arabaya binerlerken, "Bir şey çıkmadı buradan" dedi Frost.

Jane emniyet kemerini bağladı ama hemen marşa basmadı. Yılmaz ailesinin oturduğu huzurlu sokakta göz gezdirdi. Sakinlerinin arka bahçelerinde gül yetiştirecek yer bulabildikleri, trafik gürültüsünün uzaklardan gelen bir mırıltıdan öteye gidemediği, yemyeşil bir sokaktı burası. Türkiye'den gelme bir göç-

menin diğer meslek erbaplarıyla rahatça kaynaşabildiği, aile kurabildiği ve kendini ait hissedebildiği bir yer...

Aradıkları adam Anthony Yılmaz değildi. Evet, kızları Rabia'nın sahiden o gece Logan Havaalanı'na inip inmediğini kontrol etmek için British Airways'i arayacaklardı ama Jane, cevabın sadece Yılmaz çiftinin söylediklerini doğrulayacağını biliyordu. Sofia Suarez'i öldüren o adam değildi. Ama Anthony Yılmaz daha önce duymadığı, önemli olabilecek bir bilgi vermişti.

Cep telefonunu çıkardı, Dedektif Thibodeau'yu aradı. "Bir sorum var" dedi.

"Evet?"

"Lily Creighton. Bir kalp ameliyatı geçirmiş miydi?"

"Nereden çıktı bu şimdi?"

"Eloise Creighton'ın eski öğrencilerinden biriyle konuştum az önce; küçük kızın ameliyat geçirdiğini hatırladı. Doğu Maine Tıp Merkezi'nde miydi acaba?"

"Ne ilgisi var anlamadım ama evet. Bir saniye, Tremblay'in notlarına bakayım." Jane klavye tuşlarının sesini duydu. "Evet, burada. Antriyoventriküler kusur tanısı konulmuş, neyse artık o... Kaçırılışından iki ay önce DMTM'de açık kalp ameliyatı geçirmiş. Neden soruyorsun?"

"Sofia Suarez DMTM'de yoğun bakım hemşireliği yapmıştı. Bir bağlantı olabilir."

"Belki ama resme nasıl oturduğunu göremiyorum şahsen."

"Ben de gördüğümden emin değilim" dedi Jane. "Ama iki cinayet arasında yeni bir bağlantı bu. Burada bir şey olsa gerek."

Thibodeau homurdandı. "Bulunca haber verirsin."

25

Amy

Yeni ayakkabı almayı oldum olası sevmişti. Kıvrımlarına, küçük pleksiglas kaidelerinde sanat eserleri misali parıldayışlarına bayılırdı. Newbury Sokağı'ndaki mağazaya adım attığı anda cilalı derinin kokusunu gülümseyerek içine çekti. Bir ayakkabıcıya, hatta herhangi bir mağazaya girmeyeli aylar olmuştu. Bastonunu nihayet bir kenara atacağı ilk haftaydı; topuklu giymeye henüz hazır olmasa bile yeni gelen ürünlere bakmanın ne zararı vardı?

Sergilenenlerin etrafında yavaşça dönerek, arada duraksayıp sivri topuklu bir şaheseri eline alarak, biçimine hayranlıkla bakarak ve kavislerinde parmak gezdirerek dolaşmaya başladı. Burası Newbury Sokağı'ydı; fiyatlar, yanında olsa annesinin, *koy onu yerine*, diye fısıldayacağı türdendi elbette. Ama bu akşam Amy kendi başınaydı; artık özürlü değildi ve evden çıktığı için mutluydu. Mücevher tonlarında bir teki ışığa tuttu ve ayağını bu daracık beşiğe sokuvermenin ne hoş olacağını hayal etti.

Her topuklu gibi baldırını belirginleştirir, bacağını uzatır ve beline cazip bir kavis eklerdi... İki satış görevlisi diğer müşterilerle uğraştığından, Amy tepesine kimse dikilmeden dolaşabiliyordu. Zaten alma niyeti yoktu, sadece bakınıyordu. Bu fiyatlarla alamazdı zaten.

Vitrine doğru ilerledi ve gözü doğrudan gümüş renkli, yüksek topuklu bir gece ayakkabısına gitti. Balo salonlarına veya operala-

ra yaraşacak türden bir ayakkabıydı ve Amy'nin böyle bir şeye hiç ihtiyacı yoktu ama gene de uzanıp eline aldı ve daracık ayakkabıyı inceledi. Çok güzeldi ama çekilecek acıya değer miydi? Belki. Bugün değil.

Ayakkabıyı kaidesine koyacakken vitrinin diğer yanında, sokağın karşısında dikilen pardösülü adama takıldı gözü. Adam doğrudan ona bakıyordu. Elinde ayakkabıyla, bakışları adamın yüzünde, daha önce gördüğü yüzde kalakaldı Amy. Fırtınalı bir sabahı, çakmayı bekleyen şimşeklerin elektriğiyle yüklü havayı hatırladı. Bir ağaçta şakıyan kardinal kuşu... ve ona gülümseyen, düşük omuzlu, gri suratında gri gözleriyle gülümseyen bir adam.

"Denemek ister miydiniz?"

Amy irkilerek, nihayet hizmet vermek için o anı seçen satış görevlisi kadına döndü.

"B...ben sadece bakıyordum..." Tekrar vitrine döndü ve sokağın karşısına baktı. Gelip geçen insanları, ele ele bir çifti gördü. Adam... neredeydi?

"Başka bir gece ayakkabısı göstereyim mi? Yeni Manololar geldi, harikalar..."

"Hayır, teşekkür ederim." Amy öyle heyecanlanmıştı ki ayakkabıyı yerine bırakırken kaideyi ıskaladı, ayakkabı yere düştü. "Ah... affedersiniz."

Satış görevlisi kadın eğilip ayakkabıyı alırken, "Önemli değil" dedi. "Aradığınız bir şey varsa yardımcı olayım."

Ama Amy çıkışa yönelmişti bile.

Dışarı çıkıp kalabalık kaldırımda durarak sokağın her iki ucunu taradı ama akşam keşmekeşinde göremedi adamı. Köşeyi mi dönmüştü? Mağazalardan birine mi girmişti?

Belki hiç yoktu, hayal görmüştü. Ya da belki başka biri, sadece mezarlıktaki adamı andıran biriydi. Evet, öyle olmalıydı; yoksa bu akşam bu mağazaya geleceğini nereden bilebilirdi o adam? Hayır, yanılmıştı herhalde. Son iki ayda çok bunalmıştı. Kaza. Hastanede geçen zamanı. Çelik çivilerle tutturulan uyluk kemiği iyileşir ve yeniden yürümeyi öğrenirken haftalarca çektiği acı ve rehabilitasyon... üzerine bir de son haftaları kaçırdıktan sonra

derslere yetişme endişesi. Artemisia Gentileschi üzerine tezini hâlâ bitirememişti; başına gelen şeyler ışığında önemsiz göründüğü için biraz savsaklamıştı çalışmasını. Ayakkabı bakmak yerine şimdi evinde, düzeltmelerle uğraşıyor olmalıydı.

Derin bir nefes aldı. Sakinleşmişti, arabasını park ettiği otoparka doğru yola koyuldu. Bugün aylardır ilk defa araba kullanıyordu; ilk defa bastonsuz yürümekten çekinmiyordu ama hızı hâlâ düşüktü ve zorlanma yüzünden bacağı ağrımaya başlamıştı. Diğer herkes yanından ırmaktaki hızlı balıklar misali geçiyor, kuşkusuz böylesi genç ve sağlıklı görünen bir kızın neden yaşlı bir hanım hızıyla yürüdüğünü merak ediyordu.

Birkaç blok kalmıştı gidecek.

Derken onu gördü. Bir blok ileride, kalabalıkta kaybolmak üzereydi. Bu ılık gecede bile mezarlıkta giydiği pardösü vardı üzerinde. Amy, adamdan nasıl kaçınacağını bilemeden durakladı. Görmemesini umuyordu.

Çok geçti. Adam döndü ve göz göze geldiler. Bakıştılar. Tüm kuşkuları o an kayboldu. Tesadüfi bir karşılaşma değildi bu; takip etmişti adam Amy'yi.

Ve şimdi dosdoğru ona doğru yürüyordu.

26

Jane

Jane ile Frost, Amy'yi barın arka tarafındaki bir masada, barın bulanık havasında neredeyse görünmez olacak kadar büzülerek oturmuş buldular. Cuma akşamıydı, saat sekizdi ve bar, haftanın esaretinden kurtulmuş, içmeye ve dansa ve belki o özel kişiyi bulmaya hazır gençlerle tıka basa dolmuştu. Müzik ve konuşmaların uğultusuyla dolu ortamda Amy Antrim, gölgelere sinmiş bir hayaletti.

"Çabucak geldiğiniz için teşekkür ederim" dedi Amy. "Babam işte ve anneme ulaşamadım. Ne yapacağımı bilemedim. Aramamı söylemiştiniz siz de..."

"Doğrusunu yaptın" dedi Jane.

"Arabama kadar yürümeye korktum." Kalabalığa bakındı. "Burada, kalabalıkta kalırsam güvende olacağımı düşündüm."

Jane ile Frost masaya yerleştiler. "Ne oldu, anlat" dedi Jane.

Amy toparlanmak için derin bir nefes aldı. "Alışverişe gelmiştim. Şey, vitrin bakmaya aslında. Sokağın ilerisindeki bir ayakkabı mağazasına girdim ve içeride dolaşırken vitrinin ardında onu gördüm. Sokağın karşı tarafında durmuş, bana bakıyordu. Sadece bakmıyordu... Yüzünde bir... *açlık* ifadesi vardı."

"Aynı adam mıydı, emin misin?"

"Başta değildim. Dönüp gitmeden önce şöyle bir görebilmiştim. Başka biri de olabilir, diye düşündüm zaten. Başka biri olmalıydı yoksa orada olacağımı nereden bilecekti?"

"Arabanı buraya park ettiğini söyledin" dedi Frost.

"Evet, sokağın ucundaki otoparka."

"Yalnız mı geldin buraya?"

Amy başıyla evetledi. "Kazadan beri ilk defa araba kullanıyorum. Uzun süre yürüdüğümde bacağım ağrıyor diye kent merkezine inmiyordum."

"Dosdoğru evden mi geldin?"

"Evet."

"Kent merkezine gittiğini kimseye söyledin mi?"

"Hayır. Annem yoga dersindeydi, evden çıkmam lazımdı. Onca haftadan sonra ayaklarımın üstünde durma vaktim gelmişti. Bir kereliğine eğlenceli bir şey yapmanın... Annem o adam konusunda endişeleniyordu ama ben endişeli değildim. Hiç aklıma..." Amy bir kez daha kalabalık barda, yüzlerde göz gezdirdi. Yanında iki dedektif otururken bile av gibi davranıyor, avcılara karşı etrafını tarıyordu.

"Sonra ne oldu?" dedi Jane. "Mağazadan sonra?"

"Adam hâlâ civarda mı, bakmaya çıktım. Hemen göremeyince, peki, dedim, yanıldım herhalde. Başka biriydi belki." Tekrar bara bakındı; hâlâ endişeliydi, hâlâ alarmdaydı. "Derken gördüm onu. Sokakta. Oydu, biliyorum. Bana doğru yürümeye başlayınca paniğe kapıldım. Bulabildiğim ilk kalabalık yere daldım ve kadınlar tuvaletine girip içeride kalabildiğim kadar kaldım. Bana orada saldıramayacağını düşünmüştüm. Etrafta o kadar insan varken."

Ama burada kimse dikkat eder miydi, diye düşündü Jane. Gölgelere gizlenmiş, ürkmüş bir kadını fark etmeyecek kadar içkileriyle meşguldü hepsi. Bu kalabalıkta, bu gürültülü müzikte kim bir tabancayı, bir bıçağı çok geç olmadan fark edebilirdi?

"Amy" dedi Frost, "neden o adam seni takip ediyor sence?"

"Bilsem keşke. Daha önce nerede karşılaştığımızı hatırlamaya çok çalıştım ama cevap bulamadım. Sadece yüzünde *tanıdık* bir şey var, onu biliyorum."

Jane loş ışık altında Amy'nin yüzünü okumaya uğraşırken müzik gümbürdüyor, garson kızlar yanlarından geçip duruyor-

du. Biraz bekledikten sonra sordu: "James Creighton adı tanıdık mı sana?"

"Hayır. Öyle mi olmalı?"

"İyi düşün, Amy. Bu isim *hiçbir şey* ifade etmiyor mu?"

"Özür dilerim, kazadan beri hafızam..." Kafa salladı Amy.

"Ya baban? Onunla ilgili ne hatırlıyorsun?" dedi Jane.

"Babamı tanıyorsunuz."

"Dr. Antrim'i kastetmedim. Biyolojik babanı kastettim."

Jane loşluğa rağmen kızın yüzünün katılaştığını gördü. "Neden soruyorsunuz onu?"

"Ne kadar hatırlıyorsun babanı?"

"Hatırlamamaya çalışıyorum."

"Annen onu son gördüğünde sekiz yaşında olduğunu söyledi. Peşindeki o adamın..."

"Baban *demeyin* o adam için."

Tepkiye şaşıran Jane, bir anlığına sessizce süzdü Amy'yi. Kızsa Jane'e görünmez bir çizgiyi aşmaya cesaretin var mı, der gibi bakıyordu.

"O kadar berbat biri miydi, Amy?" dedi Jane sonunda.

"Onu anneme sormalısınız. Dayağa katlanan oydu. Gözü moraran, her yanı berelenen oydu."

"Nerede şimdi, biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok. Umurumda da değil." Amy'nin birden kalkışı, konuşmanın bittiğine işaretti. "Eve gitmek istiyorum artık."

Jane de kalkarak, "Arabana kadar gelelim seninle" dedi. "Ama önce dur, etrafı kolaçan edeyim. Buralarda olmadığından emin olalım."

Jane tıklım tıkış bar kalabalığının arasından, çarpışan parfüm, losyon ve ekşi alkol kokularını soluyarak ite kaka geçti ve dışarı çıktı. Kalabalık sokağı gözleriyle tararken taze havayı solumak iyi gelmişti. Cuma gecesinin akşam yemeği kalabalıkları kaldırımları kaplamıştı; kısa etekli ve yüksek topuklu kadınlar, kravatlı işadamları, kurt sürüsü misali dolanan genç erkek grupları...

Derken adamı uzakta gördü: gri pardösülüydü, Boston Parkı'na doğru uzaklaşıyordu.

Atıldı Jane.

Mezarlıktaki adam olduğunu kesin söyleyemeyeceği kadar uzaktaydı ama aynı fasulye sırığı siluetti gördüğü. Yaya denizi arasında bir görünüp bir kaybolurken onu gözden kaçırmamaya çalıştı Jane ama adam hızlı adımlarla dosdoğru parkın karanlığına ilerliyordu. Parka dalarsa gölgeler arasında kaybolması işten bile değildi.

Yana çekilemeyecek denli aldırışsız yayaları ite kaka koşmaya başladı Jane. Düğüm olmuş bir grubun arasına daldı ve bir adamın omzuna çarptı.

"Hey!" dedi adam. "Önüne baksana!"

Newburry ile Arlington'ın birleştiği köşeye koştu, parka doğru sokağın karşısına doğru atıldı. Neredeydi, neredeydi bu herif? Kol kola bir çift geçti yanından. Bir grup ergen çimlere oturmuş, gitar çalıyordu. Jane bakındı ve birden adamı ta diğer köşede gördü. Adımlarını sıklaştırdığı sırada adam başını kaldırıp gülümsedi ama gülümsemesi Jane'e değildi. Başka bir kadın doğrudan yanına gidip adamın yanağına bir öpücük kondurdu. Ardından el ele tutuştular, Jane'in yanından geçip gittiler.

Yanlış adam.

Jane tekrar sokağa bakındı ama mezarlıktaki adam görünürde yoktu. Sahiden oralara geldiyse.

"Amy yanılıyordur belki" dedi Frost. "Belki senin gördüğün adamı gördü ve mezarlıktaki adam sandı."

"Emin olduğunda ısrarcı" diyerek iç çekti Jane. "Haklıysa başımız dertte demektir."

Amy'yi getirip az önce ebeveynine teslim ettikleri evin, Antrim ailesinin evinin önünde, arabadaydılar. Güzel evler ve yaşlı ağaçlarla bezeli, bahçeleri ve çalıları bakımlı, suçun milyonlarca kilometre ötede göründüğü bir mahalleydi. Gerçekteyse öyle bir mahalle yoktu. Burada, bu sessiz sokakta bile Jane karşılarındaki eve yaklaşan tehlikeyi hissedebiliyordu. Amy Antrim'e.

"Newbury Sokağı'ndaki sahiden o adamsa, tesadüf olamaz" dedi Jane. "Ayakkabı mağazasında Amy'yi öylesine görmüş olamaz."

"Doğrudan evden geldiğini söyledi. Oraya peşinden gittiyse..."

"Nerede oturduğunu biliyor demektir."

Sustular. Amy ve ebeveyninin hâlâ salonunda oturduğu evi seyrediyorlardı. Aile sarsılmıştı elbette ama muhtemelen Amy'nin ne denli tehlikede olabileceğini tam kavrayamamışlardı.

"Kullan-at telefon onun olmalı. Antrimlerin evini arayan oydu" dedi Jane. "Julianne açınca kapadı. Çünkü esas konuşmak istediği kişi, Amy'ydi."

"Evin alarm sistemi var" dedi Frost. "Emniyette olacaklardır."

"Ya bugünkü gibi Amy evden çıktığında? Her saniye göz önünde tutamazlar ya kızı."

Salonda bir gölge ilerledi ve pencerenin önüne geldi. Amy'nin annesi sokağa bakıyordu. Anne kaplan, tehlikeye karşı alarmdaydı. Julianne'in yerinde olsa Jane de aynı ölçüde dikkat kesilirdi.

"Brookline Emniyeti'ni arayayım" dedi Frost. "Bu taraflara daha sık devriye yollayabiliyorlar mı, bakalım."

Yaklaşan farlarla gerildiler; araç Jane'in kalbini doludizgin attıracak kadar yavaş geliyordu. Koyu renkli bir araba yanlarından geçti, iki ötedeki evin garaj yoluna saparken evin garajının kapısı açıldı.

Jane ile Frost gevşediler.

Jane dikkatini tekrar eve, pencerede dikilen annesinin yanına gelmiş Amy'ye çevirdi. "Amy'nin bu gece söyledikleri sana da garip gelmedi mi?"

"Hangi kısmı?"

"Biyolojik babasından bahsetmeyi reddedişi... Konuyu açtığımdaki tavrı..."

"Bayağı kötü bir çocukluk geçirmiş anlaşılan. Annesinin şiddete maruz kalışına tanık olmuş."

"Adam nerede acaba şimdi? Eğer o..."

"Nereye varacağını biliyorum ama yapma. Otuz sene sonra bile olsa babasını tanırdı."

"Haklısın." Jane arkasına yaslanıp bezgince iç geçirdi. Eve gitmek istiyordu. Ailesiyle akşam yemeğine oturmak, Regina'ya masal okumak ve Gabriel'ın yanına kıvrılıvermek istiyordu ama

bu gece olanları düşünmeden duramıyordu. Bir de Amy'yi güvende tutabilmek için başka neler yapabileceklerini.

"Ya adam Amy'yi uzun süredir izliyorsa? Haftalardır değil, aylardır izliyorsa?" dedi Frost. "Adamın Amy'yi ilk kez mezarlıkta gördüğünü varsaydık ama daha önceden beri peşindeydi belki. En kolay nerede peşine düşmüştür dersin?"

"Üniversitede."

Frost başıyla evetledi. "Güzel bir kız, kampüste dört sene boyunca dolanıyor. Adamın teki fark ediyor, peşine takılıyor. Takıntı geliştiriyor. Belki kızı öldürmeye bile kalkıyor."

"Peki. Ama *bunların* Sofia Suarez'le ne ilgisi var?"

"Yoktur belki."

Jane bir daha eve baktı. Anneyle kızı pencereden çekilmişlerdi. Diğer takip kurbanlarını, cesetleri başında dikildiği ana dek hiç görmediği cansız kadınları düşündü. Cinayet Büro'da çalışmanın külfeti buydu; kurbanın kaderini değiştirmeye hep geç kalırdınız.

Bu sefer farklı, diye düşündü. Bu sefer kurban hayatta ve öyle kalmasını sağlayacağız.

27

Kampüs parkına inen merdivenlerde, "Keşke üniversiteye dönebilsem diyor musun hiç?" dedi Frost. Betonda yankılanan ayak sesleri adeta bir işgal ordusunun çizmelerini andırarak çoğalıyordu.

"Hiç. Üniversite bir an önce bitsin işime bakayım diyenlerdenim ben" dedi Jane.

"Ben özlüyorum" dedi Frost. "Sınıfta oturmayı, onca bilgiye bulanmayı özlüyorum. Önümdeki onca ihtimali hayal etmeyi de."

"Ama geldiğin yer burası."

"Eh" diyerek iç çekti. "Öyle."

Zemin kat kapısını iterek açıp kampüse adım attılar. Yaz okulu üç hafta önce başlamıştı ve bu sıcak bahar günü şaşırtıcı cömertlikte kıyafetleri beraberinde getirmişti. Göbeğe kadar kesik tişörtler ve dapdaracık şortlar ne zamandan beri kampüse uygun sayılıyordu? Jane kızı Regina'nın on beş sene sonra bu kampüste buradaki bazı kızlar gibi yarı çıplak dolaştığını hayal etti. Hayır, izin vermeyecekti öyle bir şeye.

Ah, tanrım. Cidden anneme dönüşüyorum.

"Geri dönebilseydim" dedi Frost geçip giden öğrencilere bakarak, "üniversiteye dönebilseydim..."

"Gene polis olurdun" dedi Jane.

"Belki. Ama belki de bambaşka bir yöne giderdim. Alice gibi hukuk okuyabilirdim."

"Sevmezdin."

"Nereden biliyorsun?"

"Benimle av peşinde koşabilecekken bütün gün bir mahkeme salonunda oturur muydun?"

"Daha şık takımlar giyerdim."

"Alice konuşuyor sanki."

"Potansiyelime uygun yaşamadığımı düşünüyor."

"Bu ülkede kaç avukat vardır sence?"

"Bilmem. Bir milyon? İki?"

"Kaç cinayet dedektifi var peki?"

"Çok yoktur."

"*Çok* daha az. Çünkü yaptığımız işi yapabilecek insan az. Böyle söyle Alice'e." Durdu, telefonundaki haritaya baktı ve işaret etti. "Şu taraftan."

"Ne?"

"Harthoorn'un ofisi. Geç de kaldık."

Tam yirmi dakika gecikmişlerdi ama ofisine girdiklerinde Prof. Aaron Harthoorn gecikmelerinin farkında değilmiş gibi görünüyordu. Önündeki evraka dalmıştı, bir bakış atıp boş sandalyeleri işaret etmekle yetindi.

"Ben Dedektif Rizzoli" dedi Jane. "Bu da..."

"Evet, evet, adlarınızı günlük çizelgemde gördüm. Bir dakikaya sizleyim. Şu rezaleti notlamayı bitireyim de..." Bir sayfa çevirdi. Yetmişlerinde, on sene önce emekliye ayrılmış olacak yaşlardaydı ama işte, kitaplarla tıka basa dolu bu ofisin kalıcı sakini gibi görünüyordu. İki yanında kitaplardan ikiz kuleler, masayı koruyan satranç kaleleri misali yükseliyordu.

Profesör sonunda küçümseyerek hıh çekti, sayfaya F yazdı ve ödevi işi bitenler kutusuna attı.

"O kadar mı kötüydü?" dedi Frost.

"Bu öğrenciyi intihalcilikten rapor etsem yeridir. Şahsen düzenlediğim bir kitaptan alınma paragrafı tanıyamayacağımı mı sanmış sahiden? İlk yaptıklarında F veriyorum. İkincide peki?" Güldü. "İkincisi hiç olmadı. Elimden geçtikten sonra olmaz."

Bu yüzden emekliye ayrılmamış, diye geçirdi içinden Jane. Öğrenciler olmasa kime dehşet yaşatacaktı?

"Şimdi" dedi dikkatini iki dedektife çevirerek. "Amy Antrim'le ilgili sorularınız olduğunu söylemiştiniz."

"Son sınıf danışmanı olduğunuzu söyledi" dedi Jane.

"Evet. Kaza kötü oldu. Sınıfıyla mezun olamayacak ama geri gelmeyi seçerse güz döneminde çalışmasını bitirebilir. Çarpan şoförü yakaladınız mı?"

"Bildiğim kadarıyla o konuda bir gelişme yok."

"Onu soruşturmuyor muydunuz siz?" Zayıf boynunu av arayan devekuşu misali döndürerek önce Frost'a, ardından Jane'e baktı.

"Hayır, farklı bir mesele için geldik. Anlaşıldığı kadarıyla Amy'nin peşinde biri var ve bu takip meselesinin bu kampüste başlamış olması mümkün."

"Bana hiç bahsetmedi."

"Son birkaç haftada fark etti; adam civardaki mezarlıklardan birinde yanına geldiğinde. Sonra bir daha, Newbury Sokağı'nda çıktı ortaya. Yaşlıca biri; ellilerinin sonlarında, belki altmışlarının başlarında."

Harthoorn kaş çattı. "Yaşlıca denmez ona."

Frost tabletinde güvenlik kamerasının görüntülerini açtı. "Bir göz atabilir misiniz şuna?" Aygıtı Harthoorn'a doğru itti. "Mezarlığın güvenlik kamerasının çekimi. Belki tanıyabilirsiniz adamı."

"Nasıl? Adamın yüzü doğru dürüst görünmüyor ki."

"Belki bir şeyi tanıdık gelir. Kıyafeti, duruşu. Kampüsten tanıdığınız birine benziyor mu?"

Harthoorn görüntüleri bir daha izledi. "Kusura bakmayın, tanımıyorum. Departmanımdan olmadığı kesin." Tableti Frost'a uzattı. "Peşine biri düşmüş dediğinizde gençten birini varsaymıştım. Sınıf arkadaşlarından biri gibi. Amy'nin nasıl dikkat çekebileceğini görebiliyorum. İsteyerek veya istemeyerek."

"Çekti mi peki? İstemeden dikkat?" diye sordu Jane.

"Bilemem."

"Siz danışmanısınız. Acaba hiç..."

"Akademik danışmanıyım. Öğrenciler gelip özel hayatları hakkında içlerini dökmez bana."

Orası kesin, dedi içinden Jane. Kim senin gibi bir muşmulaya içini açar?

"Amy'nin illa bir iki hayranı vardır. Onun gibi çekici bir genç kadın..." Gözleri bir anlığına kitaplığına tünemiş, tek memesi fırlamış, togalı kadın büstüne kaydı. "Öyle şeylere dikkat de etmem ben. Amy'yle görüşmelerimiz tamamen akademik konular üzerineydi. Yüksek lisans şansı üzerine. Çalışma alanı bağlamında iş olanakları üzerine."

"İş piyasası nasıl?" diye sordu Frost.

"Sanat tarihinde mi?" Kafa salladı profesör. "Berbat. Cesaret kırıcı çünkü maddi güvence Amy için çok önemli. Annesinin yalnız başınayken geçimlerini zor bela sağladığını söylemişti. Sadece birkaç sene sürse bile fakirlik ve taciz çocukta iz bırakır."

"Tacizden bahsetti mi?"

"Ayrıntısına girmedi ama annesinin önceki ilişkisindeki şiddetten bahsetti. Tezi için seçtiği konunun sebebi muhtemelen odur." Masasındaki kâğıt yığınını karıştırdı. "Buralarda bir yerdeydi. Amy konusunda görüşmek için aradığınızda görmek isteyebileceğinizi düşünmüştüm." Bir dosya çıkardı, Jane'e uzattı.

"Amy mi yazdı bunu?" dedi Jane.

"Ressam Artemisia Gentileschi üzerine tezinin ilk taslağı. Gentileschi barok dönemden bir kadın ressam. Tezin hâlâ işi var çünkü Amy, muhtemelen yazmaktan rahatsızlık duyduğu için Artemisia'nın hayatının önemli bir meselesine değinmedi. Ama şimdiye dek yazdıkları çok iyi."

"Sanat tarihinde rahatsızlık duyulacak ne olabilir ki?"

"Daha iyi anlamanız için bir görüntü açayım." Profesör dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazdı, ekranı dedektiflere çevirdi. "Artemisia'nın resimlerinden biri. Floransa'daki Uffizi Galerisi'nde asılıdır. Pek çok insan rahatsız edici bulur bu resmi."

Boşuna değildi. Jane asık suratlı iki kadının bir adamı yatağa bastırışlarını, içlerinden birinin adamın boğazını bir kılıçla kesişini gösteren resme kaş çatarak baktı. Adamın boğazından fışkıran kandan, görkemli giysisinin kıvrımlarına kadar her ayrıntı şoke edici ölçüde, enfes bir doğrulukta resmedilmişti.

"Judith'in Holofernes'in Kafasını Kesişi" dedi Harthoorn.

"Duvarımda görmek isteyeceğim bir şey değil" dedi Jane.

"Gene de ayrıntılara, kudretine bakın. Judith'in yüzündeki soğuk öfkeye. Kadın intikamının portresi bu. Artemisia'nın hayatındaki kişisel temaydı."

"Neden?"

"Artemisia genç kızlığında öğretmeninin tecavüzüne uğramıştı. Bu resimde öfkesini, kendi adaletini dağıtmaktan duyduğu tatmini görebilirsiniz. Şiddeti yüceltiyor resim ama buradaki şiddet, adalet namına. Pek çok kadın öğrencimiz bu yüzden Artemisia'ya bayılır. Artemisia, kadınların tacizci erkekleri cezalandırma fantezilerine hayat vermiştir. Güçsüze güç vermiştir." Dizüstü bilgisayarını kapayıp Jane'e, söylediklerini özellikle o anlarmış gibi baktı. "Konunun Amy'yi neden çektiğini görüyorsunuzdur."

"Güçsüze güç."

"Evrensel bir tema. Karşılık veren ve kazanan kurbanlar."

"Amy'nin kendini bir kurban olarak gördüğünü mü düşünüyorsunuz?"

"Artemisia'nın çalışmalarını, annesinin önceki eşinin elinden çektiği ıstırap yüzünden büyüleyici bulduğunu söylemişti. Anladığım kadarıyla yıllar önce yaşanan şeylerdi ama bu tür sarsıntıların yankısı ömür boyu sürer. Şimdi biri izliyorsa..." Durakladı, aklına bir şey gelmişti. "Marttaki vur-kaç kazası. Peşindekiyle ilgisi var mı?"

"Bilmiyoruz."

"Çünkü kaza değilse..." Jane'e baktı profesör. "O adam Amy'yi öldürmeye çalışıyor demektir."

28

Angela

Sokağın karşısında bir şeyler oluyor.

Ne kadar burnumu sokmamaya çalışırsam çalışayım, kızımın ve Revere Emniyeti'nin uyarılarına rağmen salonumun penceresinden apaçık görünenlere kayıtsız kalamıyorum: O beyaz panelvan yine geldi. Görünürde herhangi bir sebebi olmaksızın mahallemde dolanan panelvan. Bu sefer biraz aşağıda, neredeyse Leopold'ların hemen karşısında duruyor. Dün öğleden sonra sokaktan geçerken görmüştüm; şoförünü bir anlığına görebileceğim kadar yavaş gidiyordu: Başı Green'lerin evine doğru dönük, kısa saçlı bir adam.

Şimdiyse kaldırıma, burnu bana dönük park etmiş.

Ne zaman geldiğini bilmiyorum. Pencereden dışarı akşamüzeri beş sularında göz attığımda görmemiştim ama şimdi, sekizi çeyrek geçe kaldırımda; farları ve motoru kapalı. Park halindeki bir araç illa tehlike demek değildir ama şoförü içinde öylece oturuyorsa ters bir şey vardır. Hava adamın yüzünü göremeyeceğim kadar karanlık; durduğum yerden sadece ön camda bir siluet görüyorum.

Leopold'ları arıyorum. Lorelei açıyor.

"Panelvan sizin evin önünde" diyorum.

"Ne panelvanı?"

"Mahallede dolanıp duran, demiştim ya. Sakın dikkatini çekme! Pencereden dışarı bakmadan önce ışıklarını kapa."

"Neye bakacağım?"

"Bak bir, tanırsın belki. Ne demeye gelip durduğunu merak ediyorum."

Lorelei ışıklarını kapatıp pencereye giderken hatta bekliyorum.

"Hiç tanımıyorum" diyor. "Dur, Larry'ye sorayım. Larry!"

Telefonda salona giren kocasının homurdanışını duyuyorum. "Işıklar niye kapalı? Ne yapıyorsun?"

"Angela aradı, beyaz panelvan dışarıda park etmiş. Kim bu adam, tanıyor musun?"

Bir an sessizlik oluyor. Ardından Larry, "Tanımıyorum. Bana ne hem?" diyor.

"Angela haftada üç kere geldiğini söylüyor. Garip gelmiyor mu sana? Mahalleden birini mi gözlüyor dersin? Özel dedektif falandır belki."

Bir sessizlik daha. Larry düşünüyor; sersem kadınlar ve saçma sapan hayal güçlerine dair aşağılayıcı bir şeyler söyleyeceğine eminim. Beni öyle gördüğüne şüphem yok çünkü cidden benden çok daha akıllı olduğunu sanıyor. *Scrabble* söz konusuysa haklı. Ama sadece *Scrabble* söz konusuysa.

Benim bu konuda haksız olduğum anlamına gelmez.

Dosdoğru, "Kimin beni gözetlediğini anlayacağım şimdi" demesine şaşırıyorum.

"Ne? Larry!" dediğini duyuyorum Lorelei'ın. "Ya tehlikeli biriyse?"

Larry'nin en son, "Bu iş burada bitiyor!" dediğini işitiyorum.

Penceremden sundurma ışıklarının yanışını ve Larry'nin hışımla dışarı çıkışını görüyorum.

"Hey!" diye bağırıyor. "Kim tuttu seni?"

Farlar yanıyor ve panelvan aniden kaldırımdan ayrılıp geceye dalıyor.

"Düş yakamdan!" diye bağırıyor Larry aracın arkasından.

Beklenmedik bir durum. Panelvanın Green'leri gözetlemek için geldiğini varsaymıştım. Sonuçta şüpheli davranışlar sergileyen, bir şeyler gizlermiş gibi görünen, onlar. Tümüyle mi yanıldım? Belki de mesele Green'ler değil.

Belki mesele Larry Leopold.

Lorelei'a açamam bu düşüncemi. Larry evine dönünce çıkıyorum, karşıya geçip Jonas'ın kapısını çalıyorum. Evde olduğunu biliyorum çünkü ağırlık çalıştığını penceresinden gördüm. Her akşam yemeğinden sonra ağırlık kaldırır. Kapıyı her zamanki çalışma kıyafetiyle açıyor; tişörtü terden gövdesine yapışmış.

"Angie, yavrum! Nihayet o martiniye hazır mısın yoksa?"

Teklifi duymazdan gelip dosdoğru içeri dalıyorum. "Bir şey sormam lazım sana."

"Buyur."

"Larry Leopold hakkında ne biliyorsun?"

"Sen benden daha uzun süredir burada oturuyorsun. Benden fazlasını biliyor olman lazım."

"Evet de erkeksin sen."

"Farkına varman ne hoş."

"Erkekler birbirlerine kadınlara anlatmadıkları şeyleri anlatır."

"Doğru."

"O zaman söyle bakalım: Neden beyaz panelvanlı bir adam Larry'yi gözetlesin? Ne halt karıştırmış Larry?"

Jonas derin bir iç geçiriyor. "Oy, oy."

"Bir şeyler biliyorsun sen."

"Hiçbir şey bilmiyorum. Onaylayabileceğim hiçbir şey yani."

"Of ama."

Koltuğu işaret ediyor. "Geç, otur, Angie. Sıvı kaybımızı telafi edecek bir şeyler getireyim, sen rahatına bak."

Jonas mutfağa gidiyor, üçlü koltuğa oturuyorum. Evime bakan salon penceresinden komşumun evinde bir hareketlenme görüyorum. Baş düşmanım Agnes Kaminsky, salon penceresine çıkmış, elinde sigarası, dosdoğru bana bakıyor. Millet beni mahallenin her işe burnunu sokanı bilir ama esas Agnes öyledir ve o an muhtemelen Jonas'la bir haltlar karıştırdığımızı varsayıyor. En beterini varsaymasını ayıplayamam. Aynısını ben de yaptım. Gördüğümü ve ne düşündüğünü umursamadığımı göstermek için el sallıyorum. Utanmazlık sinsilikten daha az kuşku uyandırır.

Agnes öfkeyle bakıyor ve kuşkusuz her zamanki homurtularıyla pencereden ayrılıyor.

Mutfaktan kokteyl karıştırıcısına atılmış buzların neşeli şıngırtıları geliyor. Ah, hayır, sıvı kaybını alkolle telafiye gidecek ve herhalde çenesini açabilmesi için getirdiğinden ben de yudumlamak zorunda kalacağım. Jonas, içlerinde birer zeytiniyle iki dolu martini kadehiyle salona dönüyor ve birini bana uzatıyor.

"Fondip, Angie!"

Tek içki. Sadece tek kadeh. Bir yudum alıyorum ve vay be, çok güzel. Martini yapmayı biliyor.

"Demek Larry'yi merak ettin" diyor.

"Anlatacaksın, değil mi?"

"Kanıt yok elimde. Sadece şüphelerim var. Deniz komandosuyken dediğimiz gibi, *harekete geçirtecek* bir şey yok."

"Evet, evet, anladım."

"İşin aslı, tüm erkekler aynıdır. En azından biz normal, kanlı canlı olanlar. Her zaman, eee... malı inceleriz. Bazen de bakmaktan fazlasını yaparız."

"Larry'nin sevgilisi mi var?"

Jonas zeytini ağzına atıp gülümsüyor. "Gördün mü? Söylemem gerekmedi bile."

"Ama... ama ya Lorelei?"

İç çekiyor Jonas. "Üzücü, değil mi? Bazen eşler nelere katlanıyor."

Yeni öğrendiğim şey nefesimi kesiyor, arkama yaslanıyorum.

"Neden o kadar şaşırdın, Angie?"

"Hiç aklıma... yani Larry Leopold'un..."

Omuz silkiyor Jonas. "Dedim ya, erkeğin doğasında var."

En çok da benim bilmem gereken bir şey bu. Evliliğim bu sebepten, Frank başka bir kadın yüzünden beni terk ettiği için bozuldu. Uzun vadede beni terk etmesinin en iyisi olduğu ortaya çıktı çünkü bu sayede tatlı Vince'ime kavuştum.

Vince. O bana böyle bir şey yapmaz, değil mi? Erkeklerin hepsi aynı değil, değil mi?

Bir anlığına paniğe kapılıp Vince'i aramak, sahiden Kaliforniya'da ablasına baktığına dair güvence almak istiyorum.

Derken aklıma tanıdığım diğer iyi erkekler, damadım Gabriel ve Barry Frost gibi, Frank veya Larry Leopold'a hiç benzemeyen iyi ve sarsılmaz erkekler geliyor.

Larry'nin sahiden Jonas'ın ima ettiği türden bir alçak olduğunu varsayarak söylüyorum tabii.

Martinisinin yarısını çoktan yuvarlamış ve halinden gayet memnun, rahatlamış görünen Jonas'ı süzüyorum. "Larry'nin başka bir kadınla ilişki kurduğunu nereden anladın?" diyorum.

"Lorelei şüpheleniyor."

"Sana mı söyledi?"

"Öğleden sonra kahvelerimizden birinde ağzından kaçırmış olabilir, diyelim."

"Ben o kahveleri nasıl kaçırdım?"

"Çünkü sahildeki Starbucks'a gidiyoruz. Sadece komşu sohbeti."

Muhtemelen komşular görmesin diye mahalleden çıktıkları sohbetler. Özellikle ben görmeyeyim diye. Dikkatimden kaçmasına şaşmamak gerek. Onca sene kim bilir neler kaçırmış, etrafımda dönenlere kör kaldığım için kim bilir kaç ilişki ve suçtan habersiz kalmıştım... Tıpkı Frank'in ilişkisine kör kaldığım gibi.

Meğer berbat bir dedektifmişim. Kabul etmesi bunaltıcı ama artık görüyorum ve koltukta, moralim bozuk, iyice çöküyorum.

"Martinini sevmedin mi, tatlım?" diyor Jonas.

"Yok." Kadehi sehpada, önüne doğru itiyorum. "Sen iç."

"Madem öyle." Zeytinimi atıyor ağzına. "Bu Larry ve Lorelei işine neden bu kadar takıldın, anlamadım. Olan şeyler bunlar."

"Sevgilisi kim?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Lorelei biliyor mu?"

"Yok. Tahminim panelvan o yüzden gelip evlerini gözlüyor. Bahse girerim, Lorelei Larry'yi izlemesi için birini tuttu. Boşanmada kullanacak cephane toplamak için."

Söylediklerini düşünüyorum, makul gelmiyor. Panelvan konusunda aradığımda Lorelei sahiden şaşırmış gibiydi. Beni savsaklamaya, boş vermemi söylemeye kalkışmamıştı. Hem sonra Larry'yi çağırıp panelvanı göstermişti. Hayır, gözetleme emrini veren o değil.

Kim peki?

Kalkıyorum. Sadece birkaç yudum alsam da cinin etkisini hissediyorum. Jonas sert martini yapıyor ve kendi kadehini bitirmekle kalmayıp benimkinde kalanı da yuvarlamakla meşgul.

"A... Kalkıyor musun, Angie?"

"Sarhoşsun."

"Daha yeni başlıyordum."

"Ondan endişelendim zaten. Eve gidiyorum."

Jonas içkiye, bir deniz komandosundan beklenmeyecek kadar dayanıksız. Ben çıkarken gözleri camlaşmaya başladı bile; koltuktan kalkıp beni kapıya kadar geçiremeyecek halde. Karşıya geçip evime dönüyorum, salon penceremden mahalleme bakıyorum. Işığı yanan her pencere tanıdığımı sandığım insanların hayatlarının birer minyatürü ama aslında ne kadar az şey gördüğümü şimdi fark ediyorum. Sıska kollu Larry'yi hiç çapkın biri olarak hayal etmemiştim. Lorelei'ın Jonas'a Starbucks'ta sırlarını açacağını da. Meğer her şeyden habersiz bir ev kadınıymışım; öyle habersizmişim ki kocamın beni aldattığını bile görememişim.

Mutfağa gidip bir kadeh şarap koyuyorum. Jonas'ın evinde sarhoş olacak kadar aptal değilim; hayır, kafayı ancak etrafta görecek kimse yokken evimin mahremiyetinde bulabilirim. Saat daha dokuz buçuk; yatmak için çok erken ama günü bitirmeye hazırım.

Kadehimi boşaltıyorum, bir daha dolduruyorum.

Mahallemde bilmediğim başka neler dönüyor? Jaluzileri her daim kapalı, kızım ve Revere Emniyeti'nin bana yasakladığı Green'ler hâlâ sır nazarımda. Bir de hâlâ evine, benden uzak duran ailesine dönmemiş Tricia Talley var. Jackie daha birkaç hafta önce kızını bulmasına yardım etmemi istedi. O evde de bir şeyler, aileyi parçalayan bir şeyler dönüyor ve neyin döndüğüne dair hiçbir fikrim yok.

Belki de Jane'i dinleyip kendi işime bakmalıyım. Evet, bu gece iyi bir tavsiye gibi geliyor bu. Gözetlemeyi kes, meraklanmayı kes, soru sormayı kes. Öyle yapacağım, diyorum içimden.

Ve ardından silah sesini duyuyorum.

29

Jane

19.35'te salon neredeyse dolmuştu. Jane lise oditoryumunda son gelenlerin boş kalan koltuklara üşüşmelerini şaşkınlıkla izliyordu. Amatör bir orkestranın icra edeceği klasik müziğin böyle bir kalabalığı çekebileceği kimin aklına gelirdi? Program kitapçığını dikkatle okur görünen sekiz yüz kişiyle omuz omuza oturmayı hiç beklemediği kesindi. Maalesef yanına oturmasını isteyeceği son kişi oturmuştu yanına.

"On üç yaşımdayken Boston Senfoni Orkestrası'ndan dinlediğimden beri en sevdiğim konçertolardan biri oldu bu" dedi Alice Frost. "Herkes Yo-Yo Ma olamaz tabii ama amatörlerin çabasını görmek de hoş, değil mi?"

"Hı-hı. Tabii" dedi Jane.

"Kalkışmaları bile bir şey. Çok az insan kendini böyle zorlar. Barry'yle bu yüzden geldik; alkışlamak için. Amatör olsunlar olmasınlar."

Frost karısının yanından, "Maura da çalacak bu gece" dedi. "Yine müthiş bir iş çıkaracağından eminim."

"Piyano çalışını duydun mu hiç?" dedi Alice.

"Hayır."

"Nereden biliyorsun o zaman?"

"Çünkü Maura ne yapsa müthiş yapar."

"Ha." Alice burnunu çekti. "Göreceğiz bakalım."

Gece uzun olacak. Jane Gabriel'ın elini yakaladı ve fısıldadı: "Yer değişelim mi?"

"Yorumlardan mahrum mu edeyim seni?"

"Karşılığını alırsın."

"Arada" dedi Gabriel. "O zaman değişiriz."

O kadar sürmez.

"Neden size bu konseri haber vermedi dersiniz?" dedi Alice.

Jane istemeyerek Alice'e döndü. "Maura'yı mı soruyorsun?"

"Barry konseri başkasından öğrendiğinizi söyledi. Haftalardır prova yapıyormuş ama size hiç bahsetmemiş."

Yorum Jane'in içine, sırf Maura'yla arkadaşlığını sorgulattığından değil, Alice'ten geldiği için de oturdu. Maura'nın başka hangi sırlarını kendisinden sakladığını merak ediyordu.

"Belki iyi gitmeyeceğinden korkmuştur" dedi Alice, "tanık olmanızı istememiştir." Alice dikkatini sahneye çevirdi. Müzisyenler yerlerini almak için ilerlerken, "İşte, geliyorlar" dedi. Maura henüz ortalıkta yoktu ama Jane, Dr. Antrim'in keman bölümüne geçtiğini gördü.

"Kemanların daima kırk dörde ayar yaptıklarını biliyor muydun" dedi Alice.

Jane döndü. "Kırk dörde mi?"

"Hertz. Birkaç sene önce okuduğum ufak bir bilgi. Bin sekiz yüzlerde kemanlar La tellerini otuz beş hertze ayarlarmış. Klasik müziğin bile sabit kalmaması ilginç, değil mi? Modern kulağa uyum sağlamış. A, işte şef geldi."

Seyirciler sahneye gelen ak saçlı, smokinli adamı alkışladı.

"Claude Ellison" dedi Alice. "Gerçek bir orkestra şefi, doktor değil. Şimdi telefondan baktım. Amatörleri adam etmek için gerçek bir profesyonel lazımdı herhalde."

Bir alkış daha koptu ve Jane bakışlarını sahneye çevirince Maura'yı gördü. Parıltılı siyah ipek elbisesi özellikle zarif görünüyordu; piyanonun başına geldiğinde Daniel Brophy'nin oturduğu ön sıraya gülümsedi. Eteğini zarafetle yana savurup oturdu.

Gururlandır bizi, Maura. Hazır başlamışken Alice'i de rezil et.

Şef batonunu kaldırdı. Kemancılar arşelerini kaldırıp çalmaya başladılar.

Jane'in cep telefonu titredi; çok şükür sessize almayı unutmamıştı. Ekrana baktı, annesinin adını gördü, çağrıyı reddedip telefonu cebine tıktı. *Şimdi olmaz, anne.*

"İtiraf etmeliyim ki hiç fena değiller" dedi Alice. "Amatörler için."

Orkestranın tamamı devreye girdi ve müzik, solo kısma doğru yükselmeye başladığında Maura ellerini tuşların üzerine götürdü. Jane, gelebilecek herhangi bir hatadan çekinerek gerildi. Maura için korkuyordu ama aynı zamanda yorumlarına devam ederse Alice'i boğmak zorunda kalabileceği için de korkuyordu. Ama parmakları tuşlarda uçarcasına dolaşan Maura, daha ilk notalardan kontrolün elinde olduğunu gösterdi.

"Hiç fena değil" dedi Alice.

Hiç fena değil mi? Arkadaşım müthiş yahu!

Jane'in telefonu bir daha titredi. Bu seferki bir mesajdı. Bakmadı; dikkatini hiçbir şey dağıtamayacaktı. Maura'nın performansının mıknatıs misali çekişiyle öne doğru eğildi. *Bana söylemediğin başka hangi süper güçlerin var senin?* Dikkatini tamamen sahneye, rüya gibi piyano çalan kadına vermişti.

Bir sonraki mesajın titreşimini duymadı.

30

Angela

Kızım cevap vermiyor. Üç mesaj çektim ve iki defa aradım ama ikisinde de telesekreter çıktı. Beni duymazdan geliyor çünkü arayıp durmamdan, mahalleyle ilgili duyurularımdan bezdi. Defalarca yalancı çobana dönmüş anneyim ve sonucu da bu. Kurt sahiden kapıya geldiğinde kızım ilgilenmiyor benimle.

Ben de Revere Emniyeti'ni arıyorum.

"Ben, Mill Sokağı'ndan Angela Rizzoli. Az önce..."

"Tekrardan merhaba, Mrs. Rizzoli." Santral memuresi iç çekiyor ve sesindeki bıkkınlığı duyuyorum.

"Silah sesi duydum. Dışarıdan."

"Silah sesi olduğuna emin misiniz, Mrs. Rizzoli? Egzoz gibi bir şey olmasın?"

"Silah sesini bilirim ben! Ayrıca karşı komşumun silahı olduğunu da biliyorum!"

"Gene Green'ler yani."

"Ateş eden *onlar* mı, bilmiyorum. Sadece silahları olduğunu ve mahallede *birinin* ateş ettiğini söylüyorum."

"Silah sesine dair daha fazla bilgi verebilir misiniz?"

"Bir dakika, ışıklarımı kapatayım. Kimse beni pencerede görsün istemem."

Salonda alelacele koşturarak ışıkları kapatıyorum. İçerisi tamamen karanlığa gömülünce pencereye gidip dışarı göz atıyorum. İlk dikkatimi çeken, Green'lerin ışıklarının da kapalı olduğu.

Evdeler mi? Onlar da mı ışıksız pencerelerden birinin arından dışarı bakıyor, durumu anlamaya çalışıyorlar? Jonas'ın ışıkları açık; o da pencereden dışarı bakıyor ve kabak gibi ortada. İnsan eski bir deniz komandosunun, bir keskin nişancıya böyle açık hedef olmaktan sakınacağını zannediyor. Leopold'ların evinde de ışıklar yanıyor ama pencerelerinde kimse yok.

"Mrs. Rizzoli?" diyor santral memuresi. Kızcağızı hatta tuttuğumu unutmuşum. "Silah sesinin nereden geldiğini biliyor musunuz?"

"Kestirmesi zor. Duyduğumu biliyorum sadece." Birden Leopold'ların garaj yolundaki aracı fark ederek duraklıyorum. Araba onlarınki değil ve Rick Talley'nin Camaro'suna benziyor. Rick ne demeye gecenin bu saatinde Leopold'lara uğrar ki? Leopold'ların ön kapısının açık olması, antrelerinin ışığının sundurmayı aydınlatması da alışıldık bir şey değil. Larry güvenlik manyağı. Kapısını bir cuma gecesi, değil isteyenin gireceği gibi açık bırakması, kilitlemeden sadece kapalı tutması bile mümkün değil.

"Bir terslik var" diyorum santral memuresine. "Birilerini göndermelisiniz."

"Peki" diyerek iç çekiyor kız. "Bir devriye aracı yollayacağım. Yalnız siz karışmayın, tamam mı? Evinizden çıkmayın."

Telefonu kapayıp cama yapışarak izlemeye koyuluyorum. Karşıda Jonas evinden çıkıyor, kaldırıma gelip sokağın iki yönüne bakıyor. Ardından Agnes Kaminsky evinden çıkıyor ve kuşkusuz aynı zamanda beni gözetleyerek, elinde sigarasıyla cüretle evimin önünde duruyor.

Olan bitenin dışında kalmaya dayanamam. Santral memuresi, tıpkı Jane'in yapacağı gibi, evden çıkmamamı söyledi ama yetmiş sekizlik komşumda çıkacak cesaret varsa içeride kalmak, beni ödleğin teki gibi gösterecek.

Çıkıyorum.

Agnes yüzünü buruşturarak selamlıyor beni. Soğuk bir sesle, "Angela" diyor.

"Neler oluyor?"

"Şuradaki Bay Vücut Geliştirme Şampiyonu'na sor."

Karşıda Jonas el sallayarak sesleniyor: "Bir martini daha?"

"Arkadaşız sadece" diyorum Agnes'a.

"O biliyor mu peki?"

Jonas karşıya geçip yanımıza geliyor. "Hanımlar" diyor. "Mahallede azıcık heyecan, ha?"

"Sen de mi duydun silah sesini?" diyorum.

"Çalışma müziğimi dibine kadar açmıştım, ne duyduğumdan emin değilim."

"Şu Rick Talley'nin Camaro'su galiba" diyor. "Leopold'larda ne işi var ki?"

Jonas iç çekiyor. "Sonuçları..."

"Neyin?" Leopold'lar ve evlilikleri üzerine daha önce pek ketum davranan Jonas'a kaş çatıyorum. "Tanrım. Jackie *Talley* miydi o diyorsun?"

"Neymiş Jackie Talley?" diyor Agnes.

"Larry'nin yattığı kadın!"

"Evet ya da hayır diyemem" diyor Jonas.

"Demene gerek yok! Olay yeterince..."

İkinci silah sesiyle donakalıyoruz. Lorelei'ın çığlıklarına rağmen kımıldayamıyoruz: "Dur! Tanrım, lütfen *dur*!" Dehşete kapılmış, birinden, herhangi birinden imdat isteyen bir kadının çığlıkları...

Düşünmek için durmuyorum. Leopold'ların evine koşmaya başlıyorum. Tamamen tek başına değilim, bu kavgada destek kuvvet var. *Birinin* Lorelei'ı kurtarması lazım ve şu anda bizden başka kimse yok.

Sundurma basamaklarını tırmanıyorum; açık kapıdan ilk gördüğüm, antreye saçılmış cam kırıkları. Birkaç adım atınca camın nereden geldiğini anlıyorum: Parçalanmış bir resim, antre duvarında asılı olduğu yerde yamuk duruyor.

Cam kırıkları ayaklarımın altında çıtırdarken salona giriyorum ve kanı gördüğüm anda donakalıyorum. Sadece birkaç damla ama Lorelei'ın, iki bin dolara patladığını bir defasında gururla söylediği beyaz deri üçlü koltuğunda feci parlak duruyor. Gözlerim yavaşça damlaların kaynağına kayıyor: Larry sol omzunu tutmuş, yerde yatıyor. Hayatta ve inliyor.

"Orospu çocuğu! Vurdun beni!"

Rick Talley tepesine dikilmiş, tabancasını iki eliyle tutuyor. Elleri titriyor, tabancanın namlusu inip kalkıyor.

Kanlı koltuğunun ardına sinmiş Lorelei, "Neden?" diye haykırıyor. "Neden, Rick?"

"Söyle, Larry" diyor Rick. "Haydi, söyle karına!"

"Defol evimden" diyor Larry.

"*Söyle*!" Rick'in kolları aniden geriliyor, namlunun titremesi kesiliyor; şimdi doğrudan Larry'nin kafasına yöneliyor.

Panik içinde yardım için Jonas'a dönüyorum.

Ama arkamda değil. Arkamda sadece antrede iki büklüm balgam çıkaran Agnes var. Olanları benden başka durdurabilecek kimse yok.

"Rick" diyorum sakin bir sesle. "Çözüm bu değil."

Rick, beni gördüğüne şaşırarak bakıyor bana. Dikkatini Larry'ye öyle vermiş ki eve geldiğimi fark etmemiş bile. "Git buradan, Angie" diyor.

"Silahı indirmeden gitmem."

"Milletin işine burnunu sokmaktan vazgeçmeyecek misin sen?"

"Burası benim mahallem. İş de benim işim. İndir o silahı."

Lorelei yalvarıyor: "Dinle lütfen, Rick. Lütfen!"

"Her türlü hakkım var buna!" diyor Rick namluyu tekrar Larry'ye doğrultarak.

"Kimsenin can almaya hakkı yoktur" diyorum.

"Hayatımı mahvetti! Kendine ait olmayanı aldı!"

Larry sırıtıyor. "Jackie hiç itiraz etmedi ama."

Sırası mı, Larry? Sırası mı?

Lorelei kafasını koltuğun arkasından çıkararak, "Ne diyorsun sen, Larry?" diyor. "Doğru mu yani?"

Larry inleyerek doğrulup oturmaya çalışıyor ama omzunu tutarak tekrar devriliyor. "Ambulans çağıracak mısınız biriniz?"

"Sen ve Jackie Talley mi? *İkiniz* mi?" diyor Lorelei.

"Sürmedi... ve çok önceydi."

"Ne kadar önce?"

"Çok... Lisede işe girdiğinde..."

"Ne zaman bitti?" Lorelei, evinde silahlı bir adamın bulunmasına ve apaçık hedef haline gelmesine aldırmayarak öfkeyle koltuğun ardından doğruluyor. "Söyle."

"Ne fark eder?"

"Eder!"

"Yıllar önce... On beş, on altı... hatırlamıyorum. Bunca zaman sonra nereden çıktı anlamıyorum."

"Başka kim var, Larry? Kimlerle yattıysan bilmem lazım!"

"Bana lazım değil" diyor Rick. "Lazım olanı biliyorum zaten." Bir kez daha namluyu doğrultuyor.

Bir kez daha lafa dalıyorum. "Öldürmen neye yarayacak, Rick?" diyorum ve çıkardığım sese şaşıyorum. O kadar sakin, o kadar kendime hâkimim ki... Orada, dolu silahlı bir adamın karşısında durmama bile şaşıyorum. Beden-dışı bir deneyim; adeta yukarıda süzülüyor, aşağıda bu öfkeli adamın karşısına dikilen kendime –Angela Rizzoli'nin daha cesur, daha çılgın versiyonuna– bakıyorum. "Hiçbir şeyi çözmeyecek."

"*Kendimi* daha iyi hissedeceğim."

"Öyle mi? Sahiden mi?"

Rick susup düşünüyor.

"Evet, sana ihanet edildi, berbat bir şey. Ama Rick, tatlım, aşacaksın bunu. Biliyorum çünkü aynısını yaşadım. Frank'imin o yellozla yattığını öğrendiğimde inan bana, ben de delirmiştim. Tabancam olsaydı ben de senin gibi kullanmayı düşünebilirdim. Ama kendimi topladım, üstümü başımı silkeledim ve sonunda Vince'i buldum. Baksana bana şimdi! Hayatımda olmadığım kadar mutluyum! Sen de olacaksın."

"Hayır, olmayacağım." Rick'in sesi titrerken omuzları düşüyor. Gözlerimin önünde mum misali eriyerek yere dökülüyor sanki. "Başkası yok benim için."

"Elbette var."

"Nereden biliyorsun, Angie? Sen tabii geride bırakmakta sıkıntı yaşamadın. Hâlâ güzelsin *sen*."

Krizin ortasında, patlamaya hazır bir namlu söz konusuyken bile iltifattan hoşlanacak kadar sığım ama bunun tadını çıkarmaya ayıracak vaktim yok. Larry'nin hayatı tehlikede.

Uzaklardan siren sesi geliyor. Polis yolda. Onlar gelene dek Rick'i lafa tutmalıyım.

"Tricia ne olacak?" diyorum. "Kızının, babasının yaptığının çilesini çekerek yaşamasını mı istiyorsun?"

"Babası mı?" Sözlerim alevleri söndüreceğine harladı galiba. Silahını Lorelei, ben ve duvarı aşan, tekrar Larry'ye dönen bir yay çizerek savurup deli gözlerle bana bakıyor. "Tricia'nın babasıyım *sanıyordum* ben!"

Yerde yatan Larry'ye, ardından tekrar Rick'e bakıyorum. Aman, aman, zannettiğimden daha da karmaşık vaziyet. Tricia'nın annesine öfkesinin sebebini anlıyorum birden. Neden evden kaçtığını, neden Jackie'yle konuşmadığını... Tricia annesinin Rick'i aldattığını öğrenmişti. Elbette.

Siren sesi yaklaşıyor. *Biraz daha lafa tutmalıyım.*

"Tricia'yı seviyorsun, değil mi?" diyorum.

"Elbette seviyorum."

"Onu sen büyüttün. Gerçekten önem taşıyan her açıdan senin gerçek kızın o."

"*Onun* değil!" Rick öfkeyle bakıyor Larry'ye. "Asla *onun* kızı olmayacak!"

"Bir dakika" diyor Lorelei. "Babası *Larry* mi?"

Ona aldırmıyoruz. Dikkatimi gerektiği yere, silahı tutan adama veriyorum. "Kızının geleceğini düşün, Rick" diyorum. "Tricia'nın yanında olmalısın. Mezuniyetini görmelisin. Evlendiğini... Bebek yaptığını..."

Rick hıçkırıyor. "Çok geç artık. Hapse gireceğim."

Larry inliyor. "Hem de nasıl."

"Kes sesini, Larry!" diye bağırıyor Lorelei.

"Sadece yaralama" diyorum. "Kısa süre yatıp çıkarsın. Kızının yanında olursun. Ama Larry'nin yaşamasına izin vermelisin."

Vücudu hıçkırıklarla sarsılan Rick öne doğru sendeliyor.

Yavaşça yanına gidiyorum. Namlusu yere dönük tabanca elinden sarkıyor. Omzuna sarılıp kucaklıyorum ve serbest elimle yavaşça uzanıp tabancasını tutuyorum. Silahı direnmeden elime bırakıyor ve ağlayarak dizleri üzerine çöküyor. Çıkardığı sesler yürek

parçalayan cinsten. Başı omzumda, gözyaşları bluzumu ıslatırken öylece sarılmaktan ötesi gelmiyor elimden. Tabancayı tuttuğumu unutuyorum. Kollarımda hıçkıran adama odaklanabiliyorum sadece; onu nelerin beklediğini düşünüyorum. Larry'yi vurmuştu ama hiç değilse öldürmemişti. Bir süre hapis yatacak herhalde. İşini kaybedecek ve Jackie muhtemelen boşanır ondan. Ama günün birinde hapisten çıkacak ve kızı Tricia göründüğü gibi sümsüğün teki değilse bekleyecek, hayata tekrar tutunmasına yardım edecek.

Ben de yanında olmaya çalışacağım. Kalp kırıklığını ve bunun nasıl atlatılacağını biliyorum. Arkadaşa ihtiyacı olacak ve onun arkadaşı olabilirim.

Ayak sesleri doluyor eve. Biri bağırıyor: "At elinden silahı! At!"

Silahları bana doğrultulmuş iki Revere polisi görüyorum. Gençler, gerginler. Tehlikeliler.

Tabancayı tuttuğumu unutmuşum. Yavaşça yere bırakıyorum.

"Uzaklaş! Yere! Yüzüstü!" diye bağırıyor polis.

Cidden mi, diyorum içimden. Cidden yere mi yatıracaksın bu ihtiyarı?

Agnes giriyor araya. Ortopedik ayakkabılarıyla odaya dalıyor ve elli kiloluk ağırlığını polislerle arama dikiveriyor. "İndirin o silahları *çocuğum!*" diyor sigara çatlaklı sesiyle. "Kahraman o, görmüyor musunuz?"

31

Angela

Bir hafta önce Agnes Kaminsky ile konuşmuyorduk. Şimdiyse Leopold'ların ön bahçesinde, yanımda duruyor, Larry'yi götüren ambulansı izlerken sırtımı sıvazlıyor. Serum takılırken sağlık görevlilerine sövüşüne bakılırsa Larry kesinlikle kurtulacak. Evliliği için aynını söyleyemem.

Lorelei garajdan geri vitesle çıkıyor ve camını indirerek, "Orospu çocuğu cüzdanıyla gözlüğünü isteyecektir, hastaneye gidiyorum" diyor. "Niye zahmet ediyorum, bilmiyorum."

Lorelei'ın ambulansın peşinden gidişini izlerken Agnes gülüyor. "Belki de Rick'i bırakmalıydın, vurmalıydı iti."

Yaptığımdan memnunum ama. Polisler evden çıkarırken kelepçeli Rick başıyla selamlıyor beni. Yaptığından daha da büyük bir hatayı yapmasını engellediğim için teşekkür ediyor. İnsanlar öyle kusurlu, pervasız davranmaya öyle meyilliler ki bazen sadece Tanrı'nın –veya bir komşunun– lütfuyla kurtarılabiliyorlar. Elimi kaldırıp sallıyorum ve Rick, yanardönerlerin ışığında gözden yitiyor.

Bitti. Hepimiz hayattayız.

Bu gece olanların sarsıntısı birden biniveriyor üzerime, bacaklarım titriyor. Leopold'ların sundurma merdivenine güç bela yetişip oturuyorum. Olan bitene inanamıyorum. Düşünmeden bu eve koştuğuma inanamıyorum. Ama o sırada komşularımın, desteğimin arkadan geleceğini sanmıştım. Tek desteğim şimdi yanımda, tiryaki balgamı tükürüp duruyor.

"Jonas..." diye mırıldanıyorum.

"Ne olmuş Jonas'a?"

"Hangi deniz komandosu bir kadını düşmanla yüz yüze bırakır?"

"Ödlek olanı." Agnes arkamdaki basamağa oturuyor. "Deniz komandosu palavrasını yutmuş muydun cidden?"

"Doğru değil mi diyorsun?"

"Kuşkulanıyordum. Bu gece doğruladı kuşkularımı." Kahkahası fok çığlıkları gibi. *Sahici* fok ama taklit değil.[10] "O halter kaldırmalar, tehlikeli operasyonlarla böbürlenmeler... Öyle şeyleri hakikaten yapmış olanın böbürlenmeye ihtiyacı olur mu?"

Haklı. Elbette haklı ve adamın savaş hikâyelerine inandığım için kendimi iyice aptal hissediyorum. Ama işte, hep sorunum bu benim; insanların sözlerine inanırım ve bu gece o yüzden ölebilirdim.

Yandaki Green'lerin evinden, kapalı jaluzilerin arasından bir ışık sızıyor. Evdeler demek; kapı komşularında kriz yaşanırken saklanıp ışıklarını kapatmışlar. Silah seslerini ve Lorelei'ın çığlıklarını duymamaları mümkün değildi. Tehlikeye silahsız koştuğumu da görmüşlerdi muhtemelen. Matthew Green, silahı olmasına rağmen bana yardım etmek için evinden çıkmaya zahmet etmemişti. Şimdi, etraf polisle dolmuşken bile çıkmıyor dışarı.

Bir ödlek daha. Mahale bunlarla dolu anlaşılan.

Yanardöner polis ışıklarının ardından biri sesleniyor: "Anne?"

Kafamı kaldırıp gözlerimi kısarak bakıyorum ama karanlıktan ışıkların aydınlığına çıkan kızımı zar zor seçebiliyorum.

"Aramaya çalıştım, açmadın" diyor.

Devriye araçlarına bakıp omuz silkiyorum. "İşler çığırından çıktı buralarda."

"Dedektif Saldana anlattı. Tanrı aşkına, bunların olup bittiğini bilmiyordum, özür dilerim. Maura'nın konserindeydim ve..."

Agnes kesiyor sözünü: "Görmeliydin, Janie! Annen süper kahraman gibiydi!"

Jane aylardır Agnes'la konuşmadığımızı biliyor; komşumla yeni durumumuzu kavramak için ikimize birden bakıyor.

---

10. ABD donanmasına bağlı özel kuvvetlerin (deniz komandoları) kısaltması (SEAL: SEa [deniz], Air [hava], Land [kara]) aynı zamanda "fok" anlamına gelen "seal" kelimesiyle aynı şekilde yazılmaktadır (ç.n.)

Vurgulamak adına havaya bir yumruk sallayarak, "Adamın silahını alıverdi elinden!" diyor Agnes. "Hayır efendim, silaha ihtiyacı da yoktu! Dümdüz üzerine gidip tabancayı vermesini söyledi. Yüreği nereden aldığını artık biliyoruz, Janie!"

"Ah, anne" diyerek iç çekiyor Jane. "Ne yaptın sen?"

"Biri yapmalıydı."

"İlla sen mi?"

"Eh, deniz komandosu efendi yoktu ortada. Tabancalı Mr. Green de. Bir ben kalmıştım."

Jane de oturunca üçümüz merdivende bowling lobutları gibi dizilmiş olduk. "Çok özür dilerim."

Omuz silkiyorum. "Konserdeydin. İyi miydi bari?"

"Nihayet mesajını okuyunca sonuna kalmadan çıktım. Seni ciddiye almadığım için özür dilerim. Mahalleyle ilgili söylemeye çalıştıklarını..."

"Ama sonunda hiçbirinin mesele olmadığı anlaşıldı. Hepsi dikkat dağıtıcı şeylermiş meğer. Green'ler. Tricia'nın evden kaçması. Esas mesele bambaşka, çok eskiden olan bir şeymiş."

"Ne?"

"Jackie, Larry Leopold'la fingirdiyormuş" diyor Agnes.

"Özet için teşekkürler, Mrs. Kaminsky" diyor Jane.

"Annen öyle dedi bana."

"Tuhafı, Rick daha yeni öğrenmiş" diyorum. "Haberi bile olmamış. Onca sene sonra insan çoktan unutulup gitmiştir, diyor."

"E, nasıl çıkmış ortaya o zaman?" diyor Jane.

"Bilmiyorum. Ama galiba o beyaz panelvanlı adamı Larry'yi araştırması için Rick tuttu. Gerçeği öyle öğrenmiş olmalı."

"Hangi adamı?"

"Anlatmadım mı sana? Beyaz bir panelvan Leopold'ların evini gözetliyordu. Tahminim, özel dedektif. Bence Rick'in şüphelerini doğruladı ve Rick o yüzden nihayet hesabı kesmek için Larry'ye geldi."

"Jackie ne durumda? Konuşan, iyi durumda olup olmadığına bakan oldu mu?"

"Evet, evet. Aradım, iyi. Ama Tricia'nın hâlâ eve dönmeyi reddettiğini söylüyor." Kafa sallıyorum. "Ne karmaşa."

"Haydi gel, seni eve götüreyim anne. Kalmamı ister misin gece?"

"Niye?"

"Yalnız kalma diye. Sarsılmışsındır."

Agnes gülüyor. "Sarsılmışa benziyor mu annen?"

Jane duraklayıp çok uzun zamandır ilk defa bana bakıyor. Sahiden *bakıyor*, demek istiyorum. Hayatı boyunca onun için sadece anneyim; yemek ve temizlik yapan, yaralarını saran ve maçlarında tezahürat yapan kadınım. Annesine sahiden bakan var mıdır? Biz hep oradayızdır, yerçekimi kadar güvenilirizdir. Ama Jane bu gece başka bir şeyi, başka birini görüyor ve ayağa kalkmam için elini uzatıyor.

"Hayır, sarsılmış görünmüyorsun" diyor. "Ama bir içkiye ihtiyacın var gibi."

"Ben içerim onunla" diyor Agnes. "Evde skoç var. İyi mal."

"Jane, merak etme" diyorum. "Eve gideceğim işte."

"Emin misin?"

"Agnes'ı duydun. Süper kahramanım artık." Komşuma bakıyorum. "İyi mal mı demiştin?"

"En iyisi."

"E, peki madem" diyorum.

Eve doğru yürümeye başlıyoruz. Agnes, "Angie" diyor.

"Efendim?"

"Yeniden konuşmak ne güzel."

32

Maura

"Şerefe! Müthiş piyanistimizin şerefine!" dedi Mike Antrim.

Maura, müzisyenler şampanya kadehlerinin kaldırırken zoraki gülümsemeyi başardı. Kendini bildi bileli ilgi merkezi olmaktan rahatsızlık duymuştu ama bu gece, hele kusursuz performansından sonra tevazuyla bir köşeye saklanamazdı.

"Müthiş piyanistimize!" diye tekrarladı herkes.

Daniel eğilerek fısıldadı: "Alkışı hak ettin. Tadını çıkar."

Maura kadehini kaldırarak karşılık verdi: "Teşekkürler. Amatörüz belki ama bence bu gece gayet iyiydik."

"Ben stetoskopumu bırakmaya hazırım" diye seslendi kalabalıktan biri. "Ne zaman turneye çıkıyoruz?"

"Önce" dedi Antrim, "herkes yemek odasından bir şeyler kapsın. Yardım etmezseniz gelecek ay boyunca bu geceden artanları yemek zorunda kalırız."

Maura performanstan önce bir şeyler yiyemeyecek kadar gergin olduğundan şimdi çok açtı. Yemek odasına daldı ve tabağını yengeç kekleri, bonfile ve çıtır kuşkonmazlarla doldurdu. Bir şarap daha aldı; bu seferki doygun bir kırmızıydı; diğer konuklara karışmak üzere Antrim'lerin ferah salonuna geçerken şarabını zevkle yudumladı.

Antrim eliyle onu yanlarına çağırdı. "Maura, gelsene! Bir dahaki programa hangi parçaları koyacağımızı konuşuyoruz."

"*Bir dahaki* mi? Ben daha yeni kendime geliyorum."

"Bence dramatik bir şey seçmelisiniz. Ya da çılgınca romantik" dedi Julianne. "Radyoda Rahmaninov'un bir konçertosunu dinledim geçenlerde. Ne dersiniz?"

Çemberdeki müzisyenler homurdandı.

"Julianne, tatlım" dedi kocası, "amatörüz biz."

"Ama seyirci bayılır bence."

Kemancılardan biri Maura'ya döndü. "Rahmaninov? Var mısın?"

"Hayatta olmaz" dedi Maura. "Çalmayı düşünmek bile ellerimi terletiyor."

Antrim güldü. "Serinkanlı adli tabibimizi hiçbir şeyin terletemeyeceğini sanıyordum."

Bir bilseniz, dedi içinden Maura. Ölüler Kraliçesi Soğuk Dr. Isles bir maskeydi aslında. Asla sarsılmayan ve verdiği bilgilerden her daim emin kadın. Olay yerlerinde ve mahkemelerde taktığı maskeydi bu ve rolünü o kadar uzun süredir oynuyordu ki çoğu insan gerçek zannediyordu.

Çoğu insan.

Daniel'a bakındı; Daniel salonun ta diğer ucunda, Antrim'lerin kızıyla duvardaki bir tabloya odaklanmıştı.

"Arkadaşların konseri beğendi mi?" diye sordu Julianne.

"Çıkışta konuşma fırsatı bulamadım. Çok kalabalıktı, keşmekeş vardı."

"Kapalı gişe!" dedi Antrim. "Duyduğuma göre tüm koltuklar satılmış."

"Dedektif Rizzoli'nin konserin yarısına doğru çıktığını gördüm" dedi Julianne. "Tamamını dinleyememesi ne fena."

"Dedektifler biz doktorlar gibidir herhalde" dedi Antrim. "Her daim bir çağrı gelir."

"Nasıldır biliriz hepimiz" dedi çellocu. "Doğum günleri yarım kalır, çocukların müsamereleri kaçırılır. En azından yıldız piyanistimiz bir olay yerine götürülmedi."

"Neyse ki bana gelen çağrılar acil olmuyor" dedi Maura.

"Ama ben şu anda bir acil durum görüyorum" dedi Antrim. "Kadehin boşalmış!" Kırmızı şarap şişesini aldı ama kadehi doldurmadan durakladı. "Biraz daha?"

"Lütfen. Bu gece Daniel kullanacak arabayı."

Antrim kadehi doldurdu, ardından hâlâ tabloyla ilgilenen Daniel ve Amy'ye baktı. "Sanatla ilgileniyor anlaşılan."

"Evet. Özellikle kutsal sanatla."

"O zaman çalışma odamdaki triptiği[11] görmeli. Birkaç sene önce Yunanistan'dan almıştım. Satıcı antik olduğuna yemin etmişti ama Julianne'in kuşkuları vardı."

"Daniel da tıp alanında mı çalışıyor?" dedi Julianne.

"Hayır" dedi Maura.

Normalde boşluğun doldurulacağı, Maura'nın Julianne'in henüz sorulmamış sorusunu, daima çekindiği soruyu –*Daniel ne iş yapıyor?*– cevaplayacağı bir sessizlik, bir duraklama oldu. Gerçek fazla karmaşıktı ve her seferinde kaşların kalkmasına yol açıyordu; Maura ustaca cam mahfazalı keman dolabına döndü.

"Bu çalgıların hikâyesi nedir, Mike?" dedi. "Beş keman nereden geçti eline?"

"Doğrusunu mu istersin?" diyerek güldü Antrim. "Alıp duruyorum çünkü günün birinde nihayet bana kendimi Heifetz gibi hissettireni bulacağımı düşünüyorum. Ama hangisini çalsam aynı ölçüde kötüyüm işte."

"En azından çalabiliyorsun" dedi Julianne. "Ben nota bile okuyamıyorum." Konuklarına baktı. "Bunca yetenekli doktor! Aranızda kendimi hiçbir şey başaramamış gibi hissediyorum."

Antrim karısının beline sarıldı. "Melekler gibi yemek yapıyorsun ama."

"Melekler yemek yapabiliyorsa."

"Öyle tanıştık biz, biliyor muydunuz? Julianne hastanenin karşısında küçük bir kafe işletiyordu. Her gün öğlen yemeğine gidiyor, bu güzel hanımla laflıyordum."

"Hindili-pastırmalı sandviç ve duble kapuçino" dedi Julianne. "Her gün aynı sipariş."

"Gördünüz mü?" diyerek güldü Antrim. "Erkeğin midesine giden yolu bilen bir kadına nasıl karşı koyabilirdim?"

---

11. Üç panelden oluşan tablo. (ç.n.)

"Lafı geçmişken, tepsileri doldurmamız lazım. Daha fırında ısınan bir sürü yengeç kekim var."

Antrim'ler mutfağa giderken Maura Daniel'a bakındı, göremeyince salonun diğer ucuna, Amy ile ilgilendikleri tabloya yürüdü. Daniel'ın tabloyla neden ilgilendiğini görebiliyordu. Meryem Ana ve Bebek İsa'nın turuncu ve kırmızı bloklarla yapılmış bir kübist yorumuydu tablo. Aynı sevilen ikonik şahısları göstermesine rağmen Daniel'ın bayıldığı kutsal resimlerden ciddi bir sapmaydı.

Daniel'ın sesini duyar gibi oldu ve geldiği yöne, Amy'yle bu sefer siyah beyaz bir fotoğrafa baktıkları koridora ilerledi.

"Maura, gel, bak" dedi Daniel. "Çoğu insanın görmediği haliyle San Marco Meydanı. Bomboş!"

"Bu fotoğrafı çekmek için sabah dörtte kalkmıştım" dedi Amy. "Turistlerle tıka basa dolmadığı tek saatti."

"Sen mi çektin bunu, Amy?" dedi Maura.

"On altıncı yaş günüm için Venedik'e gitmiştik." Gülümseyerek baktı fotoğrafa. "O seyahatte sanat tarihine vurulmuştum. İtalya'ya tekrar gitmek için sabırsızlanıyorum. Babam bir dahaki sefer Uffizi Galerisi'ne gideceğimizi söylüyor. Mezuniyet tezimi oradaki bir tablo üzerine yaptım ama tablonun kendisini hiç görmedim."

"Baban çalışma odasında Daniel'ın görmek isteyebileceği bir triptik olduğunu söyledi."

"A, iyi fikir. Anneme sorarsanız sahte o. Belki Daniel gerçek mi sahte mi anlayabilir."

Amy önlerine düştü ve odaya girerken ışığı açtı. Çalışma odasının bir doktora ait olduğu bir bakışta anlaşılıyordu. Kitaplıkta Maura'nın kendi evindeki çalışma odasında bulunan tıbbi kitaplardan bazıları vardı: Harrison's ve Schwartz, Sabiston ve Zollinger. Ciltlerin yanında, Mike ile Julianne'in bir nikâh fotoğrafı duruyordu; küçük Amy aralarındaydı. On yaşlarında, kısa kesilmiş siyah saçlarında güllerden bir taçla bir peri prensesi andırıyordu.

Amy duvarı işaret ederek, "İşte meşhur triptik" dedi. "Annem babamın kazıklandığı kanısında ama Atina'daki antikacı tablonun yüz yaşında olduğuna yemin etmişti. Ne dersin, Daniel?"

Daniel incelemek üzere tabloya eğilirken, "Yaşını veya orijinalliğini söyleyecek uzmanlığım yok" dedi. "Ama bu kutsal kişileri tanıyorum. Yunan Ortodoks Kilisesi'nin ikonik figürleri. Ortadaki kadın, bizim Hz. İsa'nın annesi Hz. Meryem olarak bildiğimiz Theotokos. Sol paneldeki Vaftizci Yahya. Sağ paneldeki de cüppe ve yaka tasarımına bakarsak Aziz Nikolaos olmalı."

"Mira Piskoposu" dedi Amy.

Daniel gülümsedi. "Gerçek Noel Baba'nın Türkiyeli olduğunu bilen azdır." Alt köşeyi işaret etti. "Şurada bir metin parçası var. Maura, bir baksana. Biraz Yunancan var, okuyabilirsin belki."

Maura bakmak için yaklaştı. "Çok küçük, büyüteç lazım."

Amy, "Babamda vardı" diyerek çalışma masasına döndü. "Galiba şurada..."

Maura Amy'nin hafif çığlığına döndü. Kız eli ağzında, pencereye bakıyordu.

"Ne oldu?" dedi Maura.

"Burada." Amy pencereden geriledi. "Buldu beni."

"Ne?"

Amy korkuyla Maura'ya döndü. "Mezarlıktaki adam!"

Daniel pencereye koştu, dışarı baktı. "Kimseyi göremiyorum."

"Ağacın yanından bana bakıyordu!"

Daniel kapıya yöneldi. "Çıkıp bakacağım."

"Bekle" dedi Maura. "Daniel?"

Daniel koşarak adeta buhardan bir duvara dönüşecek kadar yoğun rutubetli geceye çıkarken Maura hemen ardındaydı. Çimenlikte durup karanlığı taradılar. Evden caz müziği ve Antrim'lerin konuklarının boğuk konuşmaları geliyordu ama dışarıda sadece cırcırböceklerinin cırıltıları vardı. Maura döndüğünde Amy'nin çalışma odasının penceresinden kaygıyla baktığını gördü.

"Kimse yok burada" dedi Daniel.

"Kaçacak zamanı vardı."

"Sahiden buradaysa."

Maura Daniel'a baktı ve alçak sesle, "Hayal mi gördü diyorsun?" dedi.

"Belki camda kendi yansımasını gördü, dışarıda biri var sandı."

Maura ıslak çimlerde ilerledi, ağacın yanına çömeldi. "Daniel" diye fısıldadı. "Hayal görmemiş. Biri varmış burada."

Daniel Maura'nın yanına çömeldi ve toprakta açıkça görünenlere baktı: ayakkabı izleri.

Maura cep telefonunu çıkardı ve Jane'i aradı.

"Çılgın bir geceye uygun bir son" dedi Jane. "Önce annem silahlı bir adamın tabancasını elinden alıyor, şimdi de Amy'nin takipçisi..."

"Piyanistler dünyasına muhteşem girişimi atladın" dedi Maura.

"Ya, evet." İç çekti Jane. "Konserinden erken çıktığım için özür dilerim, Maura. Ama annemden gelen mesajı okuyunca..."

"Şaka yapıyorum. Anne acil durumları daima önceliklidir."

Antrim'lerin arka bahçesinin yarı karanlığında yan yana çömelmişlerdi. Gece yarısıydı; Maura ve Daniel dışındaki konuklar gitmişti ve mahalle sessizliğe gömülmüştü. Maura ipek eteğinin ucuna baktı; ıslaktı ve muhtemelen çimlerden lekelenmişti. Her soruşturmanın bedeli vardı ama bu seferki çoğundan pahalıya patlıyordu.

Maura doğruldu; uzun süre çömelmekten bacakları ağrımıştı. "Amy'nin nerede oturduğunu biliyor. Herhangi bir zamanda yeniden gelebilir."

Jane de doğruldu. "Ailesi korku içinde. Öfkeliler de."

"Seni suçlamıyorlardır herhalde."

"Kimi suçlayacaklar başka? Kızlarının peşinde biri var ve ben yakalayamıyorum." Jane dönüp sokakta yanardöner ışıkları açık bekleyen devriye aracına baktı. "Siz ikiniz hiçbir şey görmediniz mi?"

"Yok. Sadece Amy gördü. Dışarı çıktığımızda gitmişti adam. Onca konukla sokakta en az bir düzine park edilmiş araç vardı, haliyle adamınki dikkat çekmezdi. Buradan çalışma odasını rahatça görebilirdi." Maura içeride ışıkların hâlâ yandığı pencere-

ye doğru döndü. "Biz orada tabloya bakarken, o buradaydı. Amy'yi izliyordu."

"Dedektif Rizzoli?"

Julianne arka kapıdan çıkmış, yanlarına geliyordu. Ilık bir geceydi ama yarı karanlıkta, yüzü bir leylak ağacının gölgesinde durduğunda ürpermiş gibi kollarıyla bedenini sardı.

"Ne yapmalıyız?" dedi.

"Güvenlik sisteminiz var. Sürekli devrede kalsın."

"Ama Amy'nin evde kalması... güvenli gelmiyor. O adamın her an çıkıp geleceğini bilerek. Mike işe gitmek zorunda, sürekli yanımızda kalıp bizi koruyamaz."

"Polis on dakika mesafede, Mrs. Antrim."

"Ya gecikirlerse? Geldiklerinde evimize girmiş, bize saldırıyor olabilir. Amy'ye..." Kollarıyla bedenini iyice sardı ve omzunun üzerinden sokağa, sanki şu anda bile biri gözetliyormuş gibi baktı. "Siz o adamı yakalayana kadar Amy'nin evde kalmasını istemiyorum. Kızımı nereye götüreceğimi biliyorum."

"Nedir aklınızdaki?"

"Douglas Eyalet Ormanı yakınlarında bir göl evimiz var. Issız bir yerdir, orada bulamaz bizi. Mike da benimle hemfikir. Çalışmak için şehirde kalmak zorunda ama cumartesi gelecek yanımıza. Şu an için Amy'nin burada kalmasını istemiyorum."

Maura her odasının dışarıdan net görülebildiği eve baktı. Geceleyin bir yabancının evini gözetlemek, hayatlarının ayrıntılarını incelemek ne kadar kolaydı. Yemek yapmalarını, sofraya oturmalarını seyretmek. Televizyonlarında ne oynadığını görmek, saat kaçta üst kata çıkıp ışıklarını söndürdüklerini bilmek. Geceleri her ev, iyi niyetli olabilecek veya olmayabilecek yabancıların bakışlarını davet ediyordu.

"Kızınızı illa bir yere götürecekseniz" dedi Jane, "bir otele ya da bir arkadaşınızın evine gidin. Göl evinizde kızınızı koruyamam."

"*Burada* koruyabiliyor musunuz?"

"Sadece onu güvende tutmaya çalışıyorum, Mrs. Antrim."

"Ben de" dedi Julianne. Yüzü gölgede kalıyordu ama sesindeki metalik, soğuk tını açıktı. "Siz işinizi yapın, dedektif. Ben de benimkini."

33

Amy

Buraya neden Fener Gölü dendiğini bilmiyordu ama isim aklına hep büyülü geceleri, ateşböceklerini ve sudaki altın dalgaları getiriyordu. On yaşından beri her yaz, şehirde sıcaklar dayanılmaz hale geldiğinde ailesinin kaçtığı yerdi bu göl. Hafta sonlarını burada kanoya binerek ya da sazlıklar arasında yüzerek geçirirlerdi. Amy burada iyi balık tutulduğunu da duymuştu; babası bazen oltasını alıp giderdi ama Amy olta iğneleriyle, misinalarla uğraşmanın çekiciliğini hiç anlayamamıştı. Hayır, burası sadece annesiyle kendilerini güvende hissedebilecekleri bir yerdi. Dedektif Rizzoli'den izin isteme zahmetine girmemişlerdi; toparlanıp gelmişlerdi ve Amy, doğru karar aldıklarını düşünüyordu.

Bir tek yanına ne alacağını daha fazla düşünmediğine sıkkındı canı. Sabah erkenden şehirden ayrılma telaşıyla annesi mutfakta gelişigüzel bulduklarını torbalara tıkıştırmıştı. Gene de idare ederlerdi. Hep etmişlerdi.

Uzaklardan gelen bir motor homurtusu Amy'nin bakışlarını gölün sessizliğini bozan ama böylesi ılık bir günde beklenebilecek bir şey olan tekneye çevirdi. Akşama tüm tekneler gitmiş olacak, ördekler ve dalgıç kuşları krallıklarını geri alacaklardı.

"Amy?" diye seslendi annesi arka sundurmadan. "Acıkmadın mı daha?"

"Pek sayılmaz."

"Ne zaman yiyelim akşam yemeğini?"

"Ne zaman istersen."

Julianne patikadan gelerek kıyıda, yanında durdu. Bir süre konuşmadan, ağaçlarda hışırdayan yaprakları dinleyerek dikildiler.

"Yarın kanoyu çıkarmalı" dedi Julianne. "Sabah ilk iş, motorlu tekneler gelmeden göle açılalım."

"Olur."

Annesi yüzüne baktı. "Korkuyor musun, tatlım?"

"Sen korkmuyor musun?"

Julianne göle baktı. "Daha beterlerini atlattık. Bunu da atlatabiliriz. Şimdilik günü geçirmeye bakalım." Eve döndü. "Bavulları boşaltayım, sonra bir şişe şarap açarız."

"Emin misin?"

"İkimize de birer kadeh lazım bence."

Aynı akşam nihayet dokuza doğru yemeğe oturdular. Yemek, aşçılığıyla gurur duyan ve genelde mutfakta vakit harcamaya çekinmeyen Julianne'e yakışır türden değildi. Bu gece kavanozdan çıkma marinara soslu spagetti ile sadece zeytinyağıyla tuz eklenmiş salata vardı. Bunlar Julianne'in aklının, itiraf ettiğinden çok daha meşgul olduğunun bir işaretiydi. Motor sesleri bugünlük nihayet susmuştu ve arada bir duyulan bir dalgıç kuşu çığlığı haricinde gece sakin ve sessizdi. Başlarından geçenler yüzünden ikisi de sarsılmıştı; arada şaraplarını yudumlayarak, konuşmadan yemeklerini yediler. Kulübe güvenli yerleriydi belki ama çöken karanlıkla bir kez daha sinirleri gerilmişti ve sürekli uyarıcı seslere kulak kabartmadan edemiyorlardı. Bir dalın kırılması, bir çalının hışırdaması...

Cep telefonunun çalışı öyle şok yarattı ki Amy kadehini devirdi ve masaya şarap saçıldı. Julianne telefonu açarken Amy, yüreği ağzında, bir peçeteyle masayı kurulamaya girişti.

"Evet, iyiyiz. Her şey yolunda."

Amy annesine merakla baktı. Julianne, "Baban" diye ağzını oynattı sessizce. Elbette yanlarında olmadığı için vicdan azabı çekiyordu ama Julianne programını aksatmadan hastaneye gitmesini söylemişti. Ayrıca birinin evde, evin dolu olduğunu gösterecek ve dolayısıyla takipçisinin Amy'yi evde sanmasını sağlaya-

cak şekilde kalması gerekliydi. Kızlarını güvende tutmalarının en iyi yolunun bu olduğunu söylemişti Julianne: Takipçinin dikkatini Amy'den başka yöne çekmek.

"Evet, Dedektif Rizzoli'yi aradım" dedi Julianne. "Buraya gelmemizden memnun değil ama hiç değilse nerede olduğumuzu biliyor. Douglas Emniyeti'yle görüşmüş, onlar da durumumuzun farkında. Endişelenmene gerek yok, Mike. Cidden."

Julianne, Amy'nin çok iyi tanıdığı "kontrol annede" sesini, babasında da gayet işe yarayan sesi kullanıyordu. Babası Yoğun Bakım Birimi'nde emir yağdırmaya alışık bir doktor olabilirdi ama evde ister çek defteri ister mutfak sahiden her şeyi kontrol eden karısına boyun eğmekten memnundu.

Julianne nihayet telefonu kapadığında kocasını sakinleştirmek için harcadığı çabadan dolayı Amy'ye yorgun bir gülümsemeyle baktı. "Keşke yanınızda olsam, diyor."

"Cumartesi geliyor ama değil mi?"

"Hastaneden çıkar çıkmaz."

"Söyle, birkaç şişe daha şarap getirsin."

Julianne güldü. "Yazık sana. Issızlığın ortasında sıkıcı ailenle tıkılıp kaldın."

"Sıkıcı iyidir, şu anda bize o lazım." Amy tabakları eviyeye bıraktı ve döndüğünde annesinin oturup uzaklara daldığını, parmaklarını masada tıkırdattığını gördü. Julianne korktuğunu hiçbir zaman itiraf etmezdi. Kızını ürkütecek hiçbir şeyi itiraf etmemişti ama bir şey söylemesine gerek yoktu. Amy, annesinin masada Mors korku koduyla durmak bilmeden tıkırdayan parmaklarında görüyordu her şeyi.

Julianne kalktı. "Arabaya bir daha bakacağım. Terliklerimi bulamıyorum ama yanıma aldığıma eminim."

"Belki arkada, yerdedirler."

"Ya da bagajda. Öteberi torbalarının altında kalmışlardır belki." Julianne mutfak çekmecesinden bir el feneri çıkardı ve dışarı çıktı. Sineklik ardından gıcırdayarak kapandı. Amy annesinin sundurma merdiveninden inen ayak seslerini dinledi ve pencereden ağaçların arasından arabaya yürüyen siluetini gördü.

Eviyeye dönüp tabakları halletmeye koyuldu. İkisi de fazla yememişlerdi, Amy donup yapışan spagettileri çöp kutusuna sıyırdı, tabakları yıkayıp kuruladı ve yerlerine yerleştirdi.

Julianne dönmemişti hâlâ.

Amy pencereden dışarı baktı ama ne Julianne'i ne de fenerin ışığını görebildi. Nereye gitmişti annesi? Çıkıp Julianne'i bulmakla mutfağın neşeli ışığında beklemek arasında kararsız kaldı. Saniyeler akıp gitti. Ne bir çığlık ne de alarma geçirecek başka bir şey duydu; sadece cırcırböcekleri vardı. Ama gene de bir terslik var gibiydi.

Sonunda sundurmaya çıktı. "Anne?" diye seslendi.

Cevap gelmedi.

Göl civarında ışığı yanan başka bir ev göremedi. Bu gece içinde insan olan tek kulübe onlarınkiydi. Bu ormanda, anayoldan çok uzakta, bir başlarınaydılar. Olmak istedikleri yer tamı tamına burasıydı ama Amy artık bundan emin değildi. Buraya gelmenin hata olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

"Anne?"

Göle bir şey düştü ve Amy, halkalanan dalgaların Ay'ın sudaki yansımasını bozuşunu gördü. Ördek veya dalgıç kuşu... Endişelenecek bir şey değildi. Kulübeye döndü ama sineklik ardından kapandığı anda başka bir ses duydu. Bir hışırtı, kırılan bir dalın çıtırtısı...

Ayak sesleri.

Sineklikten dışarı, kimin ya da neyin geldiğini görebilmeye çalışarak baktı. Julianne arabadan mı dönüyordu nihayet?

Derken ağaçların gölgelerinden çıkan şekli gördü. Gölden yansıyan parıltı yüzünden patikada siluet halindeydi. Hayır, Julianne değildi gelen. Bir adamdı ve Amy'ye doğru ilerliyordu.

O zaman haykırmaya başladı.

34

Jane

Jane daha kulübeye adımını atmadan kanı gördü; zemine ve karşı duvara şahdamarından makineli tüfek atışı misali fışkırarak saçılmıştı. Sundurmada durakladı ve eğilip galoşlarını giydi. Tekrar doğrulurken içeride kendisini bekleyene karşı hazırlanmak için derin bir nefes aldı. Dışarıda hava nemli toprak ve çam kokuyordu ama içeride farklı bir koku olacaktı. Daha önce defalarca aldığı bir koku.

"Görebileceğiniz gibi, saldırı mutfakta başlamış" dedi komiser yardımcısı Goode. Olay yerine gelen ilk dedektifti ve uykusuz geçen gece yüzünden gözleri şiş ve kıpkırmızıydı. Bu taşra bölgesinde cinayet soruşturmaları enderdi, komiser yardımcısının dün gece karşılaştığı sahneden sarsıldığı açıktı. Sinekliği çekip açmadan önce dehşeti yeniden yaşamaya gönülsüzmüş gibi duraksadı; içeri girdiler.

"Olan biten gayet açık" dedi.

Kan anlatıyordu her şeyi. Çılgınca atan bir kalbin pompalamasıyla fışkıran kanlar duvarlarda, mutfak dolaplarında uzun şeritler halinde kurumuştu. Bir sandalye yan devrilmişti ve zeminde cam kırıkları ile kurbanla saldırganın yaptığı dans keşmekeşinden kalma, kanlı ayak izleri vardı.

"Koridora gidiyor" dedi Goode.

Kan izlerini takip ederek Jane'in önünde mutfaktan çıktı. Jane daha birkaç hafta önce benzer bir kan izini Sofia Suarez'in evinde takip etmişti. Tekrarlayan bir kâbustu adeta. Durdu, duvardaki

kanlı el izine baktı. Sersemlemiş, zayıf düşmüş, ileri devrilmeden önce çaresizce tutunmaya çalışmış kurbandan kalmaydı.

İz nihayet yatak odasında son buldu.

Burada duvarlara fışkırmış kan yoktu. Zaten çok fazla kan kaybedilmişti ve kalbin pompalayacağı pek bir şey kalmamıştı. Ölen kurbanın vücudundan kalansa gittikçe zayıflayan bir akıntıyla şu anda Jane'in hemen ayakucundaki pıhtılaşmış öbeğe dönüşmüştü. Adli Tabiplik cesedi çoktan kaldırmıştı ama kana bulanmış kıyafetlerin bıraktığı iz hâlâ kurbanın yattığı yerdeydi.

"Soruşturduğunuz davayla bağlantılı göründüğünden" dedi Goode, "cesedi talep ettiğiniz gibi Boston'a naklettirdik."

Jane başıyla onayladı. "Otopsiyi bizim adli tabibimizin yapmasını istedim."

"İyi, öylesi işimizi basitleştiriyor. Hatta işin geçmişi de sizde olduğundan genelde kolaylaştırıyor. Olan bitene dair tanık ifadeleri de gayet açık." Jane'e baktı. "Başka görmeniz gereken bir şey var mı?"

"Araç."

"Ta anayolun oraya park edilmiş. Ya yolunu kaybetmiş ya da..."

"Gelişini duymalarını istememiş."

Goode katıldığını başıyla belirtti. "Ben de böyle açıklardım."

Kulübeden çıkıp toprak yoldan Fener Gölü'nün güney ucunu teğet geçen yola ulaştılar. "İşte" dedi Goode, "araç şu."

İşaret ettiği araba, Antrim'lerin evine giren sapağın sadece on küsur metre ötesinde duruyordu. Maine plakalı, ruhsat çıkartmasının tarihi geçmiş yeşil bir Honda Civic. Alt kısmındaki pas lekeleri ve şoför mahalli kapısındaki göçüklere bakılırsa epey uzun zamandır kullanılıyordu.

"Plakayı araştırdık, Maine'in Portland kentinden James Creighton adlı birine kayıtlı çıktı ama kayıtlı adres geçerli değilmiş artık. Ev sahibi Creighton'ın kirasını uzun süre ödemediğini ve yaklaşık dört ay önce evden çıkarıldığını söyledi. Parmak izleri tuttuğundan o olduğuna eminiz. Aracı aradık, arka koltukta bir uyku tulumu ve yastık ile bir de yarım düzine boş coffee

brandy[12] şişesi bulduk. Bir süredir arabasında yatıp kalkıyormuş anlaşılan."

"Cep telefonu nerede?"

"Cep telefonuna rastlamadık."

Jane kaş çattı. "Kullan-at türü telefonu olduğundan epey eminiz."

"Telefona ne oldu, bilmiyorum. Ama bulduğumuz ilginizi çekecektir." Cep telefonunu çıkarıp bir fotoğraf açtı. "Eyalet laboratuvarında şimdi. Görmek isteyeceğinizi düşünerek fotoğrafını çekmiştim."

Jane telefondaki fotoğrafa baktı. Bir çekiç.

"Bagajda, döşemenin altında, yedek lastiğin yanında bulduk. Çekici olması sıra dışı değil ama siz *var mı* diye bakmamızı istemiştiniz."

"Kan var mıydı üzerinde?"

"Çıplak gözle göremedim ama laboratuvardan az önce mesaj geldi. Çekicin başında gizli kan bulmuşlar." Öğlen güneşi doğrudan gözlerine vuruyordu, gözlerini kısıyordu mecburen. "Boston'daki kurbanla uyuşursa sorunlarınızı çözebilir."

"Öyle görünüyor."

Goode, Jane'e baktı. "Takipçi öldü, hanımlar güvende. Gene de tatmin olmuş görünmüyorsunuz."

Jane bakışlarını ağaçlara çevirerek iç çekti. "Kulübeye bir daha bakmak istiyorum."

"Tabii. Olay Yeri İnceleme işini bitirdi, istediğiniz gibi bakın. Benim kasabaya dönmem lazım artık. Soracağınız bir şey çıkarsa arayın."

Jane kulübeye tek başına döndü. Dışarıda durup kuş cıvıltılarını, hışırdayan yaprakları dinledi. Sabah erkenden Frost'la birlikte dün gece olanlar konusunda Amy ve Julianne'le görüşmüşlerdi. Sundurmaya adım atar atmaz ifadeleri kafasında yankılanmaya başladı.

Amy: *Ormandan geldi... Dosdoğru üzerime geldi. Kapıyı kapamaya çalıştım ama iterek girdi içeri. Beni öldüreceğini anladım...*

---

12. Kahve aromalı bir likör çeşidi (ç.n.)

Julianne: *Gölün kıyısındaydım, suya bakıyordum. Amy'nin çığlığını duydum. Yavrumun çığlığını duydum, kulübeye koştum...*

Jane içeri girdi, bir kez daha kanlı dolapları, cam kırıklarını, devrilmiş sandalyeyi inceledi. Tezgâha döndü, ahşap bıçaklığa baktı. Bıçak konulan yerlerden biri boştu. Geniş, bir şef bıçağını alabilecek kadar geniş bir yarıktı.

Julianne: *Mutfağa koştum. Oradaydı. Amy'yi boğazından yakalamış, duvara dayamıştı. Düşünmeden yaptım. Her annenin yapacağını yaptım. Tezgâhtan bir bıçak kaptım...*

Ardından yaşananların delili mutfak dolaplarına fışkırmış, zemine bulaşmıştı ve Jane hepsini tam o anda gerçekleşiyormuş gibi görebiliyordu. Julianne bıçağı saldırganın sırtına saplar. Yaralanan adam haykırarak ona döner. Üstüne atılır. Julianne panikle bıçağı savurur ve adamın boğazını keser. Bu seferki yara ölümcüldür ama derhal öldürecek türden değildir. Adamın boğuşup bıçağı Julianne'den alacak gücü kalmıştır ve mücadele sırasında Julianne'in eli kesilir. Ama artık adamın görüşü bulanıklaşmaya başlamıştır...

Körlemesine koridora çıkar, tutunmaya çalışırken o el izini bırakır. Artık o kadar çok kan kaybetmiştir ki her yan kararmaya başlamıştır. Yatak odasına dalar... Çıkmaz sokağa girmiştir. Ve orada artık bacaklarında derman kalmaz...

Jane durdu, James Creighton'ın cesedinin yattığı yere baktı. Kanaması yavaşlayıp kalbi tekler ve dururken son nefeslerini aldığı yerdi burası.

Julianne: *911'i aradığımda yaşıyordu. Eminim. Hiçbir şey demedi. Bize neden saldırdığını söylemedi. Polis geldiğinde ölmüştü. Neden Amy'yi seçtiğini öğrenemeyeceğiz. Neden peşine düştüğünü...*

Amy. Jane yatak odasına, dantelli perdelere, raftaki pelüş hayvancıklara baktı. Amy'nin odası olmalıydı burası. Dehşet gecesinin ardından annesiyle Boston'a götürülmüş, kulübedeki her şeyi öylece bırakmışlardı. Amy'nin boş valizi hâlâ dolaptaydı ve komodin çekmecelerinde iç çamaşırları, çorapları ve tişörtleri vardı. Diş fırçaları banyo dolabında, Julianne'in tansiyon hapları ve bir kutu Clairol saç boyasıyla birlikte duruyordu.

Jane kulübeden çıktı ve ön sundurmada cep telefonunu çıkarıp Frost'u aradı. "Evlerinde misin hâlâ?" dedi. "Nasıllar?"

"Epey sarsılmışlar ama yaşananları düşünürsek iyi sayılırlar" dedi Frost. "Dr. Antrim eve geldi, Julianne uyumak için üst kata çıktı. Gölde şaşırtıcı bir şey var mı?"

"Belki. Olay yeri ekibi Creighton'ın aracında bir çekiç bulmuş. Eyalet laboratuvarı çekiçte eser miktarda kan var, diyor. Sofia Suarez'in kanıysa..."

"Dosya kapanır."

"*Neden* sorusu haricinde. Adamın motivasyonunu hâlâ bilmiyoruz. Neden Sofia'yı öldürdü? Neden Amy'nin peşine düştü?"

"Neden *tüm bunlar*? Böyle söylememi sevmiyorsun, biliyorum ama eh, gizem işte."

"Evet, sevmiyorum." Gölde kano kullanan bir çifte çevirdi bakışlarını. Rüzgâr yoktu, göl çarşaf gibiydi. "Çok güzel buralar. Göl kenarında ev alasım geldi."

"Kutlamayı hak ettik ama değil mi? Alice ne zamandır Newton'daki yeni İtalyan lokantasına gitmek istiyordu. İşyerindeki herkes methediyormuş. Ne dersin?"

"Belki. Şimdi bakmam gereken bir ayrıntı daha var."

"Ne ayrıntısı?"

"Otopsi."

Eldivenlerine, maskesine ve bonesinin altında gizlenmiş saçına rağmen otopsi masasının başındaki kişinin Maura olduğuna kuşku yoktu. Jane morgun penceresinden içeri bakarken Maura'yı neyin bu kadar tanınır kıldığını düşündü. Neştere uzanırken takındığı asil hava mı? Masaya yatırılmış cesede bakarken sarsılmaz odaklanışı mı? Kapıyı itip otopsi salonuna girdiğinde bile Y kesisini tamamlayıp kaburgalara girişen Maura başını kaldırıp bakmadı.

Maura'nın yanına varınca, "Ölüm saatini belirledin mi?" dedi.

"Tahminimle tanık ifadeleri çelişmiyor." Maura göğüskemiğini kaldırdı, göğüs kafesindeki organlar ortaya çıktı. "Ölüm, gece on ila on bir arasında gerçekleşmiş. Sırttaki bıçak yarasını incele-

dim. İnterkostal aralığa T5 ile T6 arasından girmiş ve delil olarak aldıkları şef bıçağının boyutlarıyla tutarlı." Boyundaki, kanı temizlendiğinden şimdi pembe ve gülümseyen ikinci bir ağzı andıran yarayı işaret etti. "Görebileceğin üzere, ikinci yarayla sol şahdamarı kesilmiş. Worcester'daki adli tabiple konuştum. Dün gece olay yerindeymiş, 'Feciydi' dedi."

"Öyleydi" dedi Jane.

"Otopsiyi Worcester'da yapabilirlerdi. Cesedi Boston'a naklettirmene gerek yoktu."

"Ama senin hiçbir şeyi atlamayacağını biliyorum. Ayrıca baştan beri bu soruşturmadasın. Tamamına erdirmek isteyeceğini düşündüm."

"Sağ ol."

Dalga mı geçiyordu? Maura söz konusu olduğunda kestirmesi bazen zordu ve kalple akciğerleri keserek koroner arterleri açığa çıkarırken yüz ifadesi herhangi bir ipucu sunmuyordu. Boşa hiçbir hareketi yoktu, her adımı etkin ve hassastı.

"Koronerler temiz" dedi Maura. Sıska yüze baktı. "Başka hiçbir şeyi sağlıklı görünmese de..."

"Ölüm sağlığa öyle şeyler yapıyor."

"Kaşeksisini kastettim. Kıyafetleri birkaç beden büyüktü; şakaklarının göçüklüğünü görüyor musun? Ciddi kilo kaybetmiş."

Jane boş likör şişelerini hatırladı. "Alkolik miymiş?"

"Sebebi kısmen o olabilir." İnce bağırsağı yana çekti. "Ama bence esas sebep bu." Toparlak bir kütleyi işaret ediyordu. "Pankreas. Karaciğere metastaz yapmış bile."

"Kanser yani?"

"İleri safhada. Ölüyormuş adam."

Jane, James Creighton'ın çöküк gözlerine baktı. "Biliyor muydu dersin?"

"Aynaya bakması yeterliydi."

Jane kafa salladı. "Makul değil bu... Adam kansermiş, öldüğünü biliyor olmalıydı. Neden bir kadının peşine düşsün? Neden göle kadar izleyip saldırsın?"

Maura başını kaldırdı. "Amy'nin boğazındaki bereleri gördün mü?"

"Gördüm."

"Belirgin miydi?"

"Kurbana inanmıyor musun?"

"Sorgulamak doğamda var. Biliyorsun."

"Bereler hafifti" dedi Jane. "Ama vardı. Hem unutma, adamın eski karısı da boğulmuştu."

"Onu Creighton'ın yaptığı kanıtlanamadı."

"Bu saldırıdan sonra iyice muhtemel görünüyor."

"*Muhtemel* demek, kanıt demek değildir." Tam Maura'nın söyleyeceği şeydi. Doğru olduğunu bilse bile Jane'i çileden çıkartıyordu böyle şeyler.

Maura neşteri bıraktı. "Sana verebileceklerim, ölüm saati, ölüm sebebi ve kimlik. Bu adamın parmak izleri ve kan grubu, elli altı yaşındaki James Creighton'ınkilerle uyuşuyor."

Jane'in telefonu çaldı. Elini önlüğün altına sokup cebinden çıkardı. "Dedektif Rizzoli."

"Sizi sevindirecek haberlerim var" dedi komiser yardımcısı Goode.

"Sevindirin bakalım."

"James Creighton'ın arabasında bulduğumuz çekiç var ya? Laboratuvar az önce kanın insan kanı olduğunu ve Sofia Suarez'in kanıyla eşleştiğini bildirdi. Tebrikler. Yakaladınız adamınızı."

Jane içi açılmış cesede baktı. Yapbozun son parçasının yerine oturmasına sevinmeli, Sofia Suarez cinayeti dosyasını kapayacağı için rahatlamalıydı. Oysa James Creighton'ın yüzüne bakarken, *neden bir şeyi atlamışım gibi geliyor*, diye düşünüyordu.

35

Angela

Kahramanlığım kutlanıyor bu gece. En azından masadakiler bana öyle diyor ve emin olun, tadını çıkaracağım çünkü yemeğe çıkarılmak ve şerefine kadeh kaldırılmak, bu sıradan, yaşlı annenin sık yaşadığı bir şey değil. Çok da hoş bir yemek; hazırlamak zorunda kalmadığım, hayatımda gittiğim en pahalı lokantalardan birinde. Lokantayı seçen Alice Frost, dolayısıyla neredeyse ta Framingham'a kadar gelmemiz gerekse bile en azından bu yüzden övgüyü hak ediyor. Alice yemek yenecek en iyi yerleri biliyor; onun gibi yüksekten uçan bir firmada avukatsanız en müthiş yeni şeflere dair tüyolar alırsınız.

Alice'ten hoşlanmayı becerebilirim belki. Günün birinde.

Şarabı da bu gece o ısmarladı; iyi bildiği bir başka şey bu. İki kadeh içtim bile ve garson dibimde üçüncüyü koymak için tepeme dikiliyor. Şişe elinde duraklıyor, sorarcasına başını yana eğiyor.

"İç, anne" diyor Jane. "Seni eve ben bırakacağım nasılsa."

Garsona kıkırdıyorum, kadehimi dolduruyor. Şarabı yudumlayıp masaya bakarken keşke Vince de burada olabilseydi, diye düşünüyorum. Vince sever böyle geceleri. Kaliforniya'dan döndüğünde kutlamak için bu lokantaya getireceğim onu.

Bu gece hepimizin kutlayacak şeyleri var. Jane ile Barry soruşturdukları dosyayı kapattılar, Alice şirket ortaklığına yükseldi ve küçük Regina'm anaokulunun ilk sınıfını bitirdi. Masaya, Alice ve

Barry'ye, Gabriel, Jane ve Regina'ya bakıyorum ve ne şanslı kadınım, diyorum içimden.

Vince döndüğünde hayat kusursuz olacak.

"Süper kahraman Angela Rizzoli'nin şerefine!" diyor Gabriel, tonik dolu bardağını kaldırarak. "Tek başına silahlı bir adamı etkisiz hale getirdi."

"Tek başına diyemem" diyorum. "Destek olarak Agnes Kaminsky vardı. Burada olmasa bile onun için de kadeh kaldırmalıyız."

Hep bir ağızdan "Agnes'a!" dediklerinde Agnes'ı yemeğe davet etmediğim için içim sızlıyor ama etseydim yemeğin tuzundan, müziğin gürültüsünden yakınacak ve aperitiflere anca aptalların bu kadar para ödeyeceğini söyleyecekti, biliyorum.

Kadehimi kaldırıyorum. "Size de tebrikler, Jane ve Barry. Onca hafta, onca çabadan sonra adamı yakaladınız."

"Teknik açıdan yakalamadık, anne" diyor Jane.

"Ama cinayeti çözdünüz ve o adam artık başka birinin canını yakamayacak. Boston'ın en iyi dedektiflerine!"

Herkes koca yudumlar alırken Jane biraz gönülsüz görünüyor. Kızımı, bir şeylerin canını sıktığını anlayacak kadar iyi tanıyorum. Onun canı sıkılınca benimki de sıkılır. Anneliğin yükü bu: Çocuklarınız ne kadar büyürse büyüsün sorunları sizin de sorunlarınız.

Kızıma doğru eğilip fısıldıyorum: "Neyin var, Janie?"

"Uzun ve sinir bozucu bir soruşturmaydı, hepsi o."

"Anlatmak ister misin?"

"Yok, önemli bir şey değil. Can sıkıcı birkaç ayrıntı işte."

Kadehimi masaya koyuyorum. "Dünyanın en akıllı polisini yetiştirdim..." Birdenbire ortağı Barry'nin de dinlediğini fark ederek duraklıyorum ama Barry üstüne alınmıyor, neşeli bir baş onayıyla karşılık veriyor.

"Kuşkusuz, Mrs. Rizzoli."

"Tamam, dünyanın en akıllı iki polisinden birini yetiştirdim" diyerek gönül alıyorum. "Dedektiflik yeteneğini birinden miras aldığın kesin ve bence babandan almadın."

Gülüyor Jane. "Bence de."

"O zaman belki benden almışsındır. Belki davanıza ufacık bir ışık tutabilirim. Taze bir bakış açısı. Ne dersin?"

"Emin değilim, anne."

"Polis değilim belki ve yaşlı bir kadın olduğum için beni hafife almak kolay, biliyorum ama..."

"O" diyerek ve kadehini sallayarak lafımı kesiyor Alice, "toplumun kabahati. Doğurganlık yaşımızı geçtikten sonra biz kadınlar tüm değerimizi yitiriyoruz."

"E, peki. Doğurganlık şeylerini anlamam ben. Sadece söylediğime kulak verilmesini istiyorum." Jane'e bakıyorum. "Canını sıkan bir şey varsa yardımım dokunabilir."

Jane iç çekiyor. "Canımı *ne* sıkıyor, bilmiyorum."

"Ama bir şeylerin ters gittiğini biliyorsun, değil mi? Hah, onu anlıyorum işte. Kardeşin Frankie bana Mike Popovich'in evinde kalacağını söyleyip aslında taşocağında esrar tüttürmeye gittiğinde bir terslik olduğunu anlamam gibi. Anlamıştım çünkü içgüdülerim var."

"Düşünmem lazım" diyor Jane.

Tatlılara geçtiğimizde ve ben dördüncü kadehimi yuvarlarken tam dediğiyle uğraştığını, düşündüğünü görebiliyorum. Beni eve bırakacağı için sadece tek kadeh içiyor. İçindeki kamu görevlisi işte. Kendini yasaların uygulanmasına adamış ki o da akşam boyunca aslında hiç gevşemediği anlamına geliyor. Aklının başka yerlerde dolaştığı da açık.

Arabaya binip emniyet kemerlerimizi takarken hâlâ dalgın. Gabriel kendi arabasıyla gelmişti ve Regina'yı dosdoğru yatağa götürecekti. Jane'le ikimiziz arabada. Keşke kızımla daha fazla vakit geçirebilseydim. Hayat hızla geçiyor, Jane hep meşgul ve baş başa kaldığımızda bile hep bir yerlere koşturması gerekiyor.

"Yemek iyiydi, değil mi, anne?" diyor.

"Alice iyi seçim yapmış." Kucağımdaki kıymetli artanlar kutusunu okşuyorum. "O kadın sırf hava değil anlaşılan."

"Kuşku uyandıracak ölçüde iltifata yaklaştı bu dediğin."

"O kadar da değil." Arabalarına binen Alice ve Barry'ye bakıyorum. Barry gibi tatlı bir adam çok daha iyisine layık ama aşkın gözü kör maalesef.

Jane marşa basıyor ve lokantanın otoparkından çıkıyoruz.

İlerimizde bir pikabı çevirmiş, yanardöner ışığı açık bir devriye aracı var. Jane haliyle yanlarından geçerken, müdahalesini gerektiren bir durum olup olmadığını görmek için yavaşlıyor. Kızım böyle; daima belanın kokusunu almaya bakar.

Benim gibi.

"Green'ler taşındı galiba" diyorum.

"Öyle mi?" diyor. Beni tam dinlemiyor, aklı hâlâ çevirme yapan devriyede.

"Birkaç gündür ikisini de görmedim. Ama evde ışık gördüm; otomatik zamanlayıcılardan taktırmışlar bence. Hava kararınca ışıkları yakanlardan; hırsızları korkutmak için."

"Sen gözetlerken hiçbir hırsızın şansı yok, anne."

Gülüyorum. "Evet. Haklısın galiba."

"*Görürsen söyle.* Yeni bir seviyeye taşıdın o şeyi." Devriyenin meseleyi kontrol altında tuttuğuna kanaat getirince hızlanıyor Jane. "Green'ler gözetlemenden bıkmışlardır muhtemelen."

"Mahalleme göz kulak oluyorum ben. Olmasaydım Larry Leopold çoktan ölmüş ve Rick Talley cinayet suçuyla yargılanıyor olacaktı."

"Jackie'yle konuştun mu?"

"Benimle konuşmayacak denli utanıyor herhalde."

"İlişki yüzünden mi?"

"Bence daha çok kiminle ilişkiye girdiği için. Larry Leopold. *Cidden yani.*" Gülüyorum.

"Hiç belli olmaz, anne. Adam yatakta kaplandır belki."

Bir anlığına Jonas ve heykel misali göğüs kasları geliyor aklıma. Tamam, gözümün takıldığını kabul ediyorum. Zayıf bir anımda, martiniyi fazla kaçırdığım bir anda birtakım fiziksel düşüncelerin aklımdan geçmiş olabileceğini de itiraf ediyorum. Şansıma Agnes toparladı beni. Agnes adamın ne mal olduğunu en baştan görmüş.

Agnes'ı yemeğe davet etmediğim için iyice vicdan azabı çekiyorum artık. Ne kadar sinir bozarsa bozsun sıkışık anımda yanımda durdu. Nefes nefeseydi elbette ama yanımda durdu.

Jane evime bıraktığında Agnes'ın ışıklarının hâlâ yandığını görüyorum. Geç saatlere dek oturduğunu biliyorum; TV başında sevgili Virginia Slims'lerini tüttürüyordur herhalde. Gelişimi hoş karşılar muhtemelen. Yemekten kalan kıymetlilerimi de.

Yan komşumun kapısını çalıyorum.

Eşiğinde beni görünce, "Angie!" diye hırıldıyor. Evinden kontrol altına alınamayan yangın misali dışarı taşan sigara dumanıyla birkaç adım geriliyorum. "Tam da bir kadeh koymuştum! Gel, gel."

Yemekten kalanlar kutumu kaldırarak, "Atıştırmalık getirdim" diyorum.

"Benim de midem kazınıyordu." Sehpasındaki viski şişesine uzanıyor. "Duble?"

"Neden olmasın?"

Bedelini sabah ödüyorum.

Jameson şişesini bitirdiğimize dair hayal meyal anılar ve zonklayan bir kafayla uyanıyorum. Gün doğmuş, odama giren ışık kör edici, gözlerimi zor bela açabiliyorum. Saate bakıyorum, çoktan öğleye geldiğini görünce homurdanıyorum. Bir daha asla Agnes'a ayak uydurmaya kalkışmayacağım. Yetmiş sekiz yaşında bir kadın kadar bile içemeyen bir süper kahramanım.

Şakaklarımı ovuşturarak doğruluyorum. Kafamdaki zonklamalar arasında zilin çaldığını duyuyorum.

Misafir çekecek halde değilim ama Vince'ten bir paket gelecek; terliklerimi giyip ayak sürüyerek kapıya gidiyorum. Açtığımda karşımda kargocu oğlan yerine Tricia Talley'yi görünce şaşalıyorum. Geçen birkaç hafta boyunca ailesinin canına okudu; şimdiyse kapımda, gözleri yerde, omuzları çökük duruyor.

"Kapınıza sıkıştırmışlar" diyerek yakındaki pizzacının broşürünü uzatıyor.

"Tricia." İç çekiyorum. "Broşür vermeye gelmedin herhalde."

"Yok."

"Gelmek ister misin içeri?"

"Evet. Galiba."

"Salonda iki dakika bekleyebilir misin? Çok geç yattım, müsaadenle üstümü değişeyim, olur mu?"

Odama dönüp yüzümü yıkıyor, saçımı tarıyorum. Kot pantolonumun üzerine temiz bir bluz geçirirken kızın ne demeye benimle konuşmaya geldiğini düşünüyorum. Sadece konuşmaya mı geldi? Yoksa salona girdiğimde gümüşlerimi falan yürütüp gittiğini mi göreceğim? Ergenler söz konusuyken hiç belli olmaz.

Salona döndüğümde yok. Kahve kokusunu alınca mutfağa yöneliyorum. Tricia kahveyi kaynatmış, iki kupaya koyuyor. Kupaları masaya bırakıp oturuyor ve beklentiyle yüzüme bakıyor. Çocuklarımın on altı yaşında kahve içtiklerini hatırlamıyorum ama Tricia'nın içmekle kalmadığı, yapmayı da bildiği açık.

Aferin, Tricia.

Otururken, sohbetimizde ihtiyaç duyup duymayacağına karar veremiyormuşçasına yumruklarını sıkıp açtığını görüyorum.

"Olanlar benim kabahatim" diyor. "En baştan işleri batıran ben değilim ama daha kötü hale getiren benim."

"Pek anlayamadım."

"Biyoloji dersi yüzünden."

"Şimdi hiç anlamadım."

"Okul bitmeden önce genetik konusunda laboratuvara girdik. Parmaklarımızı iğneleyip kanımızı aldık." Hatırlayınca yüzü buruşuyor. "Hiç hoşuma gitmemişti. Kendime iğne batırmak..."

Anlayışla sallıyorum başımı. "Ben de hayatta yapamam. Laboratuvar eşim yapmıştı benim için."

Kaşları çatılıyor. "Biyoloji mi okudunuz?"

"Evet, Tricia. İster inan ister inanma ama ben de zamanında liseye gittim. Ailemle ben de kavga ettim. Bu arada, gayet gözde kızlardan biriydim. Olan bitenle biyoloji dersinin ne ilgisi var peki?"

"Kan gruplarını öğreniyorduk. A, B, 0 falan var ya... Kendimizi iğneledikten sonra kan grubumuzu saptayacaktık. B pozitif çıktım ben. Nüfusun yüzde dokuzu falan. Sıra dışı değildi yani."

"Peki."

"Sonra, madem, dedim, genetiğin ilkelerini ve kan gruplarının nasıl anne babadan geçtiğini öğreniyoruz, annemle babamın kan gruplarını bularak ilave not alabilirim."

Ah. Eğitim sistemimiz işte böyle yüzüstü bırakıyor bizi. Felaketleri öngöremiyor. Fazla bilginin sonuçlarına yönelik bir planı yok.

"Annemin kan bağışı kartı hep cüzdanında durur. A pozitif olduğunu biliyordum yani. Sonra babama sordum, 0 pozitif, dedi. O zaman anladım." Derin bir nefes alıyor. "A pozitif bir anneyle 0 pozitif bir babanın B pozitif bir kızlarının olması imkânsız, anlıyor musunuz?" Öfkeli bir el hareketiyle gözyaşlarını siliyor. "Annem inkâr etti ama yalan söylediğini anlamıştım. Yüzüne bakmaya katlanamadım. Gerçeği bilirken annemle babamı her şey yolundaymış gibi davranırken görmeye dayanamadım." Dosdoğru bakıyor yüzüme. "O yüzden kaçtım. Bir süre onlardan uzak kalmalıydım. Ama babamı aradım, iyi olduğumu söyledim. Arkadaşımın evini buldu, nankör, dedi, şımarık, dedi, sonunda dayanamadım. Babam bile değilsin sen, deyiverdim. Yalan bir hayat yaşadığımızı söyledim."

"Babana söyleyen sen miydin?"

Başını öne eğiyor. "Hataydı."

"Özel dedektiften öğrenmedi yani?"

"Ne özel dedektifi?"

"Beyaz panelvandaki adam."

"Beyaz panelvan falan bilmiyorum ben. Babama söylememeliydim, onu biliyorum. Sırrı saklamalı, her şeyin yolunda olduğunu sanmasını sağlamalıydım. Kocaman, yalandan mutlu bir aile olduğumuzu sanmaya devam etmeliydi. Ama tutamadım işte."

"Larry'nin baban olduğunu da söyledin mi?"

"Hayır, o olduğunu bilmiyordum." Tiksinircesine yüzünü buruşturuyor ki gayet uygun bir tepki. İnsan Larry Leopold'un genlerini taşıdığını öğrenirse başka hangi ifadeyi takınabilir? "Annemle onun..." Ürperiyor.

"Rick nasıl öğrendi o zaman?"

"Annem itiraf etti sonunda. O akşam söyledi. O yüzden oldu işte. Babam o yüzden Larry'nin evine gitti."

"Ah, Tricia. Ne fena..."

"Biliyorum, biliyorum." İç çekiyor. "Siz durdurmasaydınız çok, çok daha kötüsü olacaktı, Mrs. Rizzoli. Larry'yi öldürebilirdi. Ömür boyu hapis yatardı. Hep benim yüzümden."

"Hayır, şekerim. Senin yüzünden değil. Sakın kendini suçlama. Burada işi batıran yetişkinler." Duraklıyorum. "Genelde yetişkinler olur zaten."

Başını avuçlarına indirip sessizce ağlamaya başlıyor. Kızımın ergen halinden öyle farklı ki. Jane hiç sessizce ağlamazdı. Yumruk yese ağlamaz, karşılık verirdi. Ama Tricia çok daha hassas bir kız ve bu sıkıntıları aşmak için annesinin yardımına ihtiyaç duyacak.

Jackie'yi aramalıyım. Ailesine dair neleri bildiğimi bilmediğinden sıkıntılı bir konuşma olacak ama anneyle kızın birbirlerine ihtiyaçları var ve kucaklaşmalarını sağlayacak kişi ben olabilirim.

Tricia'yı kapıya kadar geçiriyorum ve o sokakta uzaklaşırken Jackie'ye telefonda ne söyleyeceğimi düşünüyorum. Ayıplamaya kalkmayacağım, her şeyi mahvettiğini (hem de Larry Leopold'la!) biliyor ama şu an için bir arkadaşa muhtaç. Bir anlığına sundurmada duruyorum, mahalleyi süzüyorum, nahoş telefon konuşması için kendimi topluyorum. Her şey aynı görünmesine rağmen her nasılsa sokak farklı geliyor. Leopold'ların bahçesi her zamanki gibi bakımlı ama evde krizde bir evlilik var. Eskiden deniz komandosu komşumuz bildiğimiz Jonas her zamanki gibi penceresinin önünde halter kaldırmıyor. Sahtekârlığı ortaya çıktığı için yüzünü gösterecek cesareti yok herhalde. Ya Green'ler? Bu güneşli, güzelim pazar gününde bile jaluzileri kapalı evlerine tıkılmışlar.

İçeri dönecekken malum beyaz panelvanın geldiğini görüyorum. Aynı, birkaç gece önce Leopold'ların önüne park eden panelvan. Rick'in tuttuğu bir özel dedektif sanmıştım ama artık öyle olmadığını biliyorum. Öyleyse panelvanı kullanan kim ve niye mahallemde dolanıyor?

Evimin önünden yavaşça geçip birkaç ev ötede duruyor. Motoru kapatıyor, öylece kalıyor. Şoför neden inmiyor? Ne bekliyor?

Kuşkuya daha fazla dayanamıyorum. Silahlı bir adamla yüzleştim, Larry Leopold'un hayatını kurtardım ben. Bu ufak gizemi de çözerim illa.

Cep telefonumu alıp sokağa çıkıyorum. Panelvan ilk defa gün ışığında doğru dürüst bakacağım kadar uzun duruyor. Arkasındaki plakasının fotoğrafını çekiyorum, ilerleyip şoförün camını tıklatıyorum.

"Hey" diyorum. "Hey!"

Cep telefonundan başını kaldırıp bana bakıyor. Otuzlu yaşlarda, geniş omuzlu, gülümsemekten âciz, tamamen âciz, sarışın bir adam.

"Kimin için çalışıyorsun sen?" diyorum.

Yabancı bir dilde konuşuyormuşum gibi bakmaya devam ediyor yüzüme.

"Bu mahalleye göz kulak olmak benim işim. Seni defalarca bu sokaktan geçerken gördüm ve ne halt karıştırdığını soruyorum."

Anlatamıyorum galiba çünkü karşılık vermiyor. Belki karşısında sadece görmezden gelebileceği, orta yaşlı, sıradan bir ev kadını gördüğü için. O kadar çok görmezden gelindim ki artık bıktım. Kızımın sesini, kızımın otoritesini kullanma zamanı. Polis olsa ne der şimdi?

"Merkeze bildireceğim" diyorum.

İşe yarıyor. "Teslimatım var" diyor sonunda. "Çiçek."

"Kime?"

"İsme bakayım bir daha. Arka tarafta, listede yazıyor."

Panelvandan iniyor. Şoför mahallinde göründüğünden de iri; peşinden aracın arkasına giderken Herkül'ü takip ediyor gibiyim.

"Listedeki isme bakarsanız" diyor, "yanlış mı geldim, söyleyebilirsiniz belki."

"Bakayım."

Panelvanın arka kapısını açıp çiçeklere bakabilmem için kenara çekiliyor.

Çiçek yok ama. Bomboş panelvanın arkası.

Bir el ağzımı kapatıyor. Debelenmeye, karşı koymaya çalışsam da kaslardan yapılmış bir duvarla boğuşuyor gibiyim. Adam beni

kaldırıp panelvanın içine tıkarken telefonum yere düşüyor. Peşimden içeri tırmanıyor, kapıları kapatıyor, baş başa kalıyoruz. Gün ışığının parıltısından sonra panelvanın içi öyle karanlık geliyor ki üzerime eğilen şekli zar zor seçebiliyorum. Yalıtım bandının cayırtısını duyuyorum.

Haykırmak için nefes aldığım anda bandı ağzıma yapıştırıveriyor. Beni yüzüstü yatırıp ellerimi sertçe arkamda birleştiriyor. Hızlı ve kaba hareketlerle saniyeler içinde el ve ayak bileklerimi bağlıyor.

Bir profesyonel... Öleceğim demek.

36

Jane

"Cep telefonunu sokakta görür görmez bir terslik olduğunu anladım" dedi Agnes Kaminsky. "Kapısını çaldım, açmadı ama kapısı kilitli değildi. Annen, anlattığın o korkunç hikâyeler yüzünden hep kilitler kapısını. O yüzden aradım seni."

Jane, kafasında sesleri artan alarm zilleriyle telefonu inceledi. Telefonun kabında Regina'nın resmi vardı; dolayısıyla Angela'ya ait olduğuna kuşku yoktu. Jane telefonun sokağın ortasında yatmasının son derece masum bir sebebi olduğuna, annesinin belki yürüyüşe çıktığında düşürüverdiğine inanmak istiyordu ama bu açıklama, kapısını neden kilitlemediğini açıklamıyordu. Kızınız Cinayet Büro'daysa, sevgiliniz emekli polisse ve büyük şehrin avcılarına dair onca hikâye dinlemişseniz kapınızı kilitlemeden bırakmazdınız.

"Evde sorun yok" dedi Agnes. "Hırsız girmemiş."

"İçeri mi girdiniz?"

"E, kontrol etmem lazımdı. Bizim gibi yalnız yaşayan hanımlar birbirine göz kulak olmalı."

Daha birkaç hafta önce Agnes ile Angela konuşmuyorlardı bile. Şimdiyse en can dost gibiydiler. Hayat hızlı ilerliyordu.

"Yatağını toplamamış ama kahve yapmış, makine hâlâ sıcaktı" dedi Agnes. "Mutfak masasında da iki kupa vardı. Yani misafiri varmış. Bir işe yararsa artık."

Jane, arkasında Agnes ve peşlerindeki sigara dumanıyla eve girdi. Angela'nın çantası ve anahtarları antredeki sehpada, her

zamanki yerlerinde duruyorlardı. Kötü bir işaret daha. Kahvenin sahiden de hâlâ ılık olduğu mutfağa girdiler. Masada tıpkı Agnes'ın dediği gibi iki kupa vardı.

Bir ziyaretçi gelmişti bu sabah. Masaya oturup Angela'yla kahve içmiş biri.

"Gördün mü?" dedi Agnes. "Tıpkı anlattığım gibi."

Jane yaşlı kadına döndü. "Kimin geldiğini gördünüz mü?"

"Hayır. QVC kanalını izliyordum. Yeni elektrik süpürgelerinden satıyorlar, alacağım galiba." Cep telefonunu işaret etti. "Bu şeyin kilidini açmayı bilmiyor musun? Belki birini aramıştır veya biri onu aramıştır. Önemli bir ipucu olur belki."

Jane kaş çatarak annesinin telefonuna baktı. Kilidi altı haneliydi. *Annem bu. Bilmem lazım.* Annesinin doğum tarihini yazdı Jane. Yanlış şifre. Kendi doğum tarihini yazdı. Açılmadı kilit.

"Bu senin kızın, değil mi?" dedi Agnes.

"Ne?"

"Telefonun kabındaki. Onun resmi. Anaokuluna başlamadan önce neredeyse her gün annenin yanına gelirdi. Angie çok özlüyor torununu."

Tabii ya, dedi içinden Jane. Regina'nın doğum tarihini tuşladı.

Telefon sihirliymişçesine açıldı ve ekranda kullanılan son program belirdi: Kamera. Jane son görüntüye tıkladı. Fotoğrafta beyaz bir panelvanın arkası görünüyordu; bir saat önce, 13:12'de çekilmişti.

Ekrana bakmak için yanaşan Agnes, "Bizim sokak bu" dedi. "Hemen kapının önü."

Jane dışarı çıktı, kaldırımda aşağı yukarı annesinin fotoğrafı çektiği noktada durdu. Panelvan yoktu, kaldırım bomboştu. Görüntüyü büyüttü, plaka ekranı kapladı. Massachusetts plakası. *Neden çektin bunu, anne? Bu yüzden mi kayboldun?*

"Aman Tanrım" dedi Agnes sokağın karşısına bakarak. "Bu o..."

Gizemli Matthew Green evinden çıkmıştı. Omuzlarını gererek, çatışmaya hazır kararlı adımlarla doğrudan yanlarına geldi. Aynalı güneş gözlüğü gözlerini gizliyordu; Jane adamın yüz ifa-

desini çözemedi ama gömleğinin altındaki tabancanın kabartısını gözden kaçırmadı. Adam yaklaşırken Jane içine dolan silah çekme dürtüsünü bastırdı. Gündüz vaktiydi ve yanında, Agnes Kaminsky de olsa sonuçta bir tanık vardı.

"Dedektif Rizzoli?" dedi Matthew Green.

"Evet?"

"Anladığım kadarıyla annenizi arıyorsunuz."

"Öyle. Nerede, biliyor musunuz, Mr. Green?"

"Emin değilim." Güneş gözlüğünü çıkardı ve siborg misali bir ifadesizlikle Jane'e baktı. "Ama bulmanıza yardım edebilirim galiba."

37

Angela

Öleceğimi her düşündüğümde bunun çok uzun yıllar sonra olacağını varsayardım. Yatağımda, etrafımda sevdiklerimle öleceğimi hayal ederdim. Ya da belki hastanede, hemşirelerin bakımı altında. Yahut en iyisi, sıcak bir plajda, elimde bir mai tai, bir inmeyle acı çekmeden ve aniden. Yalıtım bandının işe karıştığı bir sahneyi hiç hayal etmemiştim.

Ama işte böyle, bu panelvanın arkasında elim ayağım bağlı, ağzım bantlı gelecek son. Ya da belki beni ıssız bir yere sürükleyip orada kafama sıkacak. Profesyoneller öyle yapar ve şoför mahallinde oturmuş, beni mezarıma götüren kişinin öyle olduğu kanısındayım. Bir profesyonel.

Nasıl bu kadar yanılabildim? Tricia'ya ve Leopold'lara ve gizemli Green'lere odaklanmışken burnumun önünde bambaşka bir şeyler, bu panelvanı defalarca sokağıma getiren bir şeyler dönmüştü. Larry Leopold'u gözetlemeye değil, henüz çözemediğim başka bir şey için gelip durmuştu. Çözmem bir şey fark ettirmeyecek artık.

Kurtulmak için debelenip duruyorum ama evrenin en güçlü malzemesi yalıtım bandı pes etmiyor. Bitkinlikten çaresizliğe kapılıyorum. Başkalarının işine burnumu sokmamın bedeli bu. Leopold'larda vurulmadığım zaman şansım yaver gitti. Bu yüzden kibre kapıldım ve bedelini ödemek üzereyim.

Panelvan bir köşeyi dönünce yana savruluyorum, kafamı çarpıyorum. Acı boynumdan aşağı, elektrik şoku gibi yayılıyor. İnliyorum; zayıf düştüm, yenildim. Ellerimi bile kıpırdatamazken nasıl mücadele edebilirim?

Panelvan duruyor.

Kalbimin gümbürtüleri arasında şoför mahalli kapısının açılıp sertçe kapandığını duyuyorum. Kapanma sesinin yankılanması bana dışarıda, açık bir yerde ama bir binanın içinde olduğumuzu söylüyor. Bir depo belki. Şoför arka kapıları açmıyor; ayak sesleri betonda yankılanırken beni kendi başıma, bağlı bırakarak çekip gidiyor. Uzaklardan biriyle konuştuğunu duyuyorum ama karşılık veren bir ses yok. Telefonda herhalde ve sesi heyecanlı, kızgın çıkıyor. Bana ne yapacaklarını mı konuşuyorlar?

Sesi uzaklaşıyor, sessizlik çöküyor. Bir anlığına unutulduğumu düşünüyorum.

Trafikte bir o yana bir bu yana savrulmuyorum artık; nihayet doğrulup oturuyorum ama orta yaş ve kaskatı eklemlerim yüzünden doğrulmak için epey uğraşıyorum. Tek becerebildiğim oturmak. Haykıramıyor, el ve ayaklarımı kurtaramıyorum; kilitli bir metal kutuda kapalı kaldım.

Kaybolduğumu sonunda *birileri* anlayacak ama ne zaman? Vince neden telefonumu açmadığımı merak edip Jane'i arar mı? Agnes yemekten kalanlar için teşekkür etmeye uğrar mı? Sonunda kurtulduğum bütün olası senaryoları kafamdan geçiriyorum ama hepsinde, beni aramaya kalksalar bile nerede olduğumu bilmediklerini söyleyen aşılmaz engele takılıp duruyorum.

Ah, Angie, öldün sahiden.

Panikle tekrar bandı çekiştirmeye başlıyorum. Hıçkırıklar ve ter içinde öyle umutsuzca çekiştiriyorum ki parmaklarım uyuşuyor. Zaman mefhumunu kaybettim ama saatler geçmiş gibi geliyor. Belki de geri gelmeyecek adam. Mumyalaşmış cesedimi terk edilmiş bir panelvanda bulacaklar.

Daha kahvaltı bile etmedim.

Bitkin düşerek sırtüstü devriliyorum. Janie, benden daha fazlasını beklediğini biliyorum ama yapamıyorum. Kurtaramıyorum kendimi.

Hava ısınıyor ve ağırlaşıyor; zor nefes alıyorum. Ya da belki sadece panikten. Sakin olmalıyım. Gözlerimi kapatıp soluklarımı yavaşlatmaya çalışıyorum.

Derken ikinci bir aracın gelişiyle irkiliyorum.

Motorunun homurtusunu, beton zeminde fren yaptığında lastiklerinden çıkan cayırtıyı duyuyorum. Motor susuyor, kapılar açılıp kapanıyor.

Panelvanın arka kapıları hışımla açılıyor ve adamın biri bana bakıyor. Işık arkasından geldiğinden ifadesini seçemiyorum ama geniş bir göbeğin ve kısa, kalın bir boynun siluetini görebiliyorum.

"Çıkar şunu dışarı" diyor adam. "Konuşmak istiyorum."

İkinci bir adam bıçağıyla uzanıyor, el ve ayak bileklerimdeki bantları kesiyor ve ayaklarım önde dışarı çekiyor beni. O kadar uzun bağlı kalmışım ki bacaklarım kaskatı kesilmiş; üç adamın karşısında yalpalıyorum. Adamlardan biri, beni sokaktan kaçıran panelvan şoförü. Diğer ikisi, panelvanın yanında duran siyah büyük ciple gelmiş olmalı. Hiçbiri gülümsemiyor. Daha yaşlıca ve tombul olanın patron olduğu belli. Diğer ikisi yanında, bana doğru geliyor. Neredeyse burun burunayız. Ellilerinde; donuk mavi gözlü, kısacık sarı saçlı ve leş gibi losyon kokuyor. Tahminen pahalı bir losyon ama miktar gözetmeyen bir el tarafından sürülmüş.

"Nerede o?" diyor.

Ağzımı kapayan bandın ardından mırıldanıyorum. Dur bile demeden bandı çekip çıkarınca irkilerek geriliyorum, bacaklarımın arkaları aracın arka tamponuna çarpıyor. Daha gerileyecek yerim yok. Panelvanla bu losyona bulanmış adam arasında sıkışıyorum.

"Nerede?" diye soruyor bir daha.

"Kim?" diyorum.

"Nina."

"Nina diye birini tanımıyorum ben."

Gülerek diğer ikisine bakıyor. "Yeni öğrettikleri strateji bu herhalde. Salağa yatmak."

"Salağa yatmıyorum ben." *Sahiden salağım çünkü.*

Şoföre dönüyor adam. "Kimliği sende mi?"

Şoför kafasını sallıyor. "Üstünden çıkmadı."

"O zaman kendi söyler." Bana dönüyor. "Kimin hesabına çalışıyorsun?"

"Ne? Kimsenin. Ben sadece..."

"Hangi kuruluş?"

Kuruluş mu? Yavaştan anlamaya başlıyorum. Başka biri sanıyorlar beni. Ya da olduğum şeyden, bir ev kadınından başka bir şey.

"Nereye sakladınız onu?"

Gerçeği, hiçbir fikrim olmadığını söylesem gözlerinde hiçbir değerim kalmayacak. Kıymetli bir şey bildiğimi sandıkları sürece yaşamama izin verecekler. Kemiklerimi kırabilir, tırnaklarımı sökebilirler ama öldürmeyecekler. Bu iyi. Herhalde.

Darbenin gelişini görmüyorum. Bana öyle hızla, öyle beklenmedik anda vuruyor ki sakınacak fırsat bulamıyorum. Yumruğu yanağıma iniyor, kafamda yıldızlar yanıp sönerken yana doğru devriliyorum. Nihayet toparlandığımda tepemde dudak bükerek dikildiğini görüyorum.

"Bu işler için fazla yaşlı değil misin sen?" diyor.

"Sen değil misin?" Sözcükler ağzımdan ben tutamadan çıkıyor; kalkan yumruğa karşı dişlerimi sıkıyorum. Derken durup elini indiriyor.

"Belki yanlış yerden başladık" diyor. Elimi tutup çekerek beni yerden kaldırıyor. "Azıcık işbirliğiyle her şey kolaylaşır, malum. Hatta vaktine de değebilir, para anlamında. Hükümet maaşıyla emekliye ayrılmanın pek heveslenecek şey olduğunu zannetmiyorum."

Vurduğu yanağıma çekinerek dokunuyorum. Kan yok ama dokuların şişmeye başladığını hissediyorum. Şahane bir berem olacak. Yaşarsam.

"Nina'yı nereye götürdünüz, söyle" diyor.

Gene o esrarengiz Nina'ya döndük. Kim olduğunu bilmediğimi açık edemem. Blöf yapmak zorundayım.

"Nina bulunmak istemiyor" diyorum.

"Onu biliyoruz."

"Çok korkuyor hatta."

"Korkmalı. Adamlarımdan sadakat beklerim ben. Federallere ötmekse ihanetin daniskasıdır." Yanındakilere bakıyor. "*Bunlar* anlıyor."

"Ama Nina anlamadı."

"Mahkemeye çıkamayacak. Ne kadar yerini değiştirirseniz değiştirin bulacağım izini. Ama işte, yoruluyor insan." Sesi yumuşuyor, dostane, neredeyse samimi bir tona bürünüyor. "Kaltağı bulacağım diye neler harcadım... Bu sefer izini bulmam tam dört hafta sürdü. Revere Emniyeti'nden borcumu almak zorunda kaldım."

Dört hafta. Şimdi anlaşılıyor. Green'ler karşımdaki eve dört hafta önce taşındılar. Jaluzilerini ve garaj kapılarını hep kapalı tutan Green'ler. Bana bir ce-e bile demeyen Green'ler. Kendini Carrie Green diye tanıtan gergin kadını düşünüyorum. Gerçek adı o değil.

Adı Nina ve bu adamı hapse tıktıracak kadar şey biliyor anlaşılan. Önce adam onu öldürmezse.

"Tatlılıkla halledelim" diyor adam, bir kez daha eğilerek, alçak, tatlı bir sesle. "Sen bana yardım et, ben de sana."

"Etmezsem?"

Yine adamlarına bakıyor. "Ne dersiniz, çocuklar? Canlı mı gömeriz? Çöp öğütücüsüne mi atarız?"

Kafaya kurşun iyi görünmeye başlıyor gözüme.

Tekrar bana dönüyor. "Bir daha deneyelim. Nereye götürdüğünüzü söyle, yaşamana izin vereyim. Hatta maaşa bile bağlayabilirim seni. İçeride bir çift göz ve kulak daha işime gelir. Kimin hesabına çalıştığını söylemiştin?"

"Söylemedi" diyor panelvan şoförü. "Ama ben polis kokusu alıyorum. Benimle konuşması, yanıma sokağın sahibiymiş gibi gelmesi..."

Revere'den bir ev kadınıyken aksiyon kahramanıymışım gibi davranmak, evet, benim hatam. O kadar ikna edici davranmam ne fena. Nina/Carrie'nin nerede olduğunu bilmediğim için öleceğim.

Ama bunu bilmeleri gerekmiyor.

"Dur, tahmin edeyim" diyor patron. "FBI?"

Cevap vermiyorum. Bu sefer yumruğun gelişini görüyorum ama hazırlanmama rağmen ilkindeki kadar sarsılıyorum. Yana doğru yalpalıyorum, çenem zonkluyor. Dudağım batıyor, dokunduğumda elime kan geliyor.

"Tekrar soruyorum. FBI'dan mısın?" diyor adam.

Derin bir nefes alıyorum. Fısıldıyorum: "Boston Emniyeti..."

"Şimdi bir yerlere varıyoruz."

Tek kelime daha edemeyecek kadar bozuluyor moralim. Beton zemine damlayan kanıma, ben öldükten sonra sessizce ifadesini verecek kana bakıyorum. Günler, haftalar hatta belki yıllar sonra burayı araştıracak Olay Yeri İnceleme teknisyenlerini, ölümümün ayaklarının dibinde parıldayan deliline bakmalarını hayal ediyorum. Olan biteni ben anlatamayacağım ama kanım anlatacak.

Sonra Jane devreye girecek. Bel bağlayabileceğimi bildiğim tek şey bu: Kızım adaletin yerine gelmesini sağlayacak.

"Bir daha deneyelim, bakalım" diyor adam. "Nina nerede?"

Zar zor kafa sallayabiliyorum.

"Öldürün" diyor ve dönüp yürümeye başlıyor.

Adamlardan biri tabancasını çıkarıp bana ilerliyor.

"Dur" diyorum.

Patron durup dönüyor.

"Colonnade Oteli" deyiveriyorum. Aklıma gelmesinin tek sebebi, Agnes Kaminsky'nin yeğeninin orada düğün yapması. Üç katlı düğün pastasını, şampanyayı ve insanı afallatacak kadar kısa boylu damadı hatırlıyorum. Otele kısa bir ziyaretle boşa çıkarabilecekleri, çaresiz bir deneme ama kaçınılmazı geciktirmek için elimden gelen başka bir şey yok.

"Hangi isimle kayıtlı?"

"Kaminsky" diyorum. Sahiden Kaminsky adıyla kimsenin kalmadığını umuyorum otelde.

Adam panelvan şoförüne dönüyor. "Git, bak bakalım."

Maskaralığın sonu böyle gelecek herhalde. Blöf yaptığımı, otelde öyle birinin kalmadığını öğrendiklerinde. Canımı kurtarmak için söyleyecek veya yapabilecek başka bir şey gelmiyor aklıma. Sadece sevdiklerimi ve onları bir daha göremeyeceğimi düşünebiliyorum.

Şoför panelvana atlayıp depodan çıkıyor. Yarım, en fazla bir saat, diyorum içimden. Yalanımın ortaya çıkması o kadar sürecek. Kaçacak yer bulma umuduyla bakınıyorum. İnşaat araçları görüyorum –bir beton karma kamyonu, bir buldozer– ama iki adamın kapadığı depo girişi haricinde kaçış yolu yok.

Tombul adam bir kasayı sürükleyerek getiriyor, üstüne oturuyor. Parmak eklemlerine bakıp elini sallıyor. Pis herif, bana vururken kendi elini de berelemiş. İyi olmuş. Saatine bakıyor, burnunu kaşıyor. Sıradan bir adamın sıradan hareketleri. Canavara benzemiyor ama öyle; Nina'nın bu adama karşı çıkmakla iyi cesaret gösterdiğini düşünüyorum. Genç kadının yüzündeki gerginliği ve sundurmama, onları rahat bırakmamı söyleyen notu koyuşunu hatırlıyorum. Onca zaman kocasından korktuğunu sandım ama aslında bu adamlardan korkuyordu.

Adamın cep telefonunun çalmasıyla irkiliyorum. Telefonu cebinden çıkarıyor, açıyor ve "Evet?" diyor.

Sonum geldi. Colonnade'de Kaminsky adlı birinin kalmadığını öğreniyor işte. Yalan söylediğimi anlayacak.

"Kimsin sen?" diye bağırıyor. "Nereden buldun bu numarayı?"

İki adam bir motor homurtusuyla açık depo kapısına döndüğünde kocaman siyah bir cip içeri dalıyor. Adamların hemen önünde lastikleri cayırdayarak duruyor.

Fırsat geldi. Belki tek şansım. Atılıyorum.

Depo kapısına gidemem, diğer cipin yanından süzülüp beton karma kamyonuna doğru koşuyorum.

"Ne oluyor be?" diye bağırıyor patron.

Beton karma kamyonunun ardına çömeldiğimden olanları göremiyorum ama binaya dalan başka lastiklerin cayırtılarını duyuyorum. Bağırışlar ve betona inen botların seslerini duyuyorum.

Ve silah sesleri. Ah, Tanrım, bir mafya hesaplaşmasının ortasında kaldım.

Biraz daha dibe gidiyorum ve buldozerin altına giriyorum. Canlarını kurtarmakla uğraşırken beni unuturlar belki. Birbirlerini vurduktan, her yan ceset dolduktan sonra sürünerek

çıkıp kaçabilirim belki. Katliamdan kaçış... İyice büzülüyorum, kafamı kollarımın arasına sokup içimden saymaya başlıyorum: *Beni göremezler. Görünmezim ben. Görünmezim.*

Kafamı kollarımın arasına öyle gömmüştüm ki silah seslerinin kesildiğini anlamam biraz zaman alıyor. Bağırtılar da kesilmiş. Kabuğundan yavaşça çıkan bir kaplumbağa misali temkinle kafamı uzatıyor ve kulak kabartıyorum...

Sessizlik.

Hayır, tamamen sessiz değil etraf. Ayak sesleri yaklaşıyor. Dozerin altından, hemen yanı başımda bir çift siyah, boğazlı, dar ve yıpranmış ve garip ama tanıdık ayakkabı görüyorum.

"Anne?"

Buldozerin altında aniden Jane'in yüzü beliriyor. Bir an bakışıyoruz ve hayal gördüğümü sanıyorum. Nasıl olabilir bu? Zeki, durmak bilmez kızım adeta sihirle gelivermiş. Beni kurtarmaya gelmiş.

"Hey, iyi misin anne?" diyor.

Buldozerin altından sürünerek çıkıyorum ve Jane'i kollarımın arasına alıyorum. Kızıma en son ne zaman bu kadar sıkı sarıldığımı hatırlamıyorum. Küçücük bir kız olduğu, onu kolayca kucaklayıp kaldırabildiğim zamanlardan beri... Artık fazla büyük ama gene de deneyebilirim. Ayakları yerden kesildiği anda gülmeye başlıyor. "Anne! Yavaş!"

Eskiden imdadına koşan, bereli dizlerine pansuman yapan, ateşini düşüren bendim. Şimdiyse o beni kurtarmaya koştu ve böyle bir kızım olduğu için hayatımda hiç bu kadar minnet duymadım.

"Anne..." Kollarımdan ayrılıyor ve gerileyip bereli yüzüme bakıyor. "Ne yapmışlar sana?"

"Azıcık dövdüler. İyiyim ama."

Dönüp sesleniyor. "Greeley! Buldum!"

"Greeley de kim?" diyorum.

Derken Matthew Green diye bildiğim adamı bize doğru gelirken görüyorum. Soğukkanlılıkla beni süzüyor, hasar kontrolü yapıyor. "Ambulans çağıralım mı, Mrs. Rizzoli?" diyor.

"Eve gitsem yeter" diyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Kızınız sizi evinize götürsün, temizlenin. Sonra konuşmamız gerekecek." Dönüyor.

"Nina konusunda mı?" diyorum.

Duruyor. Tekrar bana dönüyor. "Ne biliyorsunuz o konuda?"

"O adam aleyhinde tanıklık yapacağını biliyorum. Adamın onu bulursa öldüreceğini biliyorum. Revere Emniyeti'nde ona bilgi sızdıran bir köstebeği olduğunu da biliyorum, baksanız iyi olur. Bir de adamlarından biri şu anda Colonnade Otel'de, kızı arıyor."

Bana bir an beni ilk defa görüyormuş –sahiden görüyormuş– gibi bakıyor. Dudaklarının kenarları kıvrılıyor. "Görünenden fazlası var sizde anlaşılan" diyor. Jane'e dönüyor. "Lütfen annenizi evine götürün, dedektif. Ve mümkünse tepemde dolanmasını engelleyin."

"Nina ne olacak?" diyorum arkasından.

"Artık sıkıntı çekmeyecek."

"Nereden biliyorsun?"

"İnanın bana."

"Neden inanacakmışım? Hem Greeley gerçek adın mı bakalım?"

Elini pes artık dercesine sallıyor ve yürümeye devam ediyor.

"Gel, anne" diyor Jane. "Eve gidelim."

Korkum geçtiğinden, elmacıkkemiğim cidden ağrımaya başlıyor artık. Belki sahiden ambulans lazım ama gururuma yedirememem. Jane'in yardımıyla buldozerin yanından depo kapısına yürüyorum. Kapıda, çelik yeleklerinde U.S. Marshal[13] yazan bir düzine kadar adam var.

"Anne, bakma" diye uyarıyor Jane.

Tabii ki bakıyorum. Beton zemine saçılmış kana. Ajanların ayaklarının dibinde yatan iki cesede. Demek Greeley bu yüzden Nina'nın artık sıkıntı çekmeyeceğini söyledi. Peşindeki adam kolluk kuvvetleriyle giriştiği çatışmada ölmüştü. Leş losyonunun kokusu hâlâ burnumda.

---

13. ABD Adalet Bakanlığı'na bağlı federal kolluk kuvvetleri (ç.n.)

Yüzümü yumruklayan, öldürülmemi gelişigüzel emreden adama bakmak için duraklıyorum ve içimden cesedine sıkı bir tekme savurmak geliyor. Ama gururum var ve ajanlar seyrediyor. Yürümeye devam edip kızımın arabasına biniyorum.

Birkaç saat ve bolca ağrı kesiciden sonra, yanağımda dondurulmuş bir bezelye paketiyle kendimi çok daha iyi hissediyorum. Jane ile salonda oturuyoruz ve tek başına bu bile kıymetli çünkü kızım sırf benimle oturmak için pek vakit ayırmaz. Genellikle aklı işinde veya Regina'da ya da annesiyle takılmak yerine yapmayı yeğleyeceği binlerce başka şeyde olur. Ama bu öğleden sonra sadece çay içip sohbet etmekten memnun görünüyor. Bugün olanlar üzerine. Önceden Matthew ve Carrie Green diye bilinen insanlar üzerine.

"Demek o yüzden jaluzileri hep kapalıydı" diyorum. "O yüzden tabancası vardı. O yüzden pencerelere parmaklık takıyordu. O yüzden mahalleliyle içli dışlı olmuyordu."

"Nina baş tanıklarıydı, anne; hayatta tutmaları lazımdı. Daha önce iki kere yerini değiştirmişler ama adam her nasılsa izini bulmuş."

"Çünkü Revere Emniyeti'nden biri haber uçurmuş."

Jane başıyla evetliyor. "Sayende onu da biliyorlar artık. Kim olduğunu da bulacaklardır."

Polis kızımdan övgü alınca hoş bir kızarma hissediyorum yüzümde.

"Greeley iki hafta önce panelvanı görünce kuşkulanmış" diyor Jane. "O yüzden kadını başka bir güvenli eve taşımışlar."

"Ama karşıda oturan *biri* hâlâ vardı. Işıkları gördüm."

"Evi dolu göstermek için geride kalmış. Panelvanı gözetlemek için. Sen de operasyonun ortasına dalmışsın."

"İşi batırdım herhalde."

"Hayır, anne. Nihayet harekete geçip herifi yakalamaları için sebep yarattın. Hedeflerini mahkemede kurtulamayacağı bir suçla yakalamaları lazımdı ve sayende adam kaçırma suçu ellerine geçti. Aracına izleyici cihaz koymuşlar zaten; o sayede izleyip

sana ulaştılar. Herif ateş açınca geriye tek seçenek kaldı. Karşılık vermek. Artık mahkemeye de gerek kalmadı."

"Çocukken ne dediğimi hatırlıyor musun sana? Yanlış seçimler konusunda?"

Jane gülüyor. "Evet, seni kaçırması yanlış seçimdi."

Pencereden karşıdaki eve bakıyorum. Artık içinde oturan yok ve Green'leri özlediğimi itiraf etmeliyim. Gizemi, çekici ihtimalleri özlüyorum. Şimdiyse elimde yine sadece kimin kimle ne halt karıştırdığını çözmeyi becerebildiğim eski sıkıcı mahallem var.

"Yanlış seçimler yapanlardan laf açılmışken" diyorum, "Rick Talley'nin neden Larry Leopold'u vurduğunu nihayet öğrendim. Onca zaman Rick'in bir özel dedektif tuttuğunu ve ilişkiyi öyle keşfettiğini sanmıştım. Meğer Tricia söylemiş ona."

"Tricia *biliyor muymuş*?"

"Babasının Larry'yi öldürmesini engellediğim için teşekkür etmeye geldi."

"Tricia nasıl öğrenmiş ilişkilerini?"

"Biyoloji dersinde. Genetik öğreniyorlarmış ve kan gruplarını bulmaları gerekmiş. Tricia B pozitif, annesi A pozitifmiş. Sorunsa Rick'in 0 pozitif olması ki o da kızın biyolojik babası olamayacağı anlamına geliyor. Tricia o yüzden annesine o kadar öfkelenmiş. Rick'e anlatmış, Rick karısının kimle yattığını öğrenmiş ve Larry'nin kapısına dayanmış."

Jane epey süre konuşmayınca başka bir şey düşündüğünü anlıyorum. Hep böyle olur zaten. Ben konuşurum, onun aklı başka şeylere gider. Annesinin söylediklerinden daha önemli şeylere. Birazdan bu sıkıcı sohbeti bitirip gitmesine yarayacak bir bahane uyduracak.

Birden, "Tanrı aşkına, anne!" diyerek ayağa fırlıyor.

"Biliyorum" diyorum iç çekerek. "Gitmen lazım."

"Çözdün olayı! Teşekkür ederim!"

"Ne? Ne dedim ki?"

"Kan grupları! Bütün meselenin kan grupları olduğunu fark etmeliydim." Kapıya yöneliyor. "Çok işim var."

"Ne diyorsun?"

"Sofia Suarez. Yanlış yerden bakmışım."

38

Amy

Dedektif Rizzoli yine geldi. Amy giriş penceresinden onun kapının önünde durduğunu görüyor ve son konuşmalarından haftalar sonra ne demeye geldiğini merak ediyordu. Belki dosyanın resmen kapanmasından önce halledilmesi gereken ufak birkaç ayrıntı vardı.

Amy kapıyı açtı ve Jane'i gülümseyerek karşıladı. "Bugün geleceğinizi bilmiyordum. Sizi yeniden görmek ne güzel."

"Annen ve sen nasılsınız, bir bakayım dedim."

"Sayenizde iyiyiz. Her şey bittiğinden beri çok daha rahat uyuyoruz. Lütfen, içeri gelin."

Rizzoli içeri girerken, "Annen buralarda mı?" dedi.

"Öteberi almaya çıkmıştı, birazdan döner. Onunla mı konuşacaktınız?"

"Evet. Seninle de."

"Mutfağa geçelim. Çay koymak üzereydim, ister misiniz?"

"Çok iyi olur, teşekkürler."

Mutfağa girdiler, Amy ısıtıcıyı açtı. Annesinin çok önce öğrettiği bir şeydi bu: Misafirine sabah kahve, öğleden sonra çay ikram edeceksin. Ama her halükârda mutlaka içecek bir şey ikram etmelisin. Amy suyun kaynamasını beklerken Dedektif Rizzoli'nin bir mesaj yazdığını, ardından düşünceli bakışlarla mutfağı incelediğini gördü. İlk defa evlerine gelmemesine rağmen mutfağı daha önce hiç görmemiş gibiydi. Belki sadece paslanmaz çelikten lüks

buzdolabına yahut altılı Viking ocağa, annesini gurur duyduğu beyaz eşyalarına hayranlıkla bakıyordu.

"İyi aşçı, değil mi? Annen?"

Julianne'in limonlu kek kutusunu açarken, "Her şeyi sıfırdan yapar. Gurur meselesi onun için" dedi Amy.

"Nasıl öğrenmiş yemek yapmayı?"

"Bilmem. Hep yapardı işte. Ben çocukken faturaları öyle ödediğini biliyorum. Lokantalarda, kafelerde çalışırdı."

"Dr. Antrim'le öyle tanıştığını duydum. Hastanenin karşısındaki kafede."

Amy güldü. "Bin kere dinlemişimdir o hikâyeyi."

"Boston'a taşınmanızdan hemen sonra mıydı?"

"Dokuz yaşındayım. O zamanlar Dorchester'da berbat bir dairede oturuyorduk. Sonra annemle babam tanıştı, her şey değişti." Amy limonlu kek dilimlerini şık bir porselen tabağa dizdi ve masaya koydu. Annesi her daim, sunum cazibenin yarısıdır, derdi.

"Annenle daha önce nerelerde oturdunuz? Boston'dan önce?"

"Pek çok yerde. Worcester. Yukarı New York..."

"Ve Vermont. Orada doğmuştun, değil mi?"

"*O kadar* eskiyi hatırlamıyorum."

"Maine'de oturduğunuzu hatırlıyor musun?"

"Orada oturmadık hiç." Amy oolong çayının yapraklarını çaydanlığa attı, üzerine sıcak su döktü ve demlenmeye bıraktı.

"Gittiniz ama."

"Bir defasında, tatilde. Babam deniz fenerlerini gezmek istemişti ama bütün hafta yağmur yağmıştı. Bir daha hiç gitmedik."

Çaydanlığın saati tıkırdarken bir süre öylece oturdular. Bunca havadan sudan konuşmaya bakılırsa Dedektif Rizzoli aslında Julianne'i görmeye gelmiş ve vakit öldürüyor olmalıydı. Çay tam hazır değildi ama Amy iki fincanı doldurdu, birini konuğuna uzattı ve yudumlamak üzere fincanını dudaklarına götürdü.

"O çaydan bir yudum almadan önce ağız sürüntünü almam lazım" dedi Rizzoli.

Rizzoli cebinden sürüntü çubuğunu çıkarıp kapağını açarken Amy fincanını masaya bırakıp kaş çattı. "Neden?"

"Sadece eleme amaçlı. Bıçakta birden fazla kişinin kanı vardı, laboratuvar kulübedeki herkesin DNA örneğini talep etti."

"Ama annemin o gece kendi elini kestiğini biliyorsunuz. Kanı bıçakta olacaktır elbette."

"Senin DNA'n da lazım. Dosyayı kapamak için. Rutin işlem."

"Peki" dedi Amy sonunda.

Rizzoli örneği aldı, çubuğu mahfazasına yerleştirip kapağını kapadı ve cebine attı. "Şimdi, sen nasılsın, söyle bakalım, Amy? Zor birkaç hafta geçirmişsindir. O adam peşindeyken."

Amy fincanının sıcaklığını avuçladı. "İyiyim."

"Gerçekten mi? Biraz TSSB[14] çekmen normal çünkü."

"Kâbuslar gördüm" diye itiraf etti Amy. "Babam yapacağım en iyi şeyin meşgul olmak olduğunu söylüyor. Okula dönmek, mezun olmak..." Tatsızca güldü. "Annemin ebediyen evde kalmamı istemesine rağmen."

"Hep bu kadar koruyucu muydu annen?"

"Hep." Gülümsedi Amy. "Babamla tanışmalarından önce sadece ikimiz vardık. Arabada *sen ve ben, dünyaya karşı* şarkısını söylediğimizi hatırlıyorum."

"Ne kadar eskiyi hatırlıyorsun?"

Soru Amy'yi duraklattı. Sohbet birden değişmiş, kafasını karıştıran bir yöne sapmıştı. Rizzoli'nin, ağzından çıkan her lafı ayrı incelermiş gibi bakması hoşuna gitmemişti. Çay sohbeti değildi bu artık; sorgu hissi vermeye başlamıştı.

"Neden soruyorsunuz bunları?"

"Çünkü hâlâ James Creighton'ın motivasyonunu anlamaya çalışıyorum. Neden senin peşine düştü? Seni onun için özel kılan neydi ve seni ilk ne zaman gördü?"

"Mezarlıkta."

"Yoksa daha mı önceydi? Sen çok küçükken James Creighton'ın anneni tanımış olması mümkün mü?"

"Hayır, annem söylerdi bana." Amy çayından bir yudum aldı ama çay soğumaya başlamıştı bile. Rizzoli'nin henüz çayına dokunmadığını, öylece oturup ona baktığını fark etti.

---

14. Travma Sonrası Stres Bozukluğu: Sarsıcı olayların tetiklediği ruhsal travma veya ruh sağlığı durumu (ç.n.)

"Bana babandan bahset, Amy. Dr. Antrim değil, gerçek babanı kastediyorum."

"Neden?"

"Önemli çünkü."

"Onu düşünmemeye çalışıyorum."

"Ama hatırlıyorsundur. Annen Mike Antrim'le evlendiğinde on yaşındaydın. Dr. Antrim'in çalışma odasındaki fotoğrafı görmüştüm. Çiçek taşıyan kız sendin."

Amy başıyla evetledi. "Fener Gölü'nde evlenmişlerdi."

"Ya gerçek baban?"

"Bana göre Mike Antrim benim *tek* babam."

"Ama başka biri vardı. Bruce Flagler. Orada burada işlere girip çıkan, kasabadan kasabaya gezen, sundurma tamir eden, mutfak yenileyen bir marangoz."

"Bruce'un bu işlerle ne ilgisi var?"

"Adını hatırlıyorsun yani."

"Hatırlamamaya çalışıyorum." Amy aniden kalktı ve mutfak tezgâhındaki cep telefonunu aldı. "Anneme hemen gelmesi için mesaj atacağım. Sorularınıza sadece o cevap verebilir."

"Neler hatırladığını bilmem gerekiyor."

"Hatırlamak *istemiyorum!* Feci biriydi."

"Annen ondan ayrıldığında senin sekiz yaşında olduğunu söylemişti. Pek çok ayrıntıyı hatırlamana yetecek yaşta."

"Evet, annemi dövdüğünü hatırlayacak yaştaydım. Annemin beni ondan uzak tutmak için odama kapadığını da."

"Bruce Flagler'a ne oldu?"

"Anneme sorun."

"Sen bilmiyor musun?"

Amy oturdu ve Jane'e baktı. "Onu terk ettiğimiz günü hatırlıyorum. Giysilerimizi bir valize tıkıp arabaya atladığımız günü. Annem her şeyin yolunda gideceğini, birlikte bir maceraya çıktığımızı söylemişti. Bizi bulamayacağı kadar uzaklara gittiğimizi ve bir daha hiç korkmayacağımızı söylemişti."

"Nerede şimdi o?"

"Umurumda değil. Size ne hem?"

"Onu bulmam lazım, Amy."

"Neden?"

"Çünkü on dokuz yıl önce bir kadını öldürdüğünü düşünüyorum. Kadını evinde boğdu ve üç yaşındaki kızını kaçırdı. Hapse atılması gerekiyor."

Amy'nin telefonu çınladı. Baktı ve annesinden gelen mesajı gördü.

"Annen Bruce'un ne yaptığını biliyor muydu? O yüzden mi terk etti onu?"

Amy bir cevap yazdı ve telefonu masaya bıraktı.

"Birlikte yaşadığı adamın katil olduğunu biliyor muydu?" dedi Jane.

Kapıda dönen anahtarın sesini ikisi de duydu, Amy yerinden kalktı. "Geldi işte. Ona sorun."

Julianne mutfağa kucağında öteberi torbası ve üzerinde taze fesleğen kokusuyla girdi. Torbayı tezgâha bıraktığında cam kadehler şıngırdadı, Jane'e dönüp gülümsedi. "Dedektif Rizzoli, geleceğinizi bilsem acele ederdim."

"Amy'yle laflıyorduk" dedi Rizzoli.

"Ağzımdan sürüntü aldı, anne" dedi Amy.

"Amy'den mi?" Julianne'in kaşları çatıldı. "Niye? Kâbus bittiğine göre..."

"Öyle mi düşünüyorsunuz? Bittiğini mi?"

Julianne, Rizzoli'ye baktı ve ardından gelen sessizlik Amy'nin hiç hoşuna gitmedi. Annesinin gülümsemesinin soluşu da hiç hoşuna gitmedi. Julianne'in yüzüne yerleşen bomboş ifadeyi daha önce görmüştü ve ne anlama geldiğini biliyordu.

"Sizden de sürüntü almam gerekiyor Mrs. Antrim."

"Ama kanım zaten bıçakta var? Elimdeki kesiği görmüştünüz o gece. Kızımı savunurken, o adamla boğuşurken olmuştu."

"Adamın adı, James Creighton'dı."

"Her neydiyse!"

"Adını bildiğinizden eminim, Mrs. Antrim. Kızınızla neden o kadar ilgilendiğini de biliyorsunuz. İlgilenmek için çok sebebi vardı."

"Ne dediğinizi anlamıyorum."

"Amy'nin biyolojik babasından bahsedin bana. Yanılmıyorsam adı, Bruce Flagler'dı."

"O adı ağzımıza almıyoruz. Asla."

"Neden?"

"Bir hataydı çünkü. Hayatımın en büyük hatası. Onunla tanıştığımda on yedi yaşındaydım. Nihayet kaçabilmem on senemi aldı."

"Bruce nerede şimdi?"

"Hiçbir fikrim yok. Başka bir zavallı kadını dövüyordur. Terk etmeseydim ölmüştüm şimdi. Amy de."

"Amy için her şeyi yaparsınız, değil mi?"

"Elbette." Julianne Amy'ye baktı. "O benim kızım."

"Ama bence değil, Mrs. Antrim."

Amy ne yapacağını bilemeden iki kadına baktı. Ne diyeceğini... Annesi gerilmişti ama yüzünde paniğe dair bir iz yoktu. "Amy" dedi Julianne sakin bir sesle, "lütfen üst kata, yatak odama git. Eski fotoğraf albümümüzü getir. Bebeklik resimlerin ve doğum belgenin olduğu albümü. Dolapta, en üst rafta. Pasaportu da getir. Eşarp çekmecemde."

"Anne?" dedi Amy.

"Git, tatlım. Sadece bir yanlış anlama. Her şey yoluna girecek."

Mutfaktan çıkıp ebeveyninin yatak odasına gitmek için merdivene yönelirken Amy'nin bacakları titriyordu. Doğrudan annesinin dolabına gitti ve raftaki fotoğraf albümlerine uzandı. Hepsini yatağa yaydı ve annesinin istediğini buldu. İstediği albümün hangisi olduğunu hemen anlamıştı çünkü epey eskiydi ve cildi ufalanmaya başlamıştı ama emin olmak için açıp baktı. İlk sayfadaki fotoğrafta genç Julianne, kucağında siyah saçlı bebeğiyle bir meşenin altında duruyordu. Fotoğrafın karşısında, kapak içindeyse Vermont eyaletinde dünyaya, iki kilo beş yüz kırk gram ağırlıkla gelmiş Amy Wellman'ın doğum belgesi duruyordu. Baba adı kısmı boştu. Amy albümü kapatıp şimdi ne olacağını düşünerek yatakta oturdu. Annesinin ne yapacağını, kendisinin ne yapması gerektiğini düşündü.

Annesinin başucundaki komodine gitti, üst çekmeceyi açtı. Özenle katlanmış ipek eşarpları yana itti ve annesinin getirmesini istediği diğer şeyi almak için uzandı.

39

Jane

"Bilmiyor, değil mi?" dedi Jane. "Gerçek babasının kim olduğunu."

İki kadın mutfak masasında karşı karşıya oturuyordu. Çaydanlık, fincanlar ve limonlu kek dilimleri dizili tabak aralarındaydı. Sorgu için sakin ve evcimen bir ortamdı.

"Doğum belgesini göstereceğim size" dedi Julianne. "Kucağımda, doğumundan hemen sonra çekilmiş fotoğrafları göstereceğim. Fotoğraflar yalan söylemez. Amy'nin annesi olduğumu kanıtlayabilirim."

"Eminim fotoğraflar sahicidir, Mrs. Antrim. Amy'nin annesi olduğunuzdan da eminim." Jane durakladı, Julianne'e dimdik baktı. "Ama gerçek Amy öldü, değil mi?"

Julianne kaskatı kesildi. Jane kadının özenle koruduğu maskede küçücük çatlakların belirmeye başladığını görür gibi oldu.

"Gerçek kızınız nasıl öldü?" diye sordu usulca.

"Amy *benim* kızım."

"Ama Amy değil o. Kızınızdan, gerçek Amy'den kalanlar iki sene önce Maine'deki eyalet parklarından birinde bulundu. Bir zamanlar sevgiliniz Bruce Flagler'la yaşadığınız yerin yakınlarında. Eloise Creighton'ın mutfağının yenilenmesinde çalışan bir marangozdu Bruce. Aile içi şiddetten sabıkalıydı ve sizi nasıl dövdüğünü de biliyoruz. Küçük Amy de öyle mi öldü? O mu öldürdü?"

Julianne cevap vermedi.

"Polis kemiklerin kime ait olduğunu bilmiyordu. Onlara göre ormana gömülmüş Küçük Jane Doe'ydu sadece. Ama artık adını biliyoruz: Amy. Küçücük kızınızı kaybetmenin sizin için nasıl bir acı olduğunu hayal bile edemem. Onu bir daha kucağınıza alamayacağınızı bilmenin... Öyle bir şeyden sonra yaşamak istemek bile zor olmalı."

"Kaza olduğunu söyledi" diye fısıldadı Julianne. "Merdivenden düştüğünü söyledi. Gerçeğin ne olduğundan hiç emin olamadım..." Derin bir nefes aldı, o güne bakıyormuş gibi pencereden dışarı baktı. O kayıp anına. "Ölmek istedim. Ölmeye çalıştım."

"Neden polise gitmediniz?"

"Gidecektim. Ama aynı gece eve... onu getirdi. Öyle küçüktü, öyle korkmuştu ki... Bana muhtaçtı."

"Susmanız için size başka bir Amy getirdi. Öldürdüğü Amy'nin yerine yedek bir Amy. O yüzden polise gitmediniz. Yeni küçük kızın sizde kalabilmesi uğruna o gece nerede olduğuna dair tanıklık ettiniz. Ama sizin değildi o kız. Bruce annesini nasıl öldürdüğünü söyledi mi size? Parmaklarını boğazına nasıl doladığını?"

"Paniğe kapıldığını söyledi. Çocuk çığlık atınca annesinin uyandığını ve tek yapabileceğinin..."

"Elindeki tek silahla onu boğmak olduğunu söyledi. Elleriyle."

"Nasıl olduğunu bilmiyorum! Tek bildiğim, o küçük kızın sevgime muhtaç olduğuydu. Bakmama... Diğer kadını unutması zaman aldı ama sonunda unuttu. Beni sevmeyi öğrendi. Annesi olduğumu öğrendi."

"Bir de babası vardı, Julianne. Onu seven ve aramaktan hiç vazgeçmeyecek bir babası. O yüzden Bruce'la toparlanıp Maine'den ayrıldınız. İsimlerinizi değiştirdiğiniz, Massachusetts'e, New Hampshire'a ve sonunda yukarı New York'a taşındınız. Nihayet orada terk edebildiniz Bruce'u. Kızınızı alıp Boston'a geldiniz ve burada, hayatınızda ilk defa işler yolunda gitti. İyi bir adamla evlendiniz. Bu güzel eve yerleştiniz. Hepsi harikaydı. Amy'nin geçirdiği kazaya kadar. Tamamen kötü bir tesadüf sonunda hastaneye yattı. Ama her şey o zaman değişti."

Julianne'in yüzünde ne bir sinir tiki vardı ne de gözlerinde panik. Jane birden her şeyi yanlış mı anladığı kuşkusuna kapıldı. Julianne'in bir şekilde masumiyetinin kanıtını çıkarıvereceğini düşündü.

Hayır, doğru anladım. Biliyorum.

"Amy, Sofia'nın hemşirelik yaptığı yoğun bakıma yatırıldı sonunda. Sofia, Amy'nin çocukluğunda geçirdiği kalp ameliyatının izini gördü. Amy'nin ender rastlanan kan gruplarından birini taşıdığını gördü: AB negatif. Ardından on dokuz sene önce bakımında yer aldığı bir hastayı hatırladı: AB negatif kana sahip, kalp ameliyatı geçiren, üç yaşındaki bir kız. Kızı başına gelen korkunç şeylerden dolayı gayet net hatırlıyordu. Küçük Lily Creighton evinden kaçırılmış ve bir daha bulunamamıştı. Şimdi, on dokuz yıl sonra Sofia, Amy'nin tıbbi kayıtlarında bulunmayan bir ameliyattan kalma izini görmüştü. Ender kan grubunu da fark etmişti."

"Nasıl bilebilirsiniz bunları?"

"Sofia Suarez hepsini bir araya getirmeme yetecek ipuçlarını bıraktığı için: İnternette kan gruplarını araştırması, James Creighton'ı araştırması. Lily'nin kaçırılışını gene gayet iyi hatırlayan, Kaliforniya'daki eski mesai arkadaşını araması. Ama Dr. Antrim Sofia'nın arkadaşıydı; kuşkularını ona açamazdı. Bu yüzden sorularını, sizi telaşa düşüren sorularını usulca sordu. Amy'nin kalp ameliyatının neden tıbbi kayıtlarında yer almadığını..."

"Defalarca taşındığımız için! Farklı yerlerde, farklı eyaletlerde oturduk. Kayıtlar kaybolabiliyor."

"Peki, açıkça ihtiyacı varken neden kızınıza kan vermediniz? Sofia da merak etmiş olsa gerek. Ne bahane uydurdunuz, bilmiyorum ama gerçek sebebi biliyorum. Kızınıza kan veremezdiniz çünkü kan grubunuz 0 pozitif, Julianne. Sofia bunu, tıbbi kayıtlardan bir arkadaşını aradığında öğrendi. Amy'nin annesi siz değilseniz gerçek ebeveyni kimdi? Sofia bunu bulmanın tek yolunun DNA olduğunu biliyordu.

"Bu yüzden James Creighton'ı aradı. Eski adresini buldu ve nihayetinde adamın eline geçecek mektubu gönderdi. Creighton

kızı Lily'nin yaşıyor olabileceğini böyle öğrendi. Herhangi bir kadını takip etmiyordu. Amy'nin kızı olup olmadığını anlamaya çalışıyordu."

"Anne, buldum" dedi Amy. Aşağı dönmüştü, elinde getirip masaya koyduğu fotoğraf albümüyle girdi mutfağa.

"İşte" dedi Julianne, albümü Jane'in önüne iterek. "Açın. Bakın."

Albümün cildi dağılmak üzereydi ve sayfaları iyice katılaşmıştı. Jane albümün kapağını dikkatle kaldırdı ve Julianne'in kucağında siyah saçlı bir bebekle çekilmiş, solgun bir fotoğrafını gördü.

"Gördünüz mü?" dedi Julianne. "Ben ve Amy. Burada daha dört aylık ama şimdiden saçları tam. Güzelim siyah saçları." Kızına baktı. "Şimdiki gibi."

"Clairol sayesine" dedi Jane.

Julianne kaşlarını çatarak döndü. "Ne?"

"Göldeki evinizde bir kutu Clairol saç boyası görmüştüm. O zaman sizin olduğunu, aklaşan dipleriniz için kullandığınızı varsaymıştım. Ama aslında kızınız içindi, değil mi? Saçını siyah tutmak için." Jane suspus kalakalmış Amy'ye baktı. "Kaçırdığım bir ayrıntı daha. Ama bir hemşire kaçırmazdı. Kızınıza bakan, banyosunu yaptıran, saçını yıkayan Sofia, Amy'nin saç diplerinde belirmeye başlayan sarı rengi görmüştü." Julianne'e baktı tekrar. "Sofia ne zaman yüzleşti sizinle? Amy'nin gerçek kızınız olmadığını ne zaman söyledi?"

Julianne'in elleri titriyordu. Durdurmak için ellerini birleştirdi; kenetlenen parmaklarında kemik kadar beyaza kesen eklemler belirginleşti.

"Sofia'nın evine o yüzden, sırrınızı saklaması için yakarmaya mı gittiniz? Öldürmeyi planlamamıştınız belki. O konuda peşin hüküm vermeyeceğim. Ama o gece yanınıza bir çekiç aldınız. Neme lazım, diyerek."

"*Dinlemedi!*" Hıçkırdı Julianne. "Sadece sessiz kalmasını istedim. Hayatımıza devam etmemize izin vermesini..."

"Ama vermedi, değil mi? Reddetti çünkü istediğinizin yanlış olduğunu biliyordu. Siz de çekici çıkarıp sorunu hallettiniz.

Ardından hırsızlık süsü vermek için camı kırıp birkaç eşya çaldınız. Her ayrıntıyı hallettiğinizi düşünmüşsünüzdür. James Creighton ortaya çıkıp kızını aramaya başlayana kadar. O sorunu da halletmek zorundaydınız."

"Nefsi müdafaaydı o! O *saldırdı* bize!"

"Hayır, saldırmadı. Saldırıyı siz düzenlediniz. Kullan-at telefonundan arayıp göldeki evde buluşmaya davet ettiniz."

Julianne cep telefonunu kaptığı gibi Jane'in önüne attı. "Buyurun. Arama kayıtlarıma bakın. Onu hiç aramadığımı göreceksiniz."

"Kendi telefonunuzdan aramadınız. O kadar dikkatsiz değilsiniz. Creighton'ın kullan-at telefonunun kayıtları elimizde; umumi bir telefondan aramışsınız. Bugünlerde umumi telefon bulmak kolay değil ama bir paralı yolun dinlenme tesisinde buldunuz. Talihsizliğiniz, dinlenme tesislerinde güvenlik kameraları da bulunuyor artık. Creighton'ın telefonuna arama geldiği anda umumi telefonda görüntülere girmişsiniz. Kızıyla konuşabileceğine mi söz verdiniz? Creighton kanserdi ve en fazla bir senelik ömrü kalmıştı. Kaybettiğini sandığı kızını görmek için can atıyordu; elbette göle gelecekti. Çünkü siz davet ettiniz onu. Ama davetiniz aslında bir tuzaktı. Creighton'ı tuzağa çektiniz, öldürdünüz ve çekici arabasına yerleştirdiniz. Saldırdığına inanmamız için kızınızın boğazını bile berelediniz. Hiçbir şeyi boşta bırakmadınız."

"*Bizim* için yaptım. *Amy* için yaptım." Julianne derin bir nefes aldı ve şefkatle, "Her şeyi onun için yaptım" dedi.

Jane'in ondan kuşkusu yoktu. Dünyada bir ebeveynin çocuğuna duyduğu sevgiden daha kuvvetli bir güç yoktu. İki masum insanın katline yol açan harika ve dehşet bir sevgiden...

"Anne" dedi Amy. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Jane döndü ve tabancayı ilk defa Amy'nin ellerinde gördü. Parmağı tetikteydi; elleri titriyor, namlu sallanıyordu. Feci bir hata yapmanın kıyısında, korkmuş bir kız...

"Her zaman yaptığımızı yapacağız" dedi Julianne. "Bunu da atlatacağız, hayatım. Atlatacağız ve hayatımıza devam edeceğiz."

Kalktı, tabancayı kızından aldı ve Jane'e çevirdi. "Kalk" diye buyurdu. "Amy, silahını al."

Jane sakince doğruldu ve Amy tabancasını kılıfından alırken ellerini havaya kaldırdı. "Herhalde gezmeye çıkıyoruz" dedi.

"Mutfağımda kan istemiyorum."

"Julianne, işleri iyice batırıyorsunuz sadece. İkiniz için de."

"İşleri düzeltiyorum. Hep yaptığım gibi."

"Kızınızı iyice batırmayı mı istiyorsunuz bu işe? James Creighton cinayetine ortak ettiniz zaten."

"Yürü" diye emretti Julianne. "Kapıya."

Jane Amy'ye baktı. "Durdurabilirsin bunu. Onu *sen* durdurabilirsin."

"Yürü." Julianne'in elleri gerildi ve Amy'nin aksine, elleri titremiyordu. Daha önce de öldürmüştü; bir kez daha öldürmekte tereddüt etmeyeceği kesindi.

Jane mutfaktan çıkıp koridordan antreye ilerlerken namlunun sırtına nişanlandığını hissediyordu. Kurşundan hızlı hareket edemezdi, emredilene uymaktan başka çaresi yoktu. Giriş kapısına vardığında durdu. Julianne ve Amy'ye bir daha bakmak üzere döndü. Kan bağı taşımamalarına rağmen bu iki kadın ana-kızdı ve birbirlerini korurlardı.

"Son şansın, Amy" dedi Jane.

"Annem ne derse onu yaparım."

Böyle olacak demek, dedi içinden Jane. Kapıyı açtı, dışarı çıktı. Bahçede bekleyenleri gören Julianne'in hafif çığlığını duydu. Barry Frost ve iki Boston devriye polisi, harekete geçmek için Julianne'in gelmesini bekliyorlardı.

"Bitti, Mrs. Antrim" dedi Jane.

"Hayır!" Julianne tabancayı Frost'a, ardından tekrar Jane'e çevirdi. "*Hayır*!"

Devriye polisleri silahlarını çekip Julianne'e nişan aldılar ama Jane elini kaldırarak ateş açmamalarını emretti. Yeterince kan dökülmüştü, daha fazlası dökülmeden bitmeliydi bu hikâye.

"Tabancayı verin bana" dedi Jane.

"Mecburdum, anlamıyor musunuz? Seçeneğim yoktu."

"Şimdi var ama."

"Ailem parçalanacaktı. Kızımı korumak için çektiğim onca şeyden sonra..."

"İyi bir annesiniz siz. Ondan kimsenin kuşkusu yok."

"İyi bir anne" diye mırıldandı Julianne. Hâlâ namlusu Jane'e dönük tabancaya baktı. "İyi bir anne yapılması gerekeni yapar."

Hayır, dedi Jane içinden.

Ama Julianne tabancayı kafasına götürmüştü bile. Parmağı tetikte, namluyu şakağına dayadı.

"Anne, sakın!" diye haykırdı Amy. "Anneciğim, lütfen!"

Julianne kaskatıydı.

"Seni seviyorum" diyerek hıçkırdı Amy. "İhtiyacım var sana." Yavaşça annesine yanaştı.

Jane aralarına dalıp Amy'yi tehlikeden uzaklaştırmak istemesine rağmen Julianne'e sadece Amy'nin ulaşabileceğinin, trajediye son verebileceğinin farkındaydı.

"Anne" diyerek inledi Amy. Julianne'e sarıldı ve başını omzuna yasladı. "Bırakma beni, anne. Ne olur..."

Julianne yavaşça indirdi tabancayı. Jane elinden aldığında direniş göstermedi. Frost ellerini arkaya kıvırıp kelepçelerken de direnmedi. Frost kadını kolundan tutarak kızından uzaklaştırdı.

Frost, Julianne'i devriye aracına götürürken, "Hayır, götürmeyin!" diye bağırdı Amy.

Jane Amy'yi kelepçeleyerek diğer araca götürdü. Anca o zaman, iki kadın farklı yönlere götürülürken Julianne debelenmeye başladı. Frost'tan kurtulmaya uğraşıyordu.

Frost onu araca tıkarken, "Amy!" diye haykırdı. Aracın kapısı kapanır, onu kızından ayırırken haykırışı cırlak bir çığlığa dönüştü.

"Amy!"

Devriye aracı uzaklaşırken Jane o çığlığı, Julianne gittikten çok sonra bile mahallede yankılanacak o çaresizlik haykırışını kafasının içinde duyacaktı.

40

Angela

Vince'in gelişini havaalanındaki yürüyen merdivenin dibinde beklerken herkes bana bakıyormuş gibi geliyor. Bakmalarında şaşılacak bir yan yok; feci bir manzara teşkil ediyorum. Yüzüm dört gün önce depodan kurtulduğumdan çok daha fazla morardı ve yanağım, ağzımda bir balon varmışçasına şişti. Savaşçı bir kadının bereleri bunlar, hiç utanmıyorum. Gururla taşıyorum çünkü Vince'in ne sağlam kadın olduğumu görmesini istiyorum. Bagaj alma yerinde etrafımda koşturup duran onca kadın arasında hangisi bir kaçırılmadan kurtulduğunu ve ayrıca bir adamın elinden silahını aldığını söyleyebilir?

Biz Rizzoli kadınları böyle iş görürüz. Kızımın işinde o kadar iyi olmasına şaşmamak gerek.

Koluma bir el nazikçe dokunuyor. Döndüğümde yumuşak bakışlı bir kadının endişeyle kaş çatarak bana baktığını görüyorum.

"Affedersiniz" diyor usulca, "iyi misiniz? Güvende misiniz?"

"A, bunları mı söylüyorsunuz?" diyorum yüzümü işaret ederek.

"Biri canınızı mı yaktı?"

"Evet. Fena dövdü."

"Ah, canım, polisi çağırmışsındır umarım. Şikâyetçi olmuşsundur."

"Gerek yok. Öldü herif."

Sırıtışımdan ürkerek yavaşça geriliyor.

"Sorduğunuz için teşekkürler ama!" diyorum kadın gerilemeye devam ederken. Sağlığımı merak etti, ne tatlı kadın! Hepimiz böyle davranmalı, birbirimize göz kulak olmalı, birbirimizi güvende tutmalıyız. Ben zaten yapıyorum çünkü bazen sadece burnumu sokuyormuşum gibi görünse de doğam böyle. Berelerim çok fazla soru sormaktan ve başkalarının işine burnumu sokmaktan geliyor ama tam da o yüzden Larry Leopold hâlâ hayatta, tam da o yüzden Rick Talley ömür boyu hapis yatmayacak ve tam da o yüzden Nina veya gerçek adı her neyse artık can korkusu taşımayacak.

"Angie? Aman Tanrım, aşkım!"

Döndüğümde Vince'in merdivenden indiğini görüyorum. Kabine almasına izin verilen çantasını yere bıraktığı gibi beni omuzlarımdan yakalayıp yüzüme bakıyor.

"Ah, ah" diyor, "Jane'in anlattığından daha fenaymış."

"Konuştunuz mu?"

"Dün. Mor gözün için uyarmak üzere aradı ama böyle dayak yediğini anlatmamıştı. O piç yaşasaydı yeminle ben öldürürdüm!"

Yüzünü avuçlarıma alıp uzanarak yumuşacık bir öpücük konduruyorum. "Biliyorum, tatlım."

"Kaliforniya'da olmamalıydım. Burada olup seninle ilgilenmeliydim."

"Gayet iyi hallettim bence."

"Kızın öyle demiyor. Bir tür mahalle bekçisine dönüştüğünü söylüyor. Karışmaman gereken şeylere karışmanın tehlikeleri üzerine konuşmamı istiyor seninle."

"Evde konuşuruz."

Ama eve varıp içeri girdiğimizde konuşmak gelmiyor içimden. Konuşmuyoruz. Konuşmak yerine salona bir şişe Chianti getiriyorum ve iki kadeh dolduruyorum. Vince'i öpüyorum, o da beni öpüyor. Kaliforniya'da geçirdiği bir ay ona pek iyi gelmemiş. Ablasıyla kapalı kalmaktan ve yediği onca hazır yemekten göbeği şişmiş. Uçuş yüzünden yorgun, çok yorgun görünüyor. Sarılıyoruz ve sanki dünyam tekrar düzeliyor ve son birkaç hafta-

daki onca çılgınlık hiç yaşanmamış gibi oluyor. Böyle olmalı işte: Vince ve ben, fırında yemek pişiriyor, şarap yudumluyoruz...

Pencereden bir hareket takılıyor gözüme. Sokağa, karşıya bakıyorum ve yine ağırlık çalışmaya girişmiş Jonas'ı görüyorum. Bana doğru bakmıyor çünkü sırrını bildiğimin farkında. İddia ettiği kişi değil Jonas. Komşularıma dair ne çok sır keşfettim. Kimin kiminle ilişki kurduğunu biliyorum. Kimin aslında deniz komandosu olmadığını biliyorum. Kimin hayatından endişelendiğini biliyorum. En önemlisi, yanımda mücadeleye girmesi için kime güvenebileceğimi biliyorum. Öksürüp hırıldasa da.

Evet, hepsini biraz daha iyi tanıdım ve onlar da beni tanıdı; her zaman anlaşamasak ve bazen küssek ve hatta arada birbirimizi öldürmeye kalkışsak bile burası mahallem. Birinin buraya göz kulak olması lazım.

O kişi niye ben olmayayım.

41

Amy

Altı ay sonra

Sarı kökleri çıkmaya başlamıştı. Aynaya her bakışında sarı saçların kafa derisinden altın taç misali fışkırdığını görüyordu. Saçı bildi bileli siyahtı; annesi birkaç haftada bir sarı diplerini saplantıyla boyardı. *Güvende kalmak için yapmamız gereken bu,* derdi Julianne. Yaptıklarını hep güvenlik uğruna yapmışlardı. Saç boyamak. Kentten kente taşınmak. Sürekli uyarılar: *Kimseye güvenme, Amy. Kimin bize ihanet edeceği belli olmaz.*

Ama derken Boston'a taşınmışlardı ve annesi hastanenin karşısındaki kafede iş bulmuş, Dr. Michael Antrim'le tanışmıştı. Âşık olmuşlardı ve Julianne kendi öğütlerini bir kenara atmıştı. Aile olmuşlardı. Evleri, kalıcı, asla terk etmek zorunda kalmayacakları bir evleri vardı. Nihayet emniyetteydiler.

Tümüyle tesadüf bir vur-kaç olayı, Amy'nin, göğsündeki ameliyat izini, kayıtlardaki ender kan grubunu ve çıkmaya başlayan sarı saç diplerini görecek Sofia adlı bir hemşirenin çalıştığı hastaneye yatmasına sebep olana kadar.

Küçük, güvenli dünyaları çökmüştü böylece.

Sarı saç dipleri hiç olmadığı, hiç izin verilmediği kadar uzamıştı şimdi. Amy başını eğdi, parmaklarını iki renkli tellerinin arasında gezdirdi. Bu sefer boyama zahmetine girmeyecekti. Uzatacaktı; saçı dönüşümünün, eskiden olduğu kıza, hâlâ tanımadığı kıza dönüşümünün bir parçasıydı. Her hafta kendinden, Amy'den bir parçayı teslim edecekti. Gerçek kız çıkıp hepsini alana kadar.

Lily'nin saklanması için sebep kalmamıştı artık; herkes hakikati biliyordu. Ya da bir kısmını.

Hiç kimse tamamını bilemeyecekti.

Julianne, Sofia Suarez ve James Creighton cinayetlerini itiraf etmişti. İtiraftan başka seçeneği yoktu zaten; deliller ortada, Creighton'a açtığı, nihayet uzun yıllar önce kaybettiği kızıyla vakit geçirme sözü verdiği aramada mevcuttu. Creighton peşlerinden göle gitmemişti. Oraya davet edilmişti.

DNA analizi James Creighton'ın Amy'nin gerçek babası olduğunu kanıtlamıştı ama o, sadece sperminin yumurtayı döllediği anlamına geliyordu. Amy'nin büyüdüğünü görmemişti. Amy'yi besleyen, giydiren ve ona ninniler söyleyen, Julianne'di. Amy'yi koruyan, Julianne'di.

Sonunda Amy için kendini feda eden de Julianne'di. Amy'nin serbest kalması için iki cinayette de suçunu kabul etmiş, Amy'ye yönelik tüm suçlamalar düşmüştü. Sonuçta Amy bir kurban, kendisine bakan kadına muhakemesi bulanacak kadar bağlanmış, kaçırılmış bir çocuktu. Annesini seviyordu, elbette annesine tabancayı getirecekti. Elbette James Creighton'ın ölümü konusunda yalan söyleyecekti. Elbette Julianne'i koruyacaktı.

Geçmişte koruduğum gibi.

Sekiz yaşındayken annesi ve Bruce'la oturdukları, Smith Tepesi Yolu'ndaki çirkin kiralık evi düşündü. Penceresinin dışında dikilen yamacı, duvarlara sinmiş sigara kokusunu hatırladı. Ufacık odasındaki lekeli duvar kâğıdına kadar hepsini hatırlıyordu. Solmuş mavi peygamber çiçekleri. Yatağında büzülür, annesinin odasından gelen bağırtıları dinlerken parmaklarını duvardaki çiçeklerin üzerinde gezdirir, eski kâğıdın altını gösterdiği yırtık yeri bulurdu. Yeşil ve pütürlü bir şey. En güzel yüzeylerin altında daima kendini göstermeyi bekleyen çirkin bir şey yatardı. Julianne'in hıçkırıklarını ve Bruce'un annesine indirdiği yumrukların gürültüsünü dinlerken başka bir yerde olmayı dileyerek kaç saatini o duvar kâğıdıyla konuşarak geçirmişti? Bir de Julianne'in itaat etmesi için Bruce'un kullandığı o sözler: *Ben kaybedersem sen de kaybedersin. Ne yaptığımı anlatırsan küçük kızını elinden alırlar.*

Derken bir gün son bulmuştu hepsi. Bir gün Amy çığlıklara daha fazla dayanamamıştı. Nihayet odasından çıkacak, mutfağa gidecek ve çekmeceden bir bıçak alacak cesareti topladığı gündü o gün. Yeterince çaresizseniz bir adamın sırtına bıçak saplayacak gücü bulurdunuz. Sekiz yaşında olsanız bile.

Ama bıçak Bruce'u öldürecek kadar derine saplanmamıştı. Sadece öfkelenmesine yol açmıştı. Acıyla uluyarak Amy'ye dönmüştü ve o anda Amy karşısında bir adam değil, öfkesi ona odaklanmış bir canavar görmüştü.

Elleri boğazına dolanır, canını almak için sıkarken adamın nefesindeki alkolü hatırlıyordu. Derken her şey kararmıştı, başka bir şey hatırlamıyordu. Julianne'in bıçağı kapıp defalarca Bruce'a sapladığını görmemişti.

Ama kendine geldiğinde gördüklerini hatırlıyordu. Gözleri yuvalarından uğramış, hırıldayarak yerde yatan Bruce'u. Ve kanı. Çok fazla kanı.

"Odana git, bebeğim" demişti annesi. "Kapını kapa ve ben gel diyene kadar çıkma. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

Sonunda her şey yoluna girmişti sahiden. Amy odasına gitmiş ve sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir süre boyunca beklemişti. Kapalı kapısının ardından bir şeyin sürüklendiğini, sundurma basamaklarına bırakıldığını duymuştu. Ardından sessizlik çökmüştü. Çok sonrasındaysa musluğun açıldığını, çamaşır makinesinin homurtularla çalıştığını işitmişti.

Nihayet annesi çıkmasını söylediğinde Bruce artık yoktu ve mutfak zemini ıslak ve temiz parıldıyordu. "Nerede?" diye sormuştu.

"Gitti" demişti annesi.

"Nereye gitti?"

"Önemi yok, tatlım. Önemli olan, bir daha canımızı yakamayacak olması. Ama bugün olanları kimseye anlatmayacağına söz vermelisin bana. Güvende kalmamızın tek yolu bu. Söz ver bana."

Söz vermişti Amy.

Bir hafta sonra yola düşmüşlerdi. Evden uzaklaşırken *sen ve ben, dünyaya karşı*, diye şarkı söylemişlerdi. Amy annesinin

Bruce'un cesedini ne yaptığını bilmiyordu ve hiç sormamıştı. Belki araziye gömmüştü, belki kurumuş bir kuyuya atmıştı. Julianne ayrıntılara gelince hep iyiydi; cesedi mutlaka hiçbir zaman bulunamayacağı bir yere bırakmıştı ve mutfağı öyle temizlemişti ki ev sahibi linol zeminde ölmüş bir adamın mikroskobik kan izlerinin bulunduğunu hiç öğrenemeyecekti.

O kadar uzun süre oradan oraya taşınarak dikkatlerden uzak yaşamışlardı ki çok az yeni arkadaş edinmiş, çok az yeni bağ kurmuşlardı. Kimse Bruce Flagler'ın kayboluşunu sormamıştı. Kimse umursamamıştı. O mutfakta, tepenin yamacındaki o mahzun evde yaşananları sadece Amy ve annesi biliyordu ve asla anlatmayacaklardı çünkü sevgi, cesaret kadar bazen sessizlik de gerektirirdi.

Kapısının çalınmasıyla Amy aniden bugüne döndü. Halen yaşadığı, Boston'daki eve.

"Amy?" dedi babası kapının ardından. "Geç oluyor."

"Hemen geliyorum."

"Onu... Ziyarete gitmek istediğine emin misin?"

Babasının sesindeki kuşkuyu duyabiliyordu. Acıyı da. Amy iki haftada bir annesini ziyarete gitmekte ısrar ediyordu ama Mike Antrim hâlâ Julianne'i görmeye dayanamıyordu. Belki zamanla bunları neden yaptığını anlardı. O gece onu Sofia'nın evine gidip yalvarmaya zorlayan çaresizliği anlardı belki. Yalvarışları işe yaramadığında neden çantasındaki çekici çıkardığını anlardı.

Amy anlıyordu.

Aynaya bir daha baktı ve annesinin sarı saç diplerini onaylayıp onaylamayacağını merak etti. Onca sene kendini sakladıktan sonra bu yeni kız kozasından çıkıyor, her gün azıcık daha sarışın, azıcık daha Lily oluyordu. Bunun iyi bir şey olup olmadığına karar vermemişti henüz; Julianne'e sorması gerekecekti. Julianne cevabı bilirdi.

Anneler daima bilirdi cevabı.

Teşekkür

Basılmamış bir metin, sadece başlangıçtır. Sözcüklerimi bitmiş bir kitaba dönüştüren herkesin yoğun emeği ve uzmanlığına müteşekkirim. Editörlerim Jenny Chen (ABD) ve Sarah Adams'a (Birleşik Krallık) bu hikâyenin parlamasına yardım ettikleri, düzeltmenime beni sayısız utançtan kurtardığı ve Ballantine ile Transworld'deki yayımcı ekiplerime bunca yıllık destekleri için en büyük teşekkürlerimi sunuyorum. Ayrıca yorulmak bilmez temsilcim Meg Ruley ve kıyas kabul etmez Jane Rotrosen Edebiyat Ajansı'na da teşekkür ederim. Bastır JRA!

Bir de eşim Jacob'a, dayandığı için... Bir yazarla evli olmak kolay değil ama sen bunu herkesten iyi beceriyorsun.